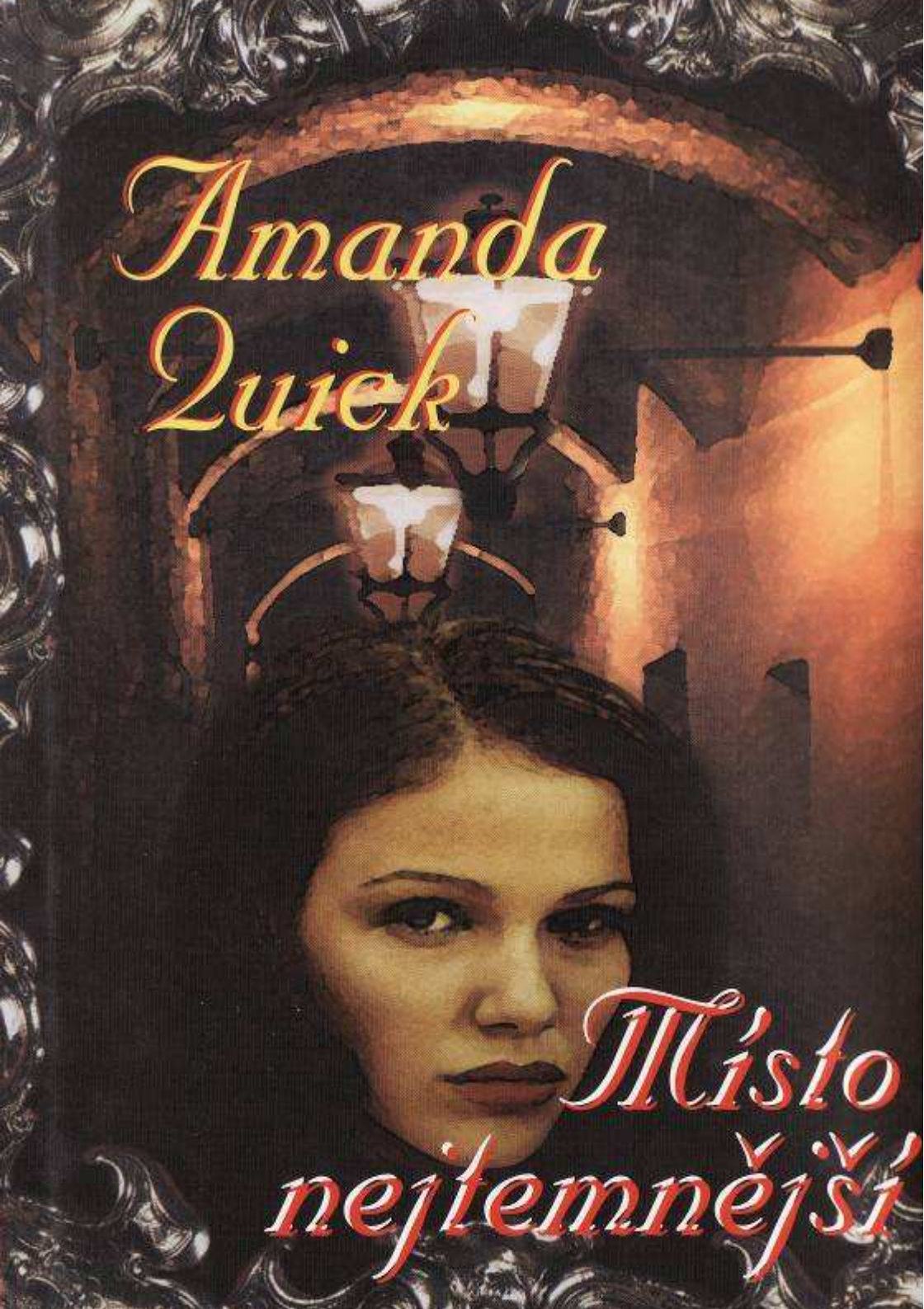




*Amanda
Quick*

*Místo
nejtemnější*

Místo nejtemnější

Amanda Quick

Amanda Quick: Místo nejtemnější
Vydání první.
Copyright © 2005 by Jayne Ann Krentz
Published by arrangement with The Axelrod Agency
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2005 jako svou 1080. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Lie by Moonlight
vydaného nakladatelstvím Penguin Group, Inc., New York v roce 2005.
Český překlad © 2005 Jolana Tůmová.
Odpovědná redaktorka Zdeňka Grigarová.
Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2005 Oldřich Liška.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-856-7

BARONET
Praha 2005

1

Na sklonku vlády královny Viktorie...

Půlnoc na hřbitově obestřeném mlhou. Pochmurnější místo nikde na světě zaručeně neexistuje, pomyslela si Annie Petrieová.

Zachvěla se a přitáhla si plášť pevněji k hrdlu. V životě se tak příšerně nebála. Pověsti o muži, s nímž se zde měla setkat, však hovořily velmi jasnou řečí. Místo a čas vždy volí on a ke schůzce dojde podle jeho přání, nebo vůbec ne.

Snad tisíckrát si přes den umínila, že v noci nikam nepůjde. Nervy jí totiž div nevypověděly službu, když se ráno probudila a na nočním stolku uviděla ležet jeho vzkaz.

Třesoucími se prsty uchopila aršík papíru, ohromená pomyšlením, že za noci vstoupil do jejího příbytku. Že dokázal překonat zamčené dveře a okenice. Nezaslechla totiž nejmenší zvuk; vůbec nevytušila cizí přítomnost. Bylo to, jako by ji navštívil duch.

Když se konečně jakž takž uklidnila a přiměla se soustředit na jeho stručný vzkaz, shledala, že je to pouze seznam pokynů. Nakonec, protože věděla, že už stejně znovu neusne, dokud nezjistí alespoň něco, poslušně si vryla do paměti jeden každý požadavek ze seznamu.

Patřilo k nim i to, že musí ztlumit světlo svítilny, jakmile projde hřbitovními vraty. Lucerna nyní vydávala jen nepatrnou záři, jež se v přízračné mlze zrcadlila. Tmavé tvary náhrobních kamenů, krypt a pomníků se hrozivě rýsovaly v mlžné temnotě. Jen s vynaložením veškeré své vůle se přinutila kráčet vpřed. Když došla až sem, říkala si v duchu, že teď už to přece nezdá. Alespoň tohle musí pro ubohou Nellii udělat.

„Dobrý večer, paní Petrieová.“

Hlas byl temný a zlověstný jako hřbitov a přicházel od vchodu do nedaleké krypty. Strnula. Byla příliš vyděšená, aby dokázala vykřiknout, natož aby se dala na útěk.

Je to hlas džentlmena, prolétlo jí hlavou. To pomyšlení jí kupodivu nahnalo ještě větší snach. Pomaloučku se otočila a snažila se ho ve tmě rozpoznat. Chabé světlo svítilny však do studené temnoty pod starou kamennou kryptou nedosáhlo.

„Splnila jsem vše co bylo na seznamu,“ oznámila a uvědomovala si při tom, že se jí hlas neovladatelně třese.

„Výborně. Překvapilo by Vás zjištění, že se nemálo těch, kteří si se mnou umluví schůzku, nakonec vůbec nedostaví?“

„Ne, pane. To by mne nepřekvapilo ani v nejmenším.“ S úlekem si uvědomila že jí přece jen špetka kuráže zbyla. „Jen málokdo by se hrnul na schůzku s cizím mužem vaší reputace na takové místo a v takovou hodinu, o tom není sporu.“

„Pravda,“ znělo to pobaveně „zjistil jsem však, že strašidelný čas a místo pomohou eliminovat ty, kteří nejsou k činu skálopevně odhodláni,“ na chvíli se odmlčel. „Pracuji pouze pro ty, kteří jsou rozhodnutí obdržet odpovědi, ať to stojí, co stojí, víte?“

„Už jsem se rozhodla, pane.“

„Věřím vám. Nepřejdeme tedy k věci? Předpokládám, že jde o vaši sestru, která zemřela před dvěma dny.“ Jeho slova jí otrásla. „Vy víte o Nellii?“

„Když jsem dostal vzkaz, že se chcete se mnou setkat, byl jsem pochopitelně zvědavý, oč jde. Trochu jsem se poptal a zjistil jsem, že jste při tragické nehodě ztratila sestru.“

„V tom je právě ten problém, pane. Žádná nehoda to nebyla!“ vybuchla chraptivě. „Vím, že to policie tvrdí, ale není to pravda. Nellii Taylorovou našli plout obličejem dolů. V bazénu v Doncasterových lázních. Všechny důkazy nasvědčovaly tomu, že uklouzla na dlaždicích na okraji nádrže, udeřila se do hlavy a utonula.“

Chladné a nevzrušené konstatování základních skutečností v ní probudilo hněv a bezmocné zoufalství, jež v ní od Nelliiny smrti doutnaly.

„Já tomu nevěřím, pane,“ prohlásila umíněně. „Moje sestra v těch lázních pracovala víc než deset let, nastoupila tam už jako třináctiletá. Tenkrát tam dr. Doncaster ještě provozoval svou vodoléčbu. Nellie se tam výborně vyznala a na mokré dlaždice si dávala pozor.“

„Nehody se stávají, paní Petrieová.“

„Říkám vám, že to nehoda nebyla.“ Prudce sevřela rukojeť svítilny. „Někdo ji zabil.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

V hlase mu zněla zdvořilá zvědavost.

„Žádný důkaz nemám, pane, to jsem vám už řekla.“ S námahou polkla a narovнала se v ramenou. „Chci, abyste pro mne zjistil, co se tam doopravdy stalo. Není snad právě tohle vaše zaměstnání?“

Dlouho bylo ticho. „Ano, paní Petrieová, přesně tak,“ potvrdil konečně. „Povězte mi trochu víc o své sestře.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a připomněla si, že si musí dávat pozor na všechno, co mu teď řekne. „Nellie pracovala v ženském oddělení lázní.“

„Její tělo se ale našlo v bazénu v mužském oddělení.“

„Ano, pane, to vím. Mimo jiné ve mně právě tohle vzbudilo podezření.“

„Měla vůbec někdy příležitost pracovat v mužském oddělení?“

„Nu, to ano, jednou za čas.“ Tohle je ta nepříjemná část, pomyslela si, přesně té by se nejraději vyhnula. „Někteří pánové si připlácejí, aby je dostala na starost lazebnice, umyla jim vlasy nebo je v soukromí namasírovala.“

„Je mi známo, že jsou takové služby k máni,“ prohodil nezávazně. V útrobách ji zastudilo úlekem. Jestli usoudil, že Nellie byla prodejné děvče, nebude o takový případ stát.

„Není to tak, jak si myslíte, pane. Nellie byla slušná a tvrdě pracující žena. Nebyla žádná děvka.“

„Promiňte mi to. Neměl jsem v úmyslu něco takového naznačovat.“

Ten je ale zdvořilý, pomyslela si udiveně. Vlastně to znělo, jako by to myslel upřímně. Jen málokterý příslušník jeho vrstvy by se namáhal s omluvou vůči pouhé obchodnici, jako je ona.

„Nevím samozřejmě úplně přesně, co se v těch soukromých místnostech v pánské části lázní dělo,“ připustila. „Vím jenom, že tam Nellie občas pracovala. Řekla mi, že někteří zákazníci požadovali její služby a že od nich dostávala velmi slušné spropitné.“

Muž, který stál ve vchodu do hrobky, mlčel tak dlouho, až se začala obávat, jestli mezitím neodešel. Na hřbitov se sneslo nepřírozené ticho.

Klepy, které se jí donesly, tvrdily, že se po libosti zjevuje a zase mizí. Když o tom slyšela poprvé, odbyla to jako naprostý nesmysl, ale teď, uprostřed noci a na mlhou zahaleném hřbitově, by docela snadno uvěřila, že rozpráví s přízrakem z onoho světa.

Možná že ve dne přespává v rakvi zrovna tady v té hrobce, kde ještě před chvílí stál.

Při tom pomyšlení ji zachvátila čirá hrůza.

„Myslíte si, že Nellii zavraždil některý z těch speciálních klientů?“ otázal se.

„Nic jiného mi nedává smysl, pane.“

A zase nastalo to hrozné ticho. Mlha najednou jako by ztěžkla a zhoustla a pohltila i ten nepatrný zbytek měsíčního světla, který se jí ještě před chvílí dokázal prodrat. Teď už nerozeznávala ani obrysy hrobky.

„Tak dobře, já to pro vás vyšetřím,“ slíbil. „Tedy pokud jste si skutečně jistá, že o odpovědi na své otázky stojíte.“

„Co tím myslíte, pane? Proč bych o ně neměla stát?“

„V případech, jako je tento, není neobvyklé, že se klient dozví o zemřelém něco, bez čeho by se velice rád obešel.“

Zaváhala. „Chápu, jak to myslíte, pane. Ale Nellie byla moje sestra. Jako my ostatní dělala jen to, co musela, aby se uživila. Srdcem však byla zlatý člověk. Nemohla bych se sama sobě podívat do očí, kdybych se aspoň nepokusila zjistit, kdo jí tak strašlivě ublížil.“

„Rozumím, paní Petrieová. Ohlásím se vám, jakmile budu mít nějaké výsledky.“

„Děkuji vám, pane. Jsem vám vděčná.“ Odkáslala si. „Slyšela jsem, že za své služby žádáte plat.“

„Nic není zadarmo, paní Petrieová.“

Ta slova způsobila, že se znovu roztřásla, ale držela se statečně. „Ano, tak tedy, snad abychom probrali, co bych měla zaplatit. Vydělávám si prodejem slunečníků celkem slušně, ale bohatá nejsem.“

„Nedávám si za své služby platit penězi, paní Petrieová. Vybírám si odměnu spíš formou přátelských služeb.“

Vyděsila se. „Jak prosím, pane? Nejsem si jistá, že to chápu.“

„Možná přijde čas, kdy budu potřebovat dva či tři slunečníky. V takovém případě se na vás obrátím. Souhlasíte s takovou podmínkou?“

„Ano, pane,“ zašeptala zmateně. „Ale při nejlepším vůli si nedokážu představit, nač by vám byl dámský slunečník, pane.“

„Člověk nikdy neví. Důležité je, že jsme uzavřeli dohodu. Před nikým se o naši dnešní schůzce nezmiňujte.“

„Ne, pane, budu mlčet, slibuji.“

„Dobrou noc, paní Petrieová.“

„Dobrou noc, pane.“ Nevěděla, co se od ní čeká dál. „Děkuji vám.“

Otočila se a rychle vykročila k bráně. Jakmile k ní došla, zesílila světlo lucerny a chvatně zamířila k důvěrně známému pohodlí útulného bytečku nad obchůdkem se slunečníky.

Udělala, co bylo v jejích silách. Z toho, co se o něm až dosud doslechla, třebaže ne všechno musela být pravda, věděla s jistotou jen jedno: dá se mu věřit, že své slovo dodrží.

2

Starými kamennými zdmi, mezi nimiž se vinulo tajné schodiště, otřásla druhá exploze. Lucerna, kterou Concordie Gladeová svírala v ruce, se v odpověď zlehka rozhoupala. Ledovou temnotu, která obklopovala ji i čtyři mladé dívky za jejími zády, pronikly ostré záblesky.

Všechny, Concordii nevyjímaje, nadskočily a zatajily dech. „Co když se schodiště zřítí, než sejdeme až dolů?“ Hlas Hannah Radburnové neměl daleko k panice.

„Tyhle zdi se nezřítí,“ prohlásila Concordie s větší jistotou, než ve skutečnosti sama cítila. Zastavila houpání lucerny a vtiskla si brýle pevněji na kořen nosu. „Určitě si pamatujete, jak zevrubně jsme prostudovaly historii budování hradu Aldwick, než jsme se rozhodly, kam umístíme výbušná zařízení. Tato strana hradu je stará několik staletí. Je to nejstarší a nejbytelnější část celé stavby, protože se při jejím budování muselo počítat s případným útokem dobývacích strojů. Dnes v noci určitě ještě vydrží.“

Každopádně se za to modlím, dodala v duchu. Pravdou však bylo, že síla obou tlumených výbuchů do značné míry předčila její očekávání, a to bylo ještě řečeno mírně. Při tom prvním se totiž vysypala okna v novém křídle nedaleko salonu, kde ti dva muži z Londýna po večeři pokuřovali doutníky a popíjeli portské. Ze své pozorovatelný v učebně ve starém křídle viděla, jak odtamtud ihned s ohromující prudkostí vyšlehly plameny. Druhé zařízení, načasované k výbuchu několik minut po tom prvním, napáchalo, soudě podle hřmotu, ještě větší škody.

„Ted' to znělo hodně hromově, vidíte, slečno Gladeová?“ ozvala se ustrašeně Phoebe Leylandová. „Tak mě napadá, jestli jsme nějak chybně nepřečetly tu formulku, co jsme našly v té staré knize.“

„Pokyny pro smísení chemikálií byly naprosto jasné,“ ujistila ji Concordie. „A my jsme se jimi přesně řídily. Problém bude spíš v tom, že se nepočítalo s výbuchem v uzavřené místnosti. Tím se zřejmě docílilo mohutnějšího efektu. Ale právě o to nám přece šlo.“

Stále se snažila o pevný a konejšivý tón. Pro všechny by bylo osudné, kdyby jen náznakem dala najevo, jak se ve skutečnosti bojí.

Životy těch čtyř dívek na schodišti jsou v jejich rukou. Mají-li přežít a dovést svůj útěk ke zdárnému konci, musí zůstat klidné a poslouchat její příkazy. Hysterie a panika by měly za následek jistou katastrofu.

Z nádvoří k nim dolehl ztlumený poplašný křik. Nepočetný personál hradu se podle všeho pustil do boje s ohněm. Při troše štěstí je plameny zaměstnají na dost dlouho, aby zatím stačila dívka odvést do stájí.

Musí odtud dnes v noci zmizet, jinak jsou ztraceny. Rozhovor, který toho večera vyslechla, když špehovala ty dva muže z Londýna, ji v tom rozhodnutí jen utvrdil. Bylo však svrchovaně nutné zachovat tajemství. Nepochybovala ani na okamžik, že jejich drsní a zlověstně vyhlížející strážci, přestrojení za zahradníky a jiné pracovníky na hradních pozemcích, by neváhali podříznout krk nevinné osoby nebo ji i zastřelit, kdyby to některý z těch darebáků z města poručil.

„Je lady taková tma,“ pípla Hannah tichounce.

Concordie zvedla svítilnu o trochu výš. Schodiště bylo nejen tmavé, ale navíc ještě úzké a těsné. Ani jedné z nich se po něm nesestupovalo zrovna snadno, jenže Hannah na rozdíl od ostatních trpěla hrůzou z uzavřeného a nedostatečně osvětleného prostoru.

„Už jsme skoro dole, Hannah,“ chlácholila ji Concordie. „Cítím kouř,“ oznámila Theodora Cooperová. Její dvojče Edwina vyjekla: „Co když chytilo i tohle křídlo?“

Schodištěm se rozšířil sice slabý, ale nezaměnitelný zlověstný zápach. Concordie se opět úlekem zachvěla, přinutila se však promluvit vyučovacím hlasem, jak tomu sama říkala.

„Tato část hradu je naprosto bezpečná. Zápach kouře se k nám donesl jen proto, že dnes večer vane vítr tímto směrem a část kouře tudíž proniká pode dveřmi.“

„Asi bychom se měly vrátit, slečno Gladeová,“ zašeptala Edwina.

„Nebud' hloupá, Edwino,“ ozvala se rázně Phoebe. „Víš moc dobře, že teď už zpátky nemůžeme. Ledaže bys chtěla, aby tě ti darebáci někam odvezli.“

Edwina zmlkla a po ní i ostatní dívky.

Concordie se ohlédla přes rameno a usmála se na Phoebe. Dívka nosila stejně jako ona na očích brýle. Za jejich ččkami jiskřily pozoruhodně inteligentní a odhodlané oči, na jejich patnáct let až příliš dospěle.

Concordie strávila na Aldwicku měsíc a za tu dobu mnohokrát zachytila v očích svých studentek právě takový znepokojivě dospělý výraz. Jednu chvíli jásavě a radostně skotačily, jak je typické pro mladé dámy na prahu ženství, ale pak zčistajasna veselí vystřídal záblesk strachu nebo melancholie, záře mladých očí pohasla a dychtivá naděje se z nich dočista vytratila.

Hluboká nepomíjející úzkost, která její studentky sužuje, je víc než oprávněná, říkala si v duchu Concordie. Všechny v nedávné době osiřely a zůstaly v nelítostném světě samy bez rodičovské a finanční opory. Drtivá osobní ztráta i obavy z nejisté budoucnosti bez ustání dotíraly na jejich neohroženého mladého ducha.

Concordie to velice dobře chápala. Sama jako šestnáctiletá ztratila rodiče i nekonvenční komunitu, v níž vyrůstala. Od té doby uplynulo už celých deset let, zármutek a strach z těch chvil ji však dodnes strašily ve snech.

„Co když hoří i stáje?“ starala se Edwina.

„Jsou přece na protější straně nádvoří,“ připomněla jí Concordie. „Tak daleko se oheň hned tak nedostane a dokonce možná vůbec ne.“

„Slečna Gladeová má pravdu.“ V Theodořině hlase zaznělo nadšení. „Nevzpomínáš si, jak pečlivě jsme vybíraly místo pro uložení výbušniny, aby hned zpočátku požár nezachvátil stáje?“

„Kostky jsou vrženy,“ prohlásila Hannah. „Nyní jsme v rukou osudu.“

Když se zrovna nezabývala takřka nekonečným počtem svých úzkostí, projevovala značný dramatický talent. Byla z té skupinky nejmladší, bylo jí patnáct teprve nedávno, velice často však Concordii překvapila svou intuitivní schopností vklouznout do zvolené role nebo napodobit něčí manýry.

„To tedy ne, v rukou osudu rozhodně nejsme,“ opravila ji Concordie rázně. Ohlédla se přes rameno. „Nezapomínejte, že máme plán. Toho jediného se musíme za každou cenu držet, a to také uděláme.“

Theodora, Edwina, Hannah a Phoebe ze sebedůvěry, kterou dávala tak neochvějně najevo, viditelně čerpaly sílu. Už několik dní jim důležitost jejich Plánu s velkým P vtloukala do hlav. Byl to jejich talisman v hodinách krize, přesně jak to zamýšlela. Už dávno se naučila, že pokud má člověk plán, dokáže neúnavně kráčet vstříc velikým překážkám.

„Ano, slečno Gladeová.“ Hannah se najednou zatvářila velmi optimisticky. Výrazné tmavé oči měla sice ještě stále dost vytřeštěné, ale hlas se jí už netřásl. „Všechny jsme ten plán nesčíslněkrát prostudovaly.“

„Nepochybujte o tom, že nás úspěch nemine.“ Concordie sestoupila na nejspodnější schod a znovu se k nim otočila. „Právě jsme zdárně dokončily první krok a chystáme se učinit krok číslo dvě. Teď otevřu dveře a ujistím se, že máme volnou cestu. Pamatujete si všechny, co uděláme potom?“

„Společně se vydáme ke stájím a budeme se přitom držet ve stínu těch starých kůlen podél jižní zdi,“ odříkala poslušně Phoebe.

Ostatní souhlasně kývaly hlavami. Odhrnuté kapuce pláštíků odhalovaly slavnostně se tvářící mladé obličeje, v nichž se zračila srdcervoucí směsice úzkosti a odhodlání.

„Máte každá svůj raneček?“ otázala se Concordie.

„Ano, slečno Gladeová,“ odvětila Phoebe. Svírala malou plátěnou tašku v obou rukou. Na několika místech bylo vidět podezřelě vybouleniny, naznačující, že dovnitř nacpala i několik vědeckých přístrojů.

Ty patřily ke sbírce knih a učebních pomůcek, které s sebou Concordie přivezla minulý měsíc na hrad.

Ještě těsně před odchodem se naposledy pokusila děvčata přesvědčit, aby si zabalila skutečně jen to nejnnutnější. Dobře však věděla, že takové mladé osůbky chápou pojem *nejnutnější* dost různě.

Kupříkladu ranec Hannah Radburnové vypadal daleko těžší, než by měl být. Concordie měla podezření, že dívka neposlechla její příkazy a zapakovala přinejmenším jeden zbožňovaný román.

Theodořina taška zaručeně obsahovala zapovězené umělecké potřeby, jinak by se totiž tak neboulila.

Edwinin ranec zase nepochybně ukrýval jednu z těch nových módních rób, jež počátkem týdne dorazily z Londýna.

Právě tento dar nákladných šatů Concordii varoval, že situace se vyhrotila.

„Mějte na paměti poplašný signál, který vydám v případě, kdyby se něco pokazilo,“ upozornila je vlídně. „Chci, abyste mi slíbily, že v tom případě okamžitě zahodíte tašky a jako o závod budete upalovat ke stájím. Je to naprosto jasné?“

Všechny čtyři při těch slovech ještě pevněji sevřely svá zavazadla, jako by je chtěly stůj co stůj chránit. Sborově sice odříkaly poslušné „Ano, slečno Gladeová“, ale Concordii se sevřelo srdce obavami. Kdyby došlo k nejhoršímu, bude asi největší problém přesvědčit dívky, aby se svého majetěčku zřekly. Když je člověk na světě sám, lpí až příliš na všem, co má osobně nějakou hodnotu.

Stěží to mohla svým studentkám zazlívát. Sama jim nepředvedla zrovna exemplární vzor nouzového balení a spíš by se postavila samotnému d'áblu, než by zahodila vlastní zavazadlo, obsahující smuteční medailon s fotografií zemřelých rodičů a filozofické pojednání, které její otec sepsal a vydal krátce před smrtí.

Zhasla lucernu. Jakmile se schodiště ponořilo do neproniknutelné tmy, Hannah zděšeně vyjekla.

„Uklidni se, děvenko,“ tišila ji Concordie. „Ve vteřině budeme venku.“

Odsunula závoru a zatáhla za železnou rukojeť. Otevřít staré dubové dveře bylo namáhavější, než čekala. Ve štěrbině se objevil odlesk požáru a dovnitř zavanul ledový vzduch prosycený kouřem. Výkřiky mužů zápasících s plameny nyní zněly mnohem hlasitěji.

V prostoru mezi dveřmi a první kůlnou nikoho neviděla.

„Cesta je volná,“ oznámila. „Jdeme.“

Zvedla zhasnutou svítilnu a jako první vykročila ven. Děvčata se jí shlukla za zády jako housata.

Výjev, který se jejich zrakům naskytl, zaléval přízračný Žlutý svit. Na rozlehlém nádvoří panoval naprostý chaos. Concordie rozeznala několik tmavých siluet, jež zmateně pobíhaly sem a tam a vykřikovaly rozkazy, které zjevně nikdo nevnímal. Dva muži vytahovali ze studny vědra vody, bylo však jasné, že malá posádka hradu nemá šanci zvládnout katastrofu tak obrovského rozsahu.

Concordii ohromilo zjištění, k jak velkému poškození mezitím došlo. Dlouhé ohnivé jazyky plamenů vyšlehly z roztržštěných oken teprve před několika minutami. A za tu krátkou chvíli, než s dívkami zdolala prastaré schodiště, se rozpoutalo hotové peklo, které rychle stravovalo celé nové křídlo.

„Propána,“ vyjekla Theodora. „Tohle nedokážou uhasit nikdy. Nepřekvapilo by mne, kdyby do rozednění celý hrad vyhořel do základů.“

„Ani ve snu bych si nepomyslela, že ta formule vyvolá tak obrovský požár,“ pronesla Phoebe téměř nábožně.

„Potřebovaly jsme odvést jejich pozornost, a to se nám podařilo,“ prohlásila Concordie. „A teď si musíme pospíšet, protože nemáme času nazbyt.“

Rychle vykročila kupředu a uvědomovala si přitom tíhu pláště a šatů. Dlouhé sukně a těžká látka nebyly to jediné, co jí dnes v noci komplikovalo úprk. V několika minulých týdnech si totiž do skrytých kapes zašila bezpočet drobných předmětů, které by se později daly prodat. Měla totiž v úmyslu použít takto získané peníze k obživě, až se s dívkami bude muset skrývat. Momentálně ji však táhly k zemi jako olověná závaží.

Dívky se jí držely neustále těsně za zády, protože se pohybovaly velmi pružně díky sukním, které si sešily tak, aby vytvořily jakési kalhoty se širokánskými nohavicemi.

V sevřeném hloučku proběhly kolem polozřícených zatlučených staveb, v nichž se kdysi skladovalo obilí a ostatní zásoby pro obyvatele hradu.

Po chvíli se zahnulý roh u staré kovárny. Ze tmy před nimi se vynořila budova stájí.

Concordie se úporně soustředila na příští bod plánu, když tu zpoza rozvalin starého větrného mlýna vystoupil obrovitý muž a zastoupil jí cestu.

Požár a měsíc skýtaly dostatek světla, aby rozeznala jeho hrubé rysy. Poznala Rimptona, jednoho ze dvou darebáků, kteří včera přijeli z Londýna. Kabát měl ohořelý a potrhaný a v ruce svíral zbraň.

Strnula a dívky rovněž. Možná ji jen tváří v tvář nebezpečí instinktivně napodobily.

„Ale, ale, není to paní učitelka a její hezké žáčky?“ zvolal. „A kampak se to ženete?“

Concordie křečovitě sevřela v prstech rukojeť lucerny. „Utíkáme před ohněm, vy hlupáku. Laskavě nám uhněte z cesty.“

Podíval se na ni pozorněji. „Máte namířeno do stájí, co?“

„Však je to taky jediná budova, která je dost daleko od ohně,“ odsekla Concordie a dala si záležet, aby jí v hlase znělo veškeré opovržení, které k tomu lotrovi cítila.

Rimpton se jí protivil od pohledu. Díval se po dívkách tak chlípně, že se to nedalo přehlédnout.

„Máte za lubem nějakou lumpárnu,“ hádal Rimpton.

„Hannah?“ prohodila Concordie a nespouštěla přitom oči z Rimpltona.

„Předved' laskavě Aramintinu reakci na Lockheartovo překvapivé odhalení v *Cestě přes Sherwood*.“

Rimplton nechápavě zkrivil hrubý obličej. „Co krucinál –“

Ale to už Hannah stála na pomyslném jevišti a celým srdcem se vtělila do role Araminty, hrdinky senzačního románu, který dočetla teprve minulý týden.

Vyrazila ze sebe přidušený výkřik plný úzkosti a zoufalství a zhroutila se na zem v dokonale zahraných mdlobách, za jaké by se nemusela stydět ani ta nejslavnější herečka.

Rimplton se ohromeně otočil a zadíval se na ni. „Co si ta hloupá husa myslí? Už bylo těch nesmyslů dost.“

„Ale kdepak,“ procedila Concordie mezi zuby.

Rozmáchla se paží, v níž svírala zhasnutou lucernu. Těžké dno Rimpltona zasáhlo zezadu do hlavy. Sklo se s třeskotem vysypalo.

Omráčený Rimplton klesl na kolena. Pistoli však z ruky nepustil.

Concordie si uvědomila, že ho nepraštila dost silně, aby upadl do bezvědomí, a v hrůze přihlížela, jak se ten bídák snaží postavit se na nohy.

V zoufalství zvedla lucernu, zmobilizovala veškeré své síly a uhodila ho ještě jednou.

Rimplton zvláštěně hekl a padl na obličej. Už se ani nepobral zbraň zarachotila na dláždění. I v nočním příšeří bylo vidět, že se mu z rány řine tmavá krev a slévá se mu kolem hlavy v loužičku.

Chvilí bylo napjaté ticho. Pak se Hannah nemotorně postavila na nohy a uchopila svůj raneček. Všechny dívky třeštily oči na Rimpltona v ohromení nad tím, co se stalo.

„Pojďme,“ vyzvala je Concordie a snažila se o klidný a ovládaný tón hlasu. Když se však shýbla pro zbraň, kterou Rimplton upustil, prsty se jí dost nepříjemně třáslly. „Ke stájím už to máme jen malý kousek. Ten výstup se ti moc povedl, Hannah.“

„Děkuji vám, slečno Gladeová,“ zareagovala Hannah mechanicky. Bylo zjevné, že nedokáže odtrhnout pohled od Rimpltona. „Je... je mrtvý?“

„Vypadá, že je,“ zašeptala Phoebe.

„Dobře mu tak,“ prohlásila Edwina s překvapujícím zadostiučiněním. „To on a ten jeho přítel pan Bonner odvezli pryč slečnu Bartlettovou. Říkaly jsme vám, že jí provedli něco hrozného.“

Tvrdili, že se vrátila vlakem zpátky do Londýna, ale ona by tady přece nenechala úplně nové rukavičky.“

„Tudy, dámy,“ pobízela je Concordie. Už dávno nezpochybňovala teorii děvčat ohledně zmizení své předchůdkyně. „Držte se u mne.“

Její rázné pokyny vytrhly děvčata z morbidního očarování až příliš nehybným Rimptonem. Všechny čtyři spěchaly v patách za ní.

Vedla dívky temnými místy nádvoří a stísněně si uvědomovala, že to nejtěžší mají teprve před sebou. Nasadit koním postroje v šeru nebude zrovna snadné, třebaže si to všechny mnohokrát nacvičovaly.

Crocker, který měl na starosti stáje, jen lhostejně pokrčil rameny a dal najevo pramalý zájem, když za ním před časem přišla s požadavkem, že dívky musí pravidelně jezdit na koni, protože je to součást jejich pohybové výchovy. Dámská sedla sice k dispozici nebyla, ale Crocker nakonec, aby od ní měl pokoj, přece jen vyrukoval se třemi odřenými selskými sedly a postroji. Na hradě byla k dispozici jen robustní a trpělivá zvířata, jichž se používalo k dopravě do vesnice a k přivážení zásob.

Edwina a Theodora našťestí vyrostly na bohatém panství. Jezdit na koni se učily od kolébky a dnes to zvládaly přímo mistrovsky. Phoebe a Hannah si díky svému mládí osvojily základní dovednosti velmi rychle.

Concordie však měla daleko větší problémy. Pochybovala, že se vůbec kdy bude na koňském hřbetě cítit pohodlně.

K její nesmírné úlevě došly k setmělým stájím bez dalších nepříjemných střetnutí. Osazenstvo hradu cele zaměstnávalo hašení ohně, přesně jak doufala.

Všichni tři koně byli čilí a neklidní. Concordie slyšela, jak netrpělivě hrabou kopyty. Od stání k ní doléhalo tiché a stísněné frkání. V odlescích požáru uviděla, jak se tři koňské hlavy úzkostně otáčejí ke vchodu a stríhají ušima. Stáj sice nebyla v bezprostředním ohrožení, ke zvířatům však pronikal zápach kouře spolu s rozčileným povykáváním mužů.

Concordie otevřela dveře do sedlovny, vešla dovnitř a rozsvítila lucernu, kterou přinesla s sebou.

„Rychle, děvčata,“ vybídla je. „Nemáme nazbyt ani minutu. Odložte tašky a osedlejte koně.“

Dívky poslechly, hodily tašky na podlahu a spěchaly pro pokrývky, sedla a uzdy.

Concordie s ulehčením konstatovala, že nekonečné hodiny drilu se nyní začínají vyplácet. Sedlání proběhlo rychle a hladce.

Edwina a Theodora už předem rozhodly, kdo pojedí na kterém koni. Samy si vybraly klisnu, která byla ze všech nejbujnější, protože měly nejvíc zkušeností a hravě by ji zvládly, i kdyby se začala plašit. Phoebe a Hannah obdržely dobromyslného valacha.

Concordii byl přidělen druhý valach, mohutně stavěné zvíře slyšící na jméno Blotchy. Edwina s Theodorou tak rozhodly proto, že kůň měl podle jejich odhadu mimořádně klidnou povahu. Za normálních okolností bylo totiž třeba vynaložit značné úsilí, chtěl-li někdo Blotchyho přimět k jen o málo svižnějšímu kroku. Podle dvojčat bylo jeho velkou výhodou, že se prakticky nedovedl leknot, takže nehrozilo, že by Concordii shodil.

Ta se snažila nedat najevo své rozechvění, odložila Rimptonovu zbraň na dřevěnou lavici a zvedla do výšky paže, v nichž držela postroj. Blotchy ochotně vstrčil hlavu do ohlávky a zakousl se do udidla. Bylo vidět, že touží zmizet z místa ohrožení stejně rychle jako ona a dívky.

„Děkuji ti, Blotchy,“ pošeptala mu, zatímco rovnala uzdu. „Měj se mnou, prosím tě, trpělivost. Víím, že jsem mizerná jezdkyně, ale dnes v noci zoufale potřebuju tvou pomoc. Musíme dívky odvézt z tohoto zlověstného místa co nejdál.“

Vyváděla koně ze stáje a cestou se shýbla pro zbraň. Tiché šustění slámy a vrzání kůže oznámilo příchod Edwiny a Phoebe, které za sebou vedly ostatní koně.

Všechny tři koně se podařilo osedlat a připevnit na ně plátěné tašky.

„Nasedat,“ zavelela Concordie.

Postupovaly systematicky, jak si to mnohokrát předtím nacvičily. Jednoho koně po druhém přivedly ke špalku. Edwina a Theodora nasedly na klisnu a Phoebe s Hannah se sebejistě vyhouply na druhého koně.

Concordie čekala, dokud nebudou všechny dívky bezpečně v sedle, a po celou dobu nespouštěla z očí vchod do stáje.

Když přišla řada na ni, odhrnula si plášť, zastrčila pistoli do kapsy a vystoupila na špalek.

„Nesmírně si vážím tvé trpělivosti a pochopení, Blotchy.“

Vsunula špičku boty do třmenu a s námahou se vydrápala na Blotchyho široký hřbet. Valach nezvykle horlivě vyrazil kupředu. Concordie spěšně popadla oběma rukama uzdu.

„Pomalů,“ napomenula ho. „Prosím tě.“

Ve vchodu do stáje zaplála svítlna.

Za ní se rýsovala býčí postava. Záře lampy se odrazila od zbraně, kterou vetřelec držel v ruce. „Tak sem zmizely ty čínané uličnice,“ prohodil. „A koukám, že i s učitelkou. Já tušil, když jsem vás nenašel ve vašich pokojích, že se chystáte vzít do zaječích.“

V Concordii by se krve nedořežal. Poznávala ten hlas. Patřil Rimptonovu společníkovi Bonnerovi.

„Ustupte, pane,“ poručila a vložila do svého hlasu všechnu autoritu, kterou v sobě dokázala zmobilizovat. „Musím studentky odvézt na bezpečné místo.“

„Zavřete zobák, ženská pitomá.“ Namířil na ni pistoli. „Nejsem hlupák. Kdybyste utekly z postelí ve smrtelné hrůze z požáru, byly byste v nočních košilích, a ne ve vycházkových šatech, co máte teď. Ale já tomu přijdu na kloub. Chtěla jste ty holky ukrást, co?“

„Chceme se dostat do bezpečí,“ opáčila chladně Concordie. „Mám za ty studentky odpovědnost.“

„Dám na to krk, že vám došlo, jakou mají cenu, co? Ráda byste na nich taky něco trhla, nemám pravdu?“

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíte, pane.“ Pokradmu si přendala uzdu do levé ruky a pravou sjela ke kapse, kam ukryla Rimptonovu pistoli. Nedokázala vymyslet tak narychlo nějakou strategii, a proto pobízela Blotchyho, aby šel stále vpřed.

„Muselo vám přeskočit, jestli si myslíte, že vám projde, když ukradnete Larkinovi jeho majetek, to si teda pište.“ Bonner si znechuceně odfrkl. „Jste mrtvá ženská, na to vezměte jed.“

Vklouzla dlaní do kapsy pláště a sevřela v prstech zbraň. „Vykládáte nesmysly, pane. Nesu za své studentky odpovědnost a musím je odvézt co nejdál od požáru. Pokud jste si nevšiml, plameny se velice rychle šíří.“

„Ale všiml. A čím víc o tom špekuluju, tím větší mám jistotu, že to nebyla obyčejná nehoda.“ Teprve teď zpozoroval, že Blotchy míří rovnou na něj. „Koukejte toho koně zastavit.“

„Vy ta děvčata ohrožujete. Mají-li skutečně takovou cenu, jak naznačujete, pak vám ten Larkin, o kterém jste se zmínil, nepoděkuje, že je vystavujete riziku.“

„Jestli tu kobyly nezastavíte, odstřelím vás na místě,“ varoval ji.

Blotchy zprudka uhnul doleva. Concordie nevěděla, jestli ho zmátla tím, jak neobratně zacházela s uzdou, nebo jestli už měl po krk nočních zmatků a rozhodl se jednat podle vlastní hlavy.

Byla však každopádně nucena vytáhnout ruku z kapsy, aby ovládla koně a udržela rovnováhu. Blotchy zareagoval na přitažení uzdy točením dokolečka a pohazováním hlavou.

„Zkroťte toho zpropadeného koně,“ poroučel Bonner a chvatně se klidil z cesty.

Dovtípila se, že má s koňmi ještě méně zkušeností než ona. Byl to očividně rodem i výchovou městský člověk. Jen boháči si mohli dovolit držet ve městě soukromé stáje. Všichni ostatní chodili pěšky nebo, když potřebovali dopravu, si najímali drožku, případně používali omnibus. Ničema byl oblečen draze, jeho drsná mluva ho však zrazovala. Pocházel z ulice, nikoli z lepší společnosti. Bylo dokonce dost pravděpodobné, že na koni jakživ neseděl.

„Opatrně s tou zbraní, pane,“ napomenula ho a zápolila přitom s uzdou. „Když v tomhle těsném prostoru vystřelíte, splašíte i ostatní koně, takže vyrazí rovnou k východu a podupou všechno, co jim bude stát v cestě.“

Bonner si rychle změřil všechny tři koně. Konečně mu začalo svítat, že jediné, co jim stojí v cestě k východu, je on sám. Odložil svítilnu a nejistě ustoupil.

„Koukejte si s nimi nějak poradit.“

„Snažíme se ze všech sil, pane, ale obávám se, že jsou z vás nervózní.“ Trhla uzdou a přiměla Blotchyho k dalšímu kolečku. V půli cesty sáhla do kapsy a vytáhla zbraň.

Mohla jen doufat v moment překvapení a modlit se, aby nespadla, kdyby se Blotchy po výstřelu postavil na zadní.

Když dokončila kolečko, držela už pistoli v ruce.

Než však stihla zastavit a namířit, že tmy se ve vchodu zhmotnila tmavá postava. Jakýsi muž nehlučně vklouzl za Bonnera a krátce a prudce švihl rukou. Zlosyn sebou škubl jako při zásahu elektrickým proudem a zhroutil se na zem.

Bylo ticho jako v hrobě. Concordie a dívky třeštily oči na neznámého.

Muž zamířil ke Concordii.

„Vy asi budete ta učitelka.“

Konečně si vzpomněla, že dosud svírá zbraň.

„Kdo jste?“ vyhrkla. „Co jste zač?“

Nezastavil se. Když na něj dopadlo světlo lucerny, uvědomila si, že je oblečený celý v černém. Zář svítlny se krátce zatřpytila na jeho tmavých vlasech a na chladných a strohých rysech. Než se stačila podívat pozorněji, posunul se ze světla zpátky do tmy.

„Navrhuji, abychom to probrali, až budeme všichni v bezpečí,“ prohodil. „Pokud proti tomu nemáte námitky.“

Právě skolil muže jedinou ranou. To určitě znamená, že není na straně onoho tajemného Larkina. Concordii blesklo hlavou dávne pořekadlo *Nepřítel mého nepřítele je můj přítel*.

Dnes v noci jí přítel rozhodně přijde vhod.

„Nemám vůbec žádné námitky, pane.“ Vrátila pistoli zpátky do kapsy.

„To rád slyším.“ Pohlédl na studentky. „Umějí tyhle mladé dámy dobře jezdit na koni?“

„Všechny čtyři si počínají v sedle velmi obratně,“ ujistila ho s nemalou dávkou hrdosti.

Uchopil Blotchyho za uzdu a přiměl ho klidně stát. „Tak to je první dobrá zpráva v téhle katastrofální noci.“

Rozvázal řemeny, kterými byl k sedlu přivázaný její raneček.

„Ten je můj,“ ozvala se ostře. „Nemohu ho tady nechat.“

„Tak si ho pevně držte.“

Zastrčila si vak pod paži a volnou rukou manipulovala s uzdou.

Kotník ji sevřely silné prsty.

Polekaně pohlédla dolů. „Co to, proboha, děláte, pane?“

Okamžitě však pochopila, že mu nejde o to, aby si na ni dovoloval. Obratně vysmekl její nohu z třmenu, zasunul do něj špičku své boty a hladce se vyhoupl za ni do sedla.

Vzal jí z ruky uzdu a popohnal Blotchyho k ostatním dvěma koním.

„Podejte mi otěže, dámy, pěkně prosím,“ požádal dívky. „Kouř venku nadměrně zhoustl, takže nám poskytne dokonalé krytí, ale kdybychom se rozdělili, neuvidíme na sebe.“

Edwina i Phoebe poslechly bez námitek.

„Tak tedy dobrá, jedeme,“ řekl.

Neznámý pohnul koleny, čímž valacha přiměl vyrazit vpřed.

Prudkost toho pohybu Concordii zastihla nepřipravenou. Tak tak že neupustila raneček, zatímco se divoce snažila zachytit sedla.

„Všechny moje studentky jsou vynikající jezdky, pane,“ vypravila ze sebe přiškrčeně. „Bohužel musím přiznat, že já jsem v tomto směru naprostý nováček.“

„V tom případě vám radím, abyste se pořádně držela. Dnes už jste mi nadělala víc potíží, než bylo zdravo. Nemůžu vám slíbit, že budu mít chuť kvůli vám zastavovat a sbírat vás ze země, kdybyste spadla.“

Vytušila, že by to mohl myslet opravdu vážně, a proto se držela sedla jako klíště.

Pod příkrovem hustého kouře a provázení hukotem strašlivých plamenů a povykem zmatených mužů vyrazili ze stáje a jako vítr ujížděli k jižní bráně.

Concordie věděla, že si bude nadosmrti velmi živě pamatovat dvě věci: ohromující řev ohně, který stravoval hrad, a sílu a mohutnost cizincova těla, které se těsně tisklo k jejímu, zatímco uháněli do bezpečí.

3

Neznámý zastavil skupinku na malém pahorku na protějším břehu řeky. Blotchy i oba jeho druhové poslechli pokyn k zastavení nadmíru ochotně, protože nebyli na tak dlouhý a prudký cval zvyklí. Všichni tři tam stáli se svěšenými hlavami a zvedajícími se boky a ztěžka oddechovali.

Concordie, která byla po té divoké jízdě bez dechu, se ohlédla na ohnivé divadlo, které nechali za sebou. Světlo měsíce zalévalo krajinu přízračným světlem. Plameny na pozadí temné oblohy připomínaly rudozlatou pochodeň. Čpavý zápach kouře byl tak silný, že byl cítit až zde.

„Podívejte,“ ukázala Phoebe. „Požár zachvátil i staré křídlo. Ještě že jsme se tam nepokusily schovat.“

„Z celého hradu zbude brzy jenom popel,“ prohodila Theodora a v hlase jí zněl bezbřehý úžas.

Concordie ucítila, jak se tuhé cizincovo tělo za jejími zády posunulo, když se otočil a zadíval na výjev v dálce.

„Předpokládám, že ten oheň je vaším dílem, je to tak, dámy?“

Znělo to zamyšleně, jako by vážil a zkoumal nějaký nový, nesmilně zajímavý problém, který až dosud unikl jeho pozornosti.

„Phoebe se slečnou Gladeovou namíchaly směs na zápalné zařízení podle receptu,“ spustila Hannah. „Edwina, Theodora a já jsme připevnily zápalné šňůry. Musely být velmi dlouhé a velmi tenké a vedené podél stěn za nábytkem, aby unikly pozornosti.“

„A musely být z materiálu, který nehoří ani moc rychle, ani moc pomalu,“ dodala Theodora.

„Provedly jsme několik experimentů,“ přidala se Edwina.

„Slečna Gladeová zařízení ukryla a natáhla zápalné šňůry do pokojů, kde, jak jsme věděly, budou ti dva muži z Londýna sedět u doutníků a portského,“ vysvětlovala Hannah.

„Slečna Gladeová nakonec zápalné šňůry zapálila,“ uzavřela vyprávění Phoebe. „Všechno proběhlo přesně podle plánu.“ Zarazila se a otočila se znovu k plamenům v dálce. „Až na to, že tak obrovský požár jsme nečekaly.“

„Je bezesporu impozantní,“ prohodil neznámý suše. „Nu, mohu dávat vinu jen sobě, pokud jsem se přepočítal. Po vesnici se povídalo, že na hradě je jakýsi dívčí internát, ale já to považoval za svého druhu zástěrku, úmyslně šířenou k utajení toho, co se tam odehrávalo ve skutečnosti.“

Vrátil otěže Edwině a Phoebe.

Concordie si intenzivně uvědomovala, jak se na ni zezadu tiskne způsobem, který se nedal charakterizovat jinak než jako nanejvýš důvěrný. Bezprostřední nebezpečí pominulo. Nastal čas převzít kontrolu nad situací.

„Jsme vám zavázány za vaši pomoc, pane, ale musím trvat na tom, abyste nám sdělil, kdo jste.“

„Jmenuji se Ambrose Wells.“

„Chci víc než jen jméno, pane Wellsi,“ namítla klidně.

Vytrvale upíral pohled na oheň v dálce. „Jsem ten, jehož pečlivě připravené plány jste právě se svými studentkami rozmetala na prach.“

„Vysvětlete to blíže, pane.“

„Neprozradíte mi nejdřív, jak se jmenujete vy a kdo jsou tyto mladé dámy? Soudím, že mám nárok na řádné představení, když uvážím, čím jsme společně prošli.“

Zalilo ji horko z jeho náznaku, že se zachovala hrubě. Ambrose Wells jim dnes večer poskytl velkou pomoc, připomínala si. Za to si zaslouží přinejmenším zdvořilé zacházení.

„Ano, ovšem,“ přitakala a hlas jí zjihl. „Já jsem Concordie Gladeová. Najali mě, abych vyučovala tyto mladé dámy. Jsou to Edwina a Theodora Cooperovy, Hannah Radburnová a Phoebe Leylandová.“

„Těší mě, dámy.“ Ambrose sklonil hlavu v galantní úkloně.

Dívky zamumlaly zdvořilé odpovědi. Concordie si v duchu říkala, že slušné chování, které člověku vstúpili v mládí, selže málokdy, dokonce ani v krizi ne.

„A mohu se teď zeptat, jak se stalo, že jste byl tak výhodně po ruce, abyste nám pomohl k útěku?“ otázala se.

Pevněji sevřel otěže, odvrátil Blotchyho hlavu od hořícího hradu a popohnal ho kupředu.

„Odpověď na vaši otázku je trochu složitá, slečno Gladeová. Myslím, že raději počkám, až se někde pohodlně posadíme. Vaše studentky jsou sice neohrožené, mám však podezření, že si najeden

večer užily vzrušení až až. Co nevidět je zmůže vyčerpání. Navrhuji, abychom se na zbytek noci někde ubytovali.“

„Považujete za bezpečné ubytovat se v hostinci?“ podivila se Concordie.

„Ano.“

Zachmuřila se. „Nerada bych se vás dotkla, pane, ale v tom s vámi nesouhlasím. Měly jsme v plánu jet mimo hlavní silnici až do svítání, abychom se dostaly od Aldwicku co nejdál. Doufala jsem, že si pak někde najdeme úkryt, kupříkladu mezi stromy, a tam si odpočineme a posilíme se jídlem, které jsme si vzaly s sebou.“

„Skutečně? To mi ale připadá nanejvýš nepohodlné. Já osobně soudím, že nocleh a jídlo v hostinci bude daleko příjemnější.“

S každým okamžikem bylo jasnější, že Ambrose Wells není zvyklý brát zřetel na něčí radu či názor.

„Zjevně tak docela nechápete, v jakém jsme nebezpečí, pane Wellsi. Obávám se, že jakmile se ti dva muži z Londýna vzpamatují, vrhnou se po naší stopě.“

„Můžete vzít jed na to, že ani jeden z těch dvou darebáků se po vaší stopě dnes v noci ani v budoucnu nevrhne.“

Z chladného a až příliš nevzrušeného tónu jeho hlasu jí přeběhl mráz po zádech.

„A to víte, hm, naprosto jistě, pane?“ otázala se stísněně.

„Ano, slečno Gladeová, naprosto jistě. Jeden je mrtvý. A ten druhý, až se probudí, bude nějakou dobu dezorientovaný a omámený.“ Zlehka pohnul otěžemi a Blotchy ihned vykročil rychlejším krokem. „Domnívám se správně, že toho muže, který leží za starou kůlnou na obilí, jste skolila vy?“

Ztěžka polkla. „Vy jste ho viděl?“

„Ano.“

„A byl...?“

„Ano.“

Křečovitě sevřela tašku. „Nikdy předtím se mi nic takového nestalo.“

„Udělala jste, co bylo nezbytné, slečno Gladeová.“

Takže ta druhá rána lucernou Rimptona opravdu zabila. Otřásla se. Udělalo se jí trochu mdlo.

Vtom ji napadlo ještě něco. S námahou polkla. „Budu souzena za vraždu.“

„Uklidněte se, slečno Gladeová. Až – a pokud vůbec – se místním úřadům podaří prozkoumat pohromu, k níž na hradě došlo, a nebude to hned, zaručeně jeho smrt posoudí jako nešťastnou náhodu, k níž došlo při útěku před požárem.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

Měsíční zář dostatečně osvětlovala jeho obličej, aby uviděla, jak trpce zkřivil tvrdá ústa. „Víte, slečno Gladeová, nikoho ani nenapadne uvažovat o možnosti, že by si žena, která si vydělává na živobytí jako učitelka, dovedla poradit s ozbrojeným kriminálním. Na to klidně vemte jed.“

„A co ten muž, kterého jste zranil? Nezačne vykládat na setkání, co se tam stalo?“

„Až přijde k sobě, nebude si nejspíš pamatovat vůbec nic z toho, co jeho bezvědomí bezprostředně předcházelo.“

Pevně sevřela tašku. „Tak se mi zdá, pane, že vy víte naprosto přesně, co se dnes v noci na hradě stalo.“

„To vy taky, slečno. Je zjevné, že nám dvěma momentálně nezbývá než si vzájemně důvěřovat.“

4

Krátce po jedné hodině v noci Ambrose s Concordii konečně osaměl ve společenské místnosti hostince. Plameny z krbu, kde hostinský kvůli pozdním zákazníkům rozdělal oheň, vrhaly měkké světlo na nábytek otlučený a odřený generacemi cestujících.

Hned jak sem přijeli, rozespálá hostinská nakrmila znavené studentky studeným masem s bramborovými plackami a po večeři je odvedla nahoru do postelí. Pak s manželem podruhé pozamykali a odešli spát.

Ambrose do sklenky nalil hostinského sherry a podal ji Concordii.

Zamračila se. „Já vlastně –“

„Jen to vypijte,“ nařídil jí s klidem. „Budete po tom dobře spát.“

„Myslíte?“ Přijala sklenku a zkusmo upila. „Děkuji vám.“

Přikývl. Pořád se před ním má na pozoru, pomyslel si. Nemohl jí to mít za zlé. On měl také řadu otázek ohledně její role v dnešních událostech na hradě.

Vstal a postavil se ke krbu. Jednu ruku si opřel o římsu a dlouze se na svou společnici zadíval.

Zář ohně jí tančila na hladce spletených hnědých vlasech a na zlatých obroučkách brýlí. Bude jí kolem pětadvaceti, usoudil. Její rysy postrádaly klasické tahy, tradičně spojované s ženskou krásou, jemu však přesto připadala úchvatná. Kouřově zelené oči byly víc než podmanivé, ačkoli v nich zachytil těžce získanou obezřetnost, příznačnou pro daleko starší a zkušenější ženy.

Přiléhavý živůtek šatů odhaloval obrysy malých pevných ňader a křivku pasu, který nebyl tak útlý, jak vyžadovala móda. Nedávná vynucená důvěrnost pramenící z toho, že jeli na jednom koni, mu poskytla informaci o tom, že dáma vlastní roztomile zaoblený zadeček.

On sám nikdy nebyl pro důsledné dodržování příkazů dámské módy. Concordiiny proporce se možná dost lišily od ilustrací v časopisech a magazínech o správném stylu, jemu však byly náramně po chuti.

Pohybovala se s hrdostí a půvabem. Inteligence a jakási vitální vnitřní síla, kterou přisuzoval nezkrtnému a houževnatému duchu,

ji poznamenaly způsobem, na jaký by kosmetika v žádném případě nestačila. I nyní z ní navzdory vyčerpání vyzařovala nezdolná energie a odhodlání, které v něm budily obdiv.

Ne, opravil se, obdiv ne, ale *touhu*. Přesně tohle v něm probouzí. Bylo to zneklidňující, nebyl však důvod popírat fakta.

Věděl, že jeho reakce je povýtce tělesná. Mohl ji přisoudit důvěrně známým a dosud přetrvávajícím důsledkům prožitého nebezpečí a těm dvěma hodinám, kdy seděl za ní na koni. Navíc pro něj Concordie Gladeová byla stále záhadou. Výcvikem i založením tíhl k nahlížení pod povrch a k hledání odpovědí.

Žádný z těch dokonale logických důvodů však tak docela nevysvětloval uhranutí, jímž na něj ta žena působila.

Pozoroval, jak Concordie nesměle upíjí další doušek sherry. Sklenka se jí v prstech nepalme třásla. Napětí, nebezpečí a účinky strachu stále přetrvávaly. Měl podezření, že to nejhorší teprve přijde. Dojde k tomu, až jí doopravdy svítne, že má na svědomí roztráštěnou lebku toho muže.

Dobře věděl, že se takové duševní otřesy většinou projevují v noci. Pokud mohl soudit z vlastní zkušenosti s násilím, Concordie se čas od času bude probouzet zalitá ledovým potem, a to nejen v nejbližších dnech, ale i týdnech, měsících a dokonce letech.

Vědomí, že spáchala ten skutek, aby zachránila své studentky i sebe, noční můry nezaplaší. Při svém výcviku zjistil, že násilí je nebezpečná forma alchymie, protože dává tomu, kdo s ní zachází, velikou moc, vybírá však za to přetěžkou daň.

„Můžeme si promluvit ráno, až si trochu odpočinete, jestli je vám to tak milejší,“ navrhl a jeho samotného ta nabídka překvapila. Rozhodně to neměl v úmyslu. Chtěl znát odpovědi okamžitě, ne až zítra. Tolik se toho dnes pokazilo. Všechny jeho pečlivě připravené plány se rozplynuly v kouři, a to doslova. Bude muset vymyslet nové, jak nejrychleji to bude možné.

Nedokázal se však přinutit k většímu nátlaku na ni.

„Ne.“ Postavila sklenku na stůl a odhodlaně mu pohlédla do očí. „Myslím, že uděláme nejlépe, když si navzájem zodpovíme své otázky hned teď. Ze všeho nejdřív bych ráda věděla, proč jste dnes v noci přišel na hrad a jak jste se tam dostal. Jaký byl váš záměr?“

„Čtyřicet hodin jsem z opuštěné selské chalupy v nedalekém okolí pozoroval hradní bránu kvůli příjezdu jistého muže, který se podle mého informátora dal čekat každou chvíli, nejspozději zítra.

Vzhledem k tomu, co se dnes večer přihodilo, je však zřejmě víc než jisté, že se tam už neukáže.“

„Kdo je ten muž?“

„Alexandr Larkin.“ Nespouštěl z ní pohled, aby zjistil, jestli pro ni to jméno něco znamená.

Vykulila oči za čočkami brýlí. „To jméno jsem zaslechla při několika příležitostech, ale vždycky pouze šeptem. Bylo jasné, že jsem o něm neměla nic vědět. Dnes v noci ale padlo znovu.“

„Jak to?“

„Ten druhý darebák z Londýna, ten, který nás přistihl ve stáji, prohlásil něco v tom smyslu, že mi nejspíš přeskočilo, jestli si myslím, že mi projde krádež Larkinova majetku.“ Křečovitě sevřela prsty na sklence. „A taky řekl... no, to nic, na tom už teď nesejde.“

„Co vlastně řekl?“ naléhal Ambrose jemně.

„Řekl: Jste mrtvá ženská, na to vezměte jed.“ „Napřímila záda, už tak rovná jako pravítko. „Víte, co je ten Alexandr Larkin zač?“

„Patří k nejproslulejším figurám londýnského podsvětí; je to zločinecké kápo nebo, chcete-li, král zločinců. Vypracoval se z nejdivočejších ulic až do centra města. Dnes žije jako bohatý kavalír, nemá však potřebné společenské konexe a není pochopitelně ve vyšší společnosti přijímán.“

„Vyšňořený je stejně jako smetánka, ale do jejího světa nepatří.“ Otáčela sklenkou mezi dlaněmi, jako by si ohřívala prsty. „Patrně jako každý jiný zámožný člověk, který nadělal jmění v obchodě.“

„On se obchodem zabývá zcela určitě. Má řadu finančních zájmů v mnoha nezákonných podnicích včetně nevěstinců a opiových doupat. Za tu dobu na něj padlo podezření v nemalém počtu vražd. Vždycky se však měl velice na pozoru, aby mezi ním a jeho kriminální činností byl patřičný odstup. Z toho důvodu se policii nikdy nepodařilo shromáždit proti němu dost důkazů, aby mohl být uvězněn.“

Sevřela ústa. „To patrně potvrzuje teorii mých studentek o tom, co se přihodilo mé předchůdkyni.“

„Před vámi učil na Aldwicu někdo jiný?“

„Ano. Nějaká slečna Bartlettová. Pobyla tam ale jenom několik týdnů. Jednou odpoledne přijel Rimpton se svým společníkem na hrad. Tu noc byly dívky v ložnicích zamčeny. Když je nazítrí pustili ven, byla slečna Bartlettová pryč. A ti dva muži z Londýna jakbysmet. Služebnictvo pak dívkám oznámilo, že Bartlettová byla

ze svého místa propuštěna a že ji ti dva doprovodili časně ráno na vlak. Dívky však jsou přesvědčené, že jí ti dva provedli něco strašlivého.“

„Co vzbudilo jejich podezření?“

„Zbylo tam po ní několik věcí, mimo jiné její oblíbené rukavičky.“

Vytáhl obočí. „Chytrý postřeh.“

„Ty dívky mají větší postřeh, než by jim kdokoli na hradě přísuzoval.“ Concordie zvedla bradu. „Ti, kdo se ocitnou na světě sami a bez prostředků, se velice rychle naučí všímat si drobnosti kolem sebe, které jiným snadno uniknou.“

„Toho jsem si dobře vědom, slečno Gladeová.“

Spočinula na něm dlouhým odhadujícím pohledem. „Vážně?“

„Ano.“

Nic víc nedodal, ona však zřejmě jeho ujištění přijala.

„Nakonec jsem čirou náhodou dospěla k závěru, že se děvčata nejspíš v odhadu toho, co se přihodilo jejich předešlé učitelce, nezmýlila,“ pokračovala po chvíli. „Abyste rozuměl, zpočátku jsem to vůbec nebrala vážně. Je mi velmi dobře známo, jak bujnou fantazii mladé dámy mají, zvlášť když jsou dlouhou dobu ponechány bez dozoru. Většinu času si jich totiž nikdo na hradě nevšímal. Až do mého příjezdu ovšem.“

„Dovedu si představit, že vy jste je zahálet nenechala,“ prohodil pobaveně.

„Nejsem zastánkyní tuhé disciplíny, pane Wellsi, ale zjistila jsem, že určitá míra pořádku a rutiny dává mladým lidem pocit stability, který je jim docela po chuti; a obzvlášť to platí u těch, kteří ztratili rodiče.“

Udělalo na něj dojem, jak pronikla do podstaty věci. „Pokračujte, prosím vás.“

Odkašlala si. „Když mi dívky ukázaly ty rukavice, které objevily v pokoji obývaném slečnou Bartlettovou, musím přiznat, že to probudilo mou zvědavost. Učitelka nemívá tak velký plat, aby si mohla dovolit nedbat o své věci. A ty rukavičky byly téměř nenošené a nevypadaly právě lacině.“

Vytáhl obočí na znamení, že uznává její argumenty. „Kdy vám dívky o svém podezření řekly?“

„Hned ne. Zpočátku se přede mnou měly na pozoru.“ Nedbale mávla rukou. „To se pochopitelně dalo čekat. Na své mládí prožily

nervozity a zmatků až až. Je přirozené, že jsou opatrné a hned tak někomu nevěří.“

„Vy, jak se zdá, slečno Gladeová, mladým lidem dobře rozumíte.“

„Popravdě řečeno jsem v době, kdy mi o záhadném odjezdu slečny Bartlettové pověděly, už sama začínala zjišťovat, že celá ta situace je přinejmenším podivná.“ Povzdychla si. „Vlastně jsem od samého začátku tušila, že na Aldwicku není nic takové, jak se to na první pohled jeví.“

„Co vás na to upozornilo?“

„Však víte, co se říká, když je něco příliš krásné, než aby to byla pravda.“

Chvilí o tom uvažoval. „Promiňte, slečno Gladeová, ale co je na zaměstnání učitelky čtyř děvčat na odlehlém a zpustlém hradě daleko od nejbližšího města příliš krásného, než aby to byla pravda? Mně to připadá jako pravý opak.“

„Názor na určité zaměstnání závisí na situaci, v níž se dotyčná osoba nacházela, když jí to místo bylo nabídnuto,“ poznamenala suše.

„Beru svou námitku zpátky.“

„Právě v té době mě totiž propustili z velmi pěkného místa v dívčí škole nedaleko od Londýna. Nové zaměstnání jsem hledala dost zoufale. Když jsem pak dostala dopis od paní Jervisové s nabídkou místa na Aldwicku, byla jsem za ni nesmírně vděčná a bezodkladně jsem ji přijala.“

Zamračil se. „Kdo je paní Jervisová?“

„Majitelka agentury, která mi sehnala to místo v dívčí škole. Obstarává učitelky a guvernanky do škol a soukromých domů.“

Přikývl. „Jaké informace vám byly sděleny ohledně zaměstnání na hradě?“

„Bylo mi řečeno, že na Aldwicku vznikla nová charitativní škola pro osiřelé mladé dámy. Měla jsem se stát její ředitelkou. Upozornili mě, že prozatím jsou tam jenom čtyři chovanky, ale že jich v budoucnu bude mnohem víc. Vypadalo to...“ Ztraceně pokrčila rameny. „Moc krásně. Jako splněný sen, jestli mi rozumíte.“

„Jaký je váš sen, slečno Gladeová?“

„Chtěla bych vést vlastní školu.“ Navzdory zjevnému vyčerpání znenadání ožila. „Školu, v níž bych mohla prakticky uplatňovat svou osobní filozofii a své názory na výchovu a vzdělání dívek.“

„Aha.“ Byl sice zvědavý, na další vyzvídání v tom směru však nebyla vhodná chvíle. „A sdělili vám jméno patrona té dívčí akademie na Aldwicku?“

Teprve při pohledu na to, jak zobrazařitel, si uvědomil, že tu otázku položil velmi zobra.

„V dopise z agentury se psalo o nějaké paní Jonesové,“ odpověděla. „Informovali mě, že je to zámožná vdova, která žije v ústraní.“

„Co ještě vám sdělili?“

„Velice málo. Vlastně pouze to, že povaha výuky bude čistě na mém uvážení. Paní Jonesová trvala na jediném požadavku, že reputace těch dívek musí být velice důkladně chráněna. Když jsem přijela na Aldwick, moje čtyři studentky mě přímo nadchly. Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora se ukázaly jako inteligentní a dychtivé žáčky. Co víc si učitelka může přát? Ale jak už jsem řekla, něco tam nehrálo.“

„Myslím, že můžeme s jistotou předpokládat, že žádná paní Jonesová neexistuje. Co kromě objevu rukaviček slečny Bartlettové vzbudilo vaše podezření?“

„Hospodyně byla nepřívětivá osoba, která s nikým nechtěla nic mít. Po čase jsem se dověděla, že je závislá na opiu. Několikrát jsem musela rázně promluvit do duše kuchařce, která se ani v nejmenším nenamáhala vařit pro dívky zdravá jídla. Čeledín, který měl na starosti koně, byl lenoch a opilec. Zahradníci nepřeložili na zahradě ani stéblo a –“ odmlčela se a zúžila pohled – „chodili ozbrojení.“

„Protože to byli hlídači, a ne zahradníci.“

„Tak se to rozhodně jevilo mně.“ Znovu se napila sherry a pak ruku se sklenkou pomalu spustila. „Ale ze všeho nejvíc mě vylekaly ty šaty.“

„Překvapeně se na ni podíval. „Jaké šaty?“

„Před deseti dny přijela až z Londýna švadlena. Přivezlas sebou balíky drahých látek a tři pomocnice. Pro všechny čtyři dívky našily několikery překrásné šaty. Bylo mi řečeno, že si paní Jonesová přeje, aby dívky byly připravené zaujmout místo ve společnosti. Jenže to nedávalo smysl.“

„Jak to?“

Nesnažila se skrýt, že jí jeho otázka připadá neapná. „Všechny dívky samozřejmě pocházejí z velmi úctyhodných rodin a Edwina a Theodora dokonce z vysoce postavené. Jenže teď, co osiřely, nemají

nikoho. Ani jedna z nich nemá šanci zdědit jmění nebo společenské konexe. Mají jen pár vzdálených příbuzných, ale nikoho, kdo by byl ochoten vzít je k sobě.“

Chvilku o tom přemýšlel. „Chápu, jak to myslíte. Žádná z nich nemůže čekat, že zaujme místo ve vyšší společnosti.“

„Přesně tak. V nejlepším případě se mohou uplatnit jako učitelky nebo guvernantky. Proč jim tedy dávat róby na ples a do divadla?“

„Pochopitelně jste se domýšlela toho nejhoršího.“

„Ano, pane Wellsi, domýšlela.“ Zatřásla rukou na klíně v pěst. „Dospěla jsem k závěru, že se z mých studentek mají stát drazé placené módní kurtizány.“

„Taková možnost tady bezpochyby je,“ připustil zamýšleně. „Už jsem vám ostatně řekl, že Larkin vlastní velké podíly v řadě nevěstinců.“

„Určitě jste se v novinách dočetl o skandálech s prodejem mladých dívek ze sirotčinců, které pak musely pracovat jako prostitutky. Je to přímo otřesné. A policie s tím až dosud neudělala pranic.“

„Ano, ale ta vaše děvčata nikdo do nevěstince neprodal. Právě naopak, poslali je na Aldwick a opatřili jim učitelku. Sama jste řekla, že se mělo důtklivě dbát o jejich pověst.“

„Netvrdím, že se z mých dívek měly stát prachobyčejné prostitutky. Uvažte, jaká jsou fakta, pane Wellsi. Všechny čtyři pocházejí z úctyhodných poměrů. Jsou urozené, vzdělané a mají pěkné vystupování. Hovoří zjemnělým jazykem své společenské vrstvy.“

„Jinými slovy nepřišly z ulice.“

„Přesně tak. Nejsem naivní, pane. Už nějakou tu dobu na světě žiju. Je mi velmi dobře známo, že existuje trh s exkluzivními kurtizánami, které napodobují dámy z nejvyšší společnosti.“

Podářilo se mu skrýt úžas. To, jak bez okolků přiznávala znalost jistých poměrů, ho poněkud vyvádělo z míry. Ženy z její třídy jen zřídka probíraly podobná témata, natož aby o nich debatovaly tak věcně.

„To je pravda,“ připustil.

„Oč cennější by takové ženy byly, kdyby opravdu pocházely z nejlepších kruhů, kdyby to dokazovaly svým vzhledem i vystupováním? A to nemluvím o jejich nevinnosti, mládí a neposkvrněné pověsti.“

„O tom se s vámi nehodlám přit. Nicméně –“

„Dnes večer jsem zaslechla, jak se Rimpton a ten druhý baví o nějaké aukci, která by se měla v blízké budoucnosti konat. Dospěla jsem k názoru, že zamýšlejí prodat mé studentky tomu, kdo nabídne nejvíc.“

„Na aukci?“

Opět sevřela ruku na klíně v pěst. „Ano.“

Zaváhal, chvíli o tom uvažoval a pak zvolna přikývl. „Máte asi pravdu. Rozhodně by to vysvětlovalo řadu podivných aspektů, které se v téhle záležitosti vyskytly.“

„Jaký je váš zájem na této věci, pane? Proč jste hlídal hrad a čekal na Larkinův příjezd?“ Rozjasnila tvář. „Nejste náhodou policista? Dokonce ze Scotland Yardu?“

„To ne. Provádím soukromé šetření pro klientku, která mě pověřila, abych zjistil pravdu o smrti její sestry.“

„Jste soukromý detektiv?“ Zpočátku ji to očividně vylekalo, vzápětí však jí v krásných očích vzplála zvědavost. „To je moc zajímavé. Neznám nikoho, kdo by měl takové povolání.“

„Doufám, že vám budu připadat zajímavý i nadále, slečno Gladeová, protože se v nejbližší budoucnosti budeme bezpochyby hodně vídat.“

„Cože?“

Odešel od krbu a stanul před ní. „Po tom všem, k čemu došlo dnes v noci na hradě, Larkin usoudí, že jste odhalila jeho plány. Bude rovněž usilovat o návrat toho, co považuje za svůj majetek. To znamená, že udělá všechno, aby vás a děvčata našel.“

Strnula. „Ovšemže se mu nebude zamlouvat, jak jsem děvčata odvedla z hradu, to je mi jasné. Z toho důvodu je chci na nějakou dobu ukrýt.“

Shýbl se, uchopil ji za paže a jemně, ale rozhodněji zvedl ze židle. „Vy vůbec netušíte, s jakou bestií máte co činit. Velice pochybuji, že máte prostředky na to, abyste se ukryla před Alexandrem Larkinem sama, natožpak se čtyřmi děvčaty.“

„Myslela jsem, že bychom mohli odjet do Skotska –“

„Mohla byste je odvézt na konec světa a stejně byste nebyly v bezpečí, jakmile si Larkin umíní, že vás vystopuje. A podle mého soudu přesně tohle udělá.“

„Připouštím, že nás bude hledat pár týdnů, možná měsíc nebo dva,“ souhlasila klidně. „Ale neumím si představit, že by chtěl marnit příliš mnoho času a energie kvůli čtyřem dívkám a jejich

učitelce. Takový král zločinců, jak mu říkáte, má přece daleko důležitější zájmy.“

„Pro Larkina není nic tak důležité jako jeho přežití. A já nepochybuji, že nebude mít klid, dokud nebude s jistotou vědět, že už pro něj nepředstavujete hrozbu.“

„Jak bych pro takového člověka mohla já představovat hrozbu?“ Byla očividně dopálená. „Vždyť jsem, proboha, *učitelka*. Nemám žádné společenské konexe a žádnou pravomoc. Nejsem s to přeložit Alexandru Larkinovi stéblo křížem. To přece musí vědět stejně dobře jako já.“

„Vy představujete něco jako volný konec niti, slečno Gladeová. Když totiž Larkin spřádá své machinace, žádné volné konce ze své sítě čouhat nenechává. Jakmile zjistí, že jste mu vy i děvčata upláchly, dojde k závěru, že jste o něm a o jeho plánech zjistila příliš mnoho. Jestli vás najde, je s vámi amen, to mi věřte.“

Několikrát zamžikala a pak se pomalu a zhluboka nadechla.

„Aha,“ pronesla.

V duchu ocenil, jak obdivuhodně se Concordie ovládá. Jen málokdo, ať muž či žena, by takovou zprávu přijal tak vyrovnaně. Concordie Gladeová je vskutku neobyčejná žena.

Pustil ji. „Jděte do postele, slečno Gladeová. Potřebujete se vyspat. Promluvíme si o tom znovu zítra ráno.“

Její ironický úsměv ho zarazil. „Stěží můžete očekávat, že usnu po tom, co jste mi právě řekl.“

„To možná ne, ale musíte si trochu odpočinout. Chci, abychom ráno vyrazili tak časně, jak jen to bude možné.“

Do očí se jí vrátila ostražitost. „Zní to, jako byste měl s mými studentkami své vlastní plány, pane Wellsi.“

„S vámi rovněž, slečno Gladeová.“

„Jaké?“

„Zítra dojedeme k nejbližší železniční stanici. Odtamtud vy a děvčata odcestujete ve voze první třídy do Londýna. Nastupovat do vlaku vás uvidí značný počet lidí.“

„Ale jestli je pravda to, co jste říkal o Larkinovi, dozví se, že jsme odjely do Londýna, a bude nás tam hledat.“

„Bude hledat čtyři mladé dívky a jejich učitelku.“

Prohlížela si ho s obnoveným zájmem. „Co máte za lubem, pane?“

„Kouzelnický trik. Po příjezdu do Londýna se po vás slehne země.“

„Jak to myslíte?“ vybuchla zostra. „Vysvětlím vám to ráno.“

Váhala. Neuniklo mu, že se v ní svářejí protichůdné pocity, že neví, má-li mu popřát dobrou noc nebo z něj dál tahat rozumy.

„Dobrou noc, pane,“ řekla nakonec klidně. „Musím vám poděkovat za vaši pomoc. Nevím nevím, jestli bychom dokázaly bezpečně zmizet, nebýt vás.“

„To já ani na okamžik nepochybuji, že byste si sama poradila skvěle, slečno Gladeová. Známe se teprve pár hodin, ale já si už teď troufám směle prohlásit, že jsem se s vynalézavější ženou dosud nesetkal.“

Přikývla, protože si očividně nebyla jistá, jak na to má reagovat, a zamířila ke schodišti. Když se jí lem šatů otřel o první schod, ozvalo se tlumené bouchnutí.

„Poslyšte, slečno Gladeová, nemohl jsem si nevšimnout, že za chůze dost nápadně rachotíte,“ podotkl. „Zaujalo mě to už předtím, když jste sukní zavadila o zárubeň. Přiznám se, že to probudilo mou zvědavost. Je to snad nějaká nová móda?“

Zůstala stát a ohlédla se na něj přes rameno. „To těžko, pane. Věděla jsem, že po útěku z hradu budeme potřebovat peníze, abychom přežily. Tak jsem si v minulých týdnech nabrala nějaké stříbrné cennosti a pár dalších drobností, které snad mají nějakou hodnotu, a zašila jsem si je do sukně.“

Obdivně se uklonil. „Chytrý trik, slečno Gladeová. Myslím, že ho mají v oblibě především kapsáři a holky z ulice.“

Uraženě se naježila. „Ujišťuji vás, že nejsem žádná zlodějka, pane.“

Co ho přimělo plácnout takovou nejasností? Mělo ho napadnout, že tu poznámku nebude brát jako kompliment, ačkoli ji přesně tak myslel.

„Ani ve snu by mne nenapadlo označit vás za zlodějkou, slečno Gladeová,“ protestoval.

Věděl však, že už je pozdě. Škoda se stala.

„Udělala jsem jen to, co bylo pro bezpečí a zajištění mých studentek nezbytné. Neměla jsem totiž moc na vybranou.“

„Jsem si toho vědom a omlouvám se vám, slečno Gladeová.“

„Dobrou noc, pane Wellsi.“

Dopáleně stoupala po schodech nahoru a při každém kroku cinkala a bouchala. Po chvíli zmizela ve tmě. Vrátil se k ohni a dlouho

hleděl do plamenů. Bylo nabíledni, že učitelka nemá zloděje ve velké úctě. Škoda.

A on je přitom tak šikovný.

Kráčela svižně chodbou ke dveřím svého pokoje. Tak on v ní vidí stěží víc než obyčejnou pouliční zlodějku nebo prostitutku, která okrádá klienty. A co by se starala o to, co si o ní ten člověk myslí? Ona a Ambrose Wells se ocitli ve spojení jen podivným řízením osudu. Až se celá věc vyřídí, rozejdou se každý svou cestou a tím celá známost skončí.

A to je dobře, říkala si v duchu. Jestliže ji má za zlodějku jen proto, že za výjimečných okolností odcizila pár drobností, které jí nepatřily, co by asi říkal, kdyby odhalil její nekonvenční minulost?

Snaž se mít nějakou perspektivu. Drobná zlodějka je to nejmenší, co dnes v noci spáchala. Zabila přece člověka.

V ústech jí vyschlo. Před očima jí jako noční můra vytanul obrázek Rimptona, jak leží obličejem k zemi s krvácející dírou v hlavě.

Zapudila tu vzpomínku z mysli. Nervové zhroucení bude muset počkat na vhodnější příležitost. Momentálně má jiné, daleko důležitější problémy. Musí se soustředit na to, jak se postará o Phoebe, Hannah, Edwinu a Theodora.

Potichu vstoupila do nevelké místnosti, aby nevyrušila Hannah a Phoebe, s nimiž se o pokoj dělila.

„Tady jste, slečno Gladeová.“ Phoebe se ve tmě posadila a přitáhla si přikrývku k hrdlu. „Měly jsme s Hannah hrozný strach.“

„Ano.“ Na druhé straně postele se zavrtěla Hannah a zvedla se na loket. „Jste v pořádku, slečno Gladeová?“

„Jsem naprosto v pořádku, ale děkuji vám za vaši starostlivost.“ Zapálila svíčku na mycím stolku a začala si vytahovat sponky z vlasů. „Proč bych, proboha, neměla být v pořádku?“

„Hannah povídala, že se vás pan Wells možná bude snažit využít,“ vysvětlila Phoebe zcela přímočaře, jak u ní bylo zvykem.

„Využít mě?“ Concordie se zprudka otočila a hned sebou cukla, když bouchla sukni o mycí stolek. „Dobré nebe, Hannah, co tě to napadá? Ujišťuji tě, že se pan Wells choval jako dokonalý kavalír.“ Až na tu ohavnou poznámku o kapsářích a prostitutkách, dodala v duchu. Ale třeba je dnes v noci jen trochu přecitlivělá.

„Opravdu si na vás ani trochu nedovoľoval?“ vyzvídala úzkostně Hannah.

„Ani co by se za nehet vešlo,“ ujistila ji Concordie. A vzápětí se podivila, proč ji ta skutečnost tak málo těší.

„Ach.“ Očividně zklamaná Hannah padla na polštář. „Bála jsem se, aby od vás nechtěl třeba polibek.“

„Proč by to dělal?“ Rozepínala si háčky vpředu na vypasovaných šatech. „Vždyť se sotva známe.“

„Hannah napadlo, že pan Wells bude hrát na vaši vděčnost a bude ve vás budit přesvědčení, že mu ten polibek dlužíte,“ vysvětlovala Phoebe.

„Ach tak.“ Concordie vystoupila ze šatů, celá blažená, že se zbavila těsného živůtku a tížící sukně. „V tom směru se nemusíš strachovat, Hannah. Jsem si naprosto jistá, že pan Wells není typ muže, který se snižuje k tak nekavalské taktice.“

„Jak to můžete tak jistě vědět?“ nevzdávala se Hannah.

Concordie pověsila šaty na hák ve stěně a chvíli o té otázce hloubala. Čím to vlastně, že si je tak jistá, že by Ambrose Wells ženu takto nevyužil?

„Tak zaprvé pochybuji, že by cítil nutnost nějaké dámy se vnucovat,“ odpověděla nakonec. „Nepochybuji, že celá řada žen by ho víc než ochotně políbila sama od sebe.“

„Proč by to dělaly?“ Hannah zněl v hlase nelíčený úžas. „Vždyť není vůbec hezký. Kouká jako čert, jestli chcete něco vědět. Připomíná mi lva nebo vlka, zkrátka nějaké nebezpečné zvíře.“

„A je starý,“ dodala Phoebe věcně.

Concordie upřela pohled na jejich odraz v zrcadle ozářený světlem svíček a na chvíli úplně ztratila řeč. Mluví o tomtéž člověku? Ambrose Wells je přece ten nejpřitažlivější muž, jakého v životě potkala.

„Chápu, že podle tvého soudu dělí pana Wellse od senility pouhý krůček, Phoebe, ale to je tím, že ti je teprve patnáct,“ poznamenala a snažila se, aby to znělo co nejveseleji. „Ujišťuji tě nicméně, že není o mnoho starší než já.“

Nejvýš o několik let, dodala v duchu. To ten podmračený výraz, naznačující světláost, mu v kombinaci s jeho sebeovládáním opticky přidává léta.

Phoebe pod pokrývkou skrčila kolena a opřela si o ně bradu. „Možná. Ale stejně souhlasím s Hannah. Neumím si představit, jak se dámy samy od sebe stavějí do fronty, aby ho směly políbit.“

Concordie se posadila do nohou postele a začala si rozvazovat odřené kotníčkové boty. „Počkejte, až vám bude o trochu víc. Myslím totiž, že brzy zjistíte, že muži typu pana Wellse jsou nejen velmi atraktivní, ale také velice vzácní.“

Phoebe spadla úžasem brada. Vzápětí se rozhihňala a honem si připlácla na ústa dlaň.

Concordie se na ni přísně podívala. „Čemupak se smějete, mladá dámo?“

„Vy byste pana Wellse políbila, kdyby si o to řekl, že je to tak?“ Phoebe se přímo ohýbala smíchy. „Vsadím se, že byste se postavila do té fronty s ostatními dámami, aby vás objal.“

„Nesmysl.“ Sfoukla svíčku. „Kvůli žádnému muži bych se do fronty nepostavila, i kdyby mi připadal nevímjak přitažlivý.“

„Vám vážně pan Wells připadá přitažlivý?“ vyzvídala Hannah, kterou to doopravdy zaujalo.

„A co kdyby tam žádná fronta nestála?“ vedla svou Phoebe, v každém bádání neuvěřitelně metodická. „Co kdybyste byla jediná dáma, kterou by pan Wells toužil políbit? Dovolila byste mu to v tom případě?“

„Tak dost.“ Concordie s pomocí měsíčního světla dotápala k posteli. „Prohlašuji tuhle směšnou debatu za ukončenou. Na téma líbání pana Wellse se nadále odmítám bavit. Dobrou noc, dámy.“

„Dobrou noc, slečno Gladeová,“ špitla Hannah.

„Dobrou noc, slečno Gladeová,“ přidala se Phoebe a ulehla zpátky na polštář.

Concordie odhodila pokrývky a vklouzla pod prostěradlo.

Vytušila, že dívek se vzápětí zmocnil spánek, a záviděla jim.

Jak si to navykla už před dávnou dobou, přinutila se odtrhnout myšlenky od minulosti a soustředit se na budoucnost. Okolnosti se pro ni dnes v noci změnily. Nebylo to v jejím životě pochopitelně poprvé. Potřebuje nový plán. Dokud má plán, dokáže jít kupředu.

Ale jak do svého nového schématu zapracuje Ambrose Wellse? Jeho znalosti o Alexandru Larkinovi mohou být neocenitelné. Je však jasné, že má v té věci vlastní záměry a cíle. Co vlastně takový soukromý vyšetřovatel dělá? Kdo si ho najal? Má i nadále ponechat bezpečí dívek v jeho rukou? A pokud ano, jak dlouho?

Ze snění v měsíčním světle ji vytrhl tichý chraptivý výkřik z druhé strany postele.

Hannah se zprudka posadila a lapala po dechu. „Ne. Ne, prosím vás, nezavírejte ty dveře. Prosím.“

Phoebe se ospale zavrtěla. „Slečno Gladeová?“

„Všechno je v pořádku. Jsem tady.“ Concordie už byla z postele venku.

Hbitě přikročila k Hannah, posadila se k ní na pelest a vzala vyděšenou dívku do náruče.

„Uklidni se, Hannah, byl to jen zlý sen.“

„Taková tma,“ zašeptala Hannah bezradným hlasem člověka, který neví, co je sen a co skutečnost. „Budu hodná, jenom prosím vás nezavírejte ty dveře.“

„Poslouchej mě, Hannah.“ Concordie popleskala dívku po třesoucích se ramenou. „Nejsi na žádném temném místě. Podívej, svítí měsíc. Všude je plno světla. Mám otevřít okno?“

Hannah se otfásla. „To jste vy, slečno Gladeová?“

„Ano, já. Jsem u tebe. Je tady i Phoebe. Všechno je v pořádku.“

„Jenom se mi to zdálo,“ mumlala Hannah.

„Ano, já vím,“ přitakala Concordie. „Nejspíš za to může to rozčilení, kterým jsme prošly. Teď jsi ale v bezpečí.“

„Promiňte, slečno Gladeová.“ Hannah si cípem prostěradla otřela oči. „Nechtěla jsem vás probudit. Ani Phoebe.“

„To my přece víme. Hlavně se kvůli tomu netrap.“

Dál dívku konejšila a uklidňovala, dokud se její přerývané dýchání nevrátilo k normálu.

Když se Hannah konečně opět položila na polštář, Concordie vstala a vrátila se na svou stranu postele.

„Slečno Gladeová?“ zašeptala ze tmy Hannah.

„Ano, drahoušku?“

„Až přijedeme do Londýna, budu smět poslat dopis své kamarádce Joan do školy ve Winslow? Dělá si o ni velké starosti. Ani na jeden dopis, který jsem jí napsala z Aldwicku, mi neodpověděla.“

Concordie zaváhala, protože se jí vybavila Ambrosova slova o tom, jak vražednou hrozbu představuje Alexandr Larkin.

„Prozatím by nebylo moudré, aby kterákoli z nás někoho kontaktovala, Hannah,“ odvětila vlídně. „Ale netrap se, hned jak to bude možné, dáš Joan o sobě vědět.“

Phoebe se zavrtěla. „Jsme ještě pořád v nebezpečí, slečno Gladeová?“

„Nějakou dobu se budeme muset mít velice na pozoru,“ potvrdila Concordie a pečlivě volila slova. „Ale pan Wells je ochoten nám pomoci a zdá se, že si v podobných situacích, jako je ta naše, umí velmi dobře poradit.“

„A jaká situace to vlastně je, slečno Gladeová?“ vyzvíдалa Phoebe, zvědavá jako vždycky.

To bych sama ráda věděla, pomyslela si Concordie. „Naše situace je dost složitá, Phoebe, ale žádný strach. Však my si poradíme. A teď se obě pokuste trochu prospat.“

Dlouho nehybně ležela a naslouchala pravidelnému oddechování obou dívek. Když si byla jistá, že znovu tvrdě usnuly, zavřela oči.

...A uviděla Rimptona, jak klesl na kolena a pokouší se vstát. Stále svíral pistoli. Vzadu na hlavě měl příšernou ránu...

S úlekem se probudila a uvědomila si, jak divoce jí buší srdce.

Na chodbě před pokojem někdo je. Nevěděla, co ji vyburcovalo, tušila však za zavřenými dveřmi čísi přítomnost.

Ambrose, usoudila. Nepochybovala, že je to on.

Nejvyšší čas, aby si šel také nahoru lehnout, napadlo ji. Snad do sebe celou tu dobu nelil hospodského sherry. Sotva si to však pomyslela, ihned to zavrhla. V průběhu večera přece měla příležitost ho pozorovat a přesvědčit se, že mu sebeovládání neschází. Navíc když spolu dole rozmlouvali, nevypil víc než jednu sklenku.

Čekala, kdy se ozve zavírání a otevírání dveří jeho pokoje, slyšela však pouze ticho. Co tam dělá? Proč nejde do svého pokoje?

Co když se mýlí? Třeba tam na chodbě postává někdo úplně jiný. Další host? Edwina nebo Theodora?

Co když je někdo z hradu přece jen dokázal vystopovat?

Pronikla ji hrůza silou elektrického šoku. Upřeně pozorovala tenoučký proužek našedlého světla, který pronikal pode dveřmi.

Několik vteřin byla tak strnulá děsem, že se nemohla ani pohnout a téměř nedýchala.

S nejvyšším vypětím vůle se přiměla vyklouznout zpod pokrývek. Spící děvčata se ani nepohnula.

Ačkoli se v pokoji dost ochladilo, cítila, jak jí po těle stéká čůrek potu. Nahmatala brýle a nasadila si je. Pak dotápala ke svému plášti a zalovila v jedné kapse. Konečně ucítila pod prsty pažbu Rimptonovy pistole. Opatrně zbraň vyndala ven.

Přistoupila ke dveřím a zůstala tam chvíli stát. Věděla, že venku na chodbě stále kdosi je. Jeho přítomnost cítila takřka hmatatelně.

Musí to být Ambrose, pomyslela si. Přesto věděla, že si neoddychne, dokud se o tom nepřesvědčí.

Odsunula závoru a nepatrně pootevřela dveře.

Oknem na konci chodby dopadalo dovnitř měsíční světlo. Úzkým otvorem rozeznala stěží hořejšek schodiště. Nikde nikoho neviděla. Pak si uvědomila, že z místa, kde stojí, nevidí na pravou polovinu chodby, protože ji zakrývají dveře.

„Koukám, že se sherry neosvědčilo,“ promluvil ze tmy Ambrose tiše.

Nadskočila a pak se roztřeseně nadechla úlevou. Spustila ruku s pistolí, otevřela dveře o něco víc a vystrčila z nich hlavu.

Zprvu ho vůbec neviděla, ihned však zjistila proč. Nestál totiž, ale seděl se zkříženýma nohama na podlaze a rukama se opíral o kolena, takže dokud nesklopila pohled, nemohla ho zahlédnout. Byl nehybný jako socha.

„Tak přece jsem tady venku zaslechla vás, pane Wellsi,“ oslovila ho tlumeně. „Co to propánakrále vyvádíte? Proč sedíte na podlaze? Měl byste být v posteli. Potřebujete se vyspat stejně jako my ostatní.“

„Nestarejte se o mne, slečno Gladeová, a vraťte se do postele.“

V tuto hodinu z něj stěží mohla páčit odpovědi. Poslední, oč stála, bylo vzbudit dívky, nemluvě o hostinském a jeho ženě.

„Tak dobře, když na tom trváte.“ Nesnažila se skrývat pochybovačnost.

„Věřte nebo ne, slečno Gladeová, já opravdu vím, co dělám.“ Neochotně zavřela dveře a znovu zastrčila závoru. Pak dotápala k posteli, sňala brýle, pistoli položila na stůl a vklouzla pod pokrývku.

Nějakou chvíli ještě pozorovala světlou štěrbinu pode dveřmi a přemýšlela o Ambrosově podivném chování. Nežádala odpověď na svou otázku. Věděla, proč je tam venku na studené chodbě a proč se předtím skoro ani nedotkl sherry. Je na stráži.

Pod těžkými příkrývkami ji zamrazilo.

Skutečnost, že považoval za nutné držet nad nimi v noci stráž, jí napověděla, jak nebezpečný Alexandr Larkin doopravdy je.

6

Ambrose zaslechl téměř neslyšné cvaknutí závory, která zapadla na své místo.

Počkal ještě chvíli a v duchu třídil zvuky, jež se nesly dřímajícím hostincem. Podvědomá schopnost zachytit sebemenší disonanci uvnitř přirozené harmonie noci nezaznamenala žádný alarmující tón.

Dovolil si proto klesnout zpět do klidných úvah. Až do svítání si nesmí dovolit usnout, ale ponořením do niterného království dosáhne alespoň částečného odpočinku. Vždyť i tady může přemýšlet o problémech a zvažovat různé možnosti.

Momentálně mu žádný problém nepřipadal tak naléhavý a tak zneklidňující jako slova, jež před chvílí pronesla Concordie Gladeová. *Tak přece jsem tady venku zaslechla vás, pane Wellsi.*

To prostě není možné. Věděl, že nevydal jediný zvuk. A právě tak si byl jist, že žádným pohybem nenarušil stíny pode dveřmi, když přicházel po chodbě. Umí se pohybovat ve tmě. Má na to talent.

Tak přece jsem tady venku zaslechla vás.

Pozvolna se ponořil do vzpomínek na jinou noc...

Chlapec stál v neproniknutelné tmě nad schodištěm a třásl se. Poslouchal tlumené hněvivé hlasy, které sem doléhaly z knihovny. Jeho otec se hádal s tím tajemným návštěvníkem. Všechna slova rozeznat nedokázal, dobře však slyšel, jak na sebe ti dva stále hlasitěji křičí a v jejich hlasech se ozývá čím dál větší vztek. Bylo to nebezpečné; měl pocit, jako by celý dům zaplavil temný příliv.

Otec rozzuřeně vybuchl.

„Chladnokrevně jsi ji zavraždil, že je to tak? Nemůžu to dokázat, ale vím, že jsi to spáchal...“

„Nezáleželo na ní.“ Neznámý mluvil tiše, ale dopáleně. „Obyčejná služka, která se připlétla, kam neměla. Zapomeň na ni. Máme bohatství na dosah ruky...“

„...už s touhle věcí nechci mít nic společného...“

„Nemůžeš jen tak vycouvat...“

„Přesně to hodlám udělat.“

„Překvapuješ mě, Coltone,“ prohodil návštěvník. „Po celý tvůj život ti jako podvodníkovi a švindlíři nebylo rovno. Čekal bych, že budeš praktičtější.“

„Obrat pár zazobaných kavalírů, co si můžou dovolit ztratit nějaký ten tisíc, je jedna věc, ale vražda je něco docela jiného. Věděl jsi dobře, že s tím nebudu souhlasit.“

„Právě proto jsem ti o tom nic neřekl,“ opáčil neznámý. „Tušil jsem, že budeš dělat potíže.“

„Myslel sis, že nebudu mít podezření? Vždyť to bylo nevinné mladé děvče.“

„Tak nevinné zase ne.“ Neznámý se nevesele uchechtl a pak se chraplavě rozkašlal. „Můžeš se vsadit, že jsem nebyl první, komu ohřívala postel.“

„Vypadni odtud a víckrát se nevracej. Rozumíš?“

„Ano, Coltone, rozumím velice dobře. Mrzí mě, že to bereš takhle. Nerad ztratím takového partnera, ale respektuju tvoje přání. Víckrát mě neuvidíš, to ti slibuju.“

Domem se rozlehla dunivá exploze.

Výstřel z pistole chlapce vylekal natolik, že se chvíli nedokázal ani pohnout. Tušil, co se stalo, ale odmítal tomu uvěřit.

V hloubce pod ním se zprudka rozlétly dveře knihovny. Stál jako přimražený ve tmě nad schodištěm a pozoroval toho muže ve světle plynové lampy, která hořela na stole za ním.

Chlapcovy smysly navzdory hrůze, která jím cloumala, automaticky registrovaly podrobnosti vrahova zevnějšku. Světlé vlasy, licousy, drahý kabát.

Muž vzhlédl ke schodišti.

Chlapec nepochyboval, že vyběhne po schodech a zastřelí i jeho. Věděl to stejně jistě jako to, že jeho otec je mrtvý. Cizí muž vystoupil na první schod.

„Vím, že jsi vzhůru, mládenče. Došlo bohužel k tragické nehodě. Tvůj otec si právě vzal život. Pojď sem dolů. Postarám se o tebe.“

Chlapec zatajil dech a ze všech sil se snažil proměnit v pouhý stín.

Vrah se vydal nahoru. Vtom však zaváhal.

„Krucinál, hospodyně,“ procedil mezi zuby a znovu se chraplavě rozkašlal.

Chlapec sledoval, jak se na schodech otáčí a sbíhá dolů. Zakrátko zmizel v tmavé chodbě. Šel se podívat, jestli je paní Daltonová ve svém pokoji.

Chlapec věděl, co vrah nikoli. Paní Daltonová ve svém pokoji nebyla, protože měla ten večer volno. Otec si nepřál, aby bylo v domě služebnictvo, když projednával své pokoutní obchody.

Až vrah zjistí, že si nemusí lámat hlavu se žádným dospělým svědkem, vydá se hledat jedinou osobu, která může prozradit policii, k čemu dnes večer v domě došlo.

Chlapec pohlédl přes zábradlí a pochopil, že nestihne před vrahovým návratem seběhnout tři ramena schodiště k hlavnímu vchodu a uniknout tak z domu ven, do bezpečí noci.

Je v pasti...

Ambrosovi se nazítrí dařilo čarovat pozoruhodně skvěle. Na Concordii udělalo nezapomenutelný dojem, jak dokázal všechno načasovat a zkoordinovat. Byla doslova unesená zbožným obdivem. Na světě by se bezesporu našla sotva hrstka lidí, kteří by dokázali zorganizovat tak dokonalé zmizení.

„Trik spočívá v tom, že všechno musí být co nejjednodušší,“ vysvětlil jí Ambrose, když je vyprovázel na nádraží. „A je třeba mít neustále na paměti, že lidé vidí to, co čekají, že uvidí.“

A než se nadála, zmizel, jako by se rozplynul ve vzduchu. Ale těsně předtím, než se vlak rozjel, zahlédla, jak do jednoho z nacpaných vagonů třetí třídy nastupuje jakýsi otrhaný sedlák. Cosi v jeho pohybech jí napovědělo, že to bude Ambrose.

O několik hodin později, po značném počtu zastávek v malých městečkách a vesnicích, kde měli cestující možnost protáhnout si nohy, čtyři urozené mladé dámy s učitelkou vystoupily na rušném londýnském nádraží z vagonu první třídy a ihned nasedly do drožky. Kočár se ztratil v hustém provozu a odpoledním oparu.

O hodinu později se z obchodní pasáže, která se doslova hemžila zástupy nakupujících, vynořili čtyři mladí dělníci v kalhotách a kabátech, na hlavě čepice a kolem krku tlusté šály. Lenivě se klátili za květináčkou v odřbaném plášti.

Skupinka zdánlivě bezcílně prošla rušným jarmarkem se zeleninou a nastoupila do prázdného selského povozu, přes jehož zadní polovinu bylo nataženo voskované plátno, aby se cestující měli kam schovat.

Otvorem v plachtě Concordie tu a tam pozorovala místa, kudy vůz projížděl. Ruch a kravál jarmarku zakrátko vystřídala spleť krátkých uliček a úzké a tmavé ulice. Po nějaké době se zjevily prosperující obchody a skromné domy. Také ty posléze prořídly a udělaly místo čtvrti tvořené elegantními sídly a úpravnými náměstími.

Nakonec ke Concordiině úžasu povoz zahrnul do těžkých železných vrat za jedním z těch velkých domů a s rachotem zastavil na kamenné dlažbě dvora.

Voskované plátno bylo z povozu shozeno a z kozlíku na ně shlížel Ambrose v selské čapce a hrubých šatech.

„Vítejte v novém příbytku, dámy.“ Hodil otěže vysokému a hubenému muži středních let v oděvu zahradníka. „Tohle je pan Oates. Oatesi, představuji ti slečnu Gladeovou a její čtyři studentky, Phoebe, Hannah, Theodoru a Edwinu. Nějaký čas tady s námi budou bydlet.“

„Dobrý den, dámy.“ Oates se dotkl čepice.

„Těší nás, že vás poznáváme, pane Oatesi,“ řekla Concordie.

Také dívky ho vesele pozdravily.

Oatese jejich zdvořilost očividně potěšila a maličko vyvedla z konceptu. Zamumlal cosi nesrozumitelného a zrudl.

Přiběhli k nim dva velcí štíhlí psi se špičatýma ušima a pěkně tvarovanými hlavami a zůstali stát přímo před nimi. Když si Concordie všimla jejich chladného inteligentního pohledu, zježily se jí vlasy na šíji. Připomněli jí egyptského boha se šakalí hlavou, kterého kdysi viděla v muzeu.

„Seznamte se s Dantem a Beatricí,“ vybídl je Ambrose.

Concordie si oba psy stísněně měřila. „Koušou?“

Ambrosův úsměv nebyl nepodobný výrazu obou psů. „Jistěže. Jaký smysl by mělo chovat hlídací psy, kdyby neuměli nevíтанému návštěvníku prokousnout hrdlo? Ale nebojte se. Byly jste jim řádně představeny, takže jste zcela v bezpečí.“

„Víte to jistě?“

Rozšířil úsměv. „Naprosto, slečno Gladeová.“

„Tedy to byla vážně legrace.“ Phoebe nečekala, až jí některý muž pomůže, seskočila z vozu a začala Danta drbat za ušima. „Chodit v těch kalhotách byla vážně zábava. Je to nesrovnatelně pohodlnější než ty sešité sukně.“ S nadějí vzhledla ke Concordii. „Můžu si je nechat, slečno Gladeová?“

„Nevím, proč bys nemohla,“ odpověděla Concordie. Trochu se uvolnila, když viděla, že psa Phoebina pozornost vyloženě blaží. „Svým způsobem jsou velmi praktické.“

Vtom k ní přiběhla Beatrice a strčila jí do dlaně svůj dlouhý čumák. Concordie fenku bázně pohladila.

„Já si taky chci nechat ty klučící šaty.“ Hannah se postavila vzadu na voze, zahákla si prsty za pásek kalhot a předvedla uličnickou pózu. V mžiku z ní byl mladík, který by docela dobře mohl prodávat

noviny na rohu rušné ulice. „Jsou o tolik pohodlnější než sukně a spodničky. Cítím se v nich jako jiný člověk.“

Edwina sklopila pohled na svůj odrbaný oblek a nakrčila nos. „Pohodlné to sice je, ale přílišně nemoderní.“

„Ale byla to legrace, přestrojit se za kluka,“ namítla Theodora a nechala si od Oatese pomoci z vozu. „Všimli jste si, jak nám v té pasáži všichni uhýbali z cesty?“

„Nejspíš měli strach, že jim vykrademe kapsy,“ vykřikla Hannah posměšně.

Ambrose se zatvářil pobaveně. „Máš naprostou pravdu, Hannah, a je to rozhodně zásluha tvého hereckého talentu. Udělala jsi na mne dojem.“ Zlehka seskočil na zem a překvapil Concordii nezbedným pousmáním. „A to platí i pro vás, slečno Gladeová. Nikdy jsem neviděl přesvědčivější květinářku.“

„Je to tak, slečno Gladeová,“ potvrdila Phoebe. „Vypadáte v těch šatech tak přílišně stará.“

Concordie si povzdychla a rozvázala si otrhaný šátek, jímž si zakrývala vlasy. „Mockrát děkuju, Phoebe.“

„Kde jste splášil tu rachotinu a tu sešlou herku?“ zamumlal Oates k Ambrosovi.

„Pronajal mi je jeden ochotný sedlák.“

Oates se zatvářil skepticky. „Pronajal, pane?“

„Nekoukej na mě jako policajt, Oatesi.“ Ambrose ho poplácal po zádech. „Vyplatilo se mu to. Ale bude chtít tu svou skvělou ekvipáž zpátky. Ujmeš se toho za mne? Slíbil jsem mu, že ji odvezu do ulice Brinks Lane k divadlu.“

„Ano, pane.“ Oates vyšplhal na kozlík a pleskl otěžemi.

Ani trochu ho nepřekvapilo, že Ambrose vypadá jako hastroš, pomyslela si Concordie a usoudila, že Oates bude na podobné výstřednosti zvyklý.

„Pojďte dovnitř, představím vás paní Oatesové,“ vybídl je Ambrose. „Vede domácnost a ukáže vám vaše pokoje.“

Než se Concordie dovtípila, co má za lubem, uchopil ji za paži a táhl ke dveřím do kuchyně. Intenzivně si uvědomovala tlak jeho silných prstů. Z jakýchsi směšných důvodů zatoužila, aby na sobě neměla tyhle otrhané a nemoderní šaty.

Aby zapudila ty skličující myšlenky, rozhledla se kolem sebe a zadívala se na velký dům, k němuž se blížili.

Byla to pěkná budova v paladiánském stylu, s vysokými a pravidelně rozmístěnými okny a vznosnými sloupy. Obklopovaly ji vysoké kamenné zdi a dokonale ošetřované zahrady. Celek působil velmi elegantně, přesto však nemohla nevidět, že ten dům nenápadně, ale nesporně působí dojmem dobře zajištěné pevnosti. Dante a Beatrice už byli jen závěrečný puntík.

Vzrušeně šťebetající dívky se psy v závěsu nadšeně vpadly do zadní haly. Concordie je pozorovala a všechno se v ní svíralo. Udělala správnou věc, když je sem přivedla? Měla nějakou lepší možnost?

Než překročila práh domu, krátce zaváhala.

„To je opravdu grandiózní dům, pane Wellsi,“ pronesla úmyslně hodně potichu, aby ji děvčata neslyšela. „Domnívám se správně, že patří vám?“

„Ve skutečnosti vlastně ne.“

Zarazila se. „Jak to myslíte?“

„Je to majetek muže, který se jmenuje John Stoner.“ Svraštila čelo. „A je tady?“

„Ne,“ odpověděl Ambrose. „Čirou náhodou tady momentálně nepobývá.“

Připadalo jí, že o nepřítomnosti tajemného pana Stonera mluví trochu příliš nedbale.

„Víte jistě, že mu v domě nebudou vadit hosté?“ otázala se.

„Pokud se nečekaně nevrátí, nebude mít ani tušení, že je vaším hostitelem,“ ujistil ji Ambrose.

Ani trochu se jí to nezamlouvalo. „Tomu nerozumím. Kde je pan Stoner?“

„Mám dojem, že momentálně pobývá v Evropě. Těžko říci, vážně. Stoner je velmi nepředvídatelný, pokud jde o jeho zvyky.“

„Aha. A smím se zeptat, v jakém vztahu jste s tím panem Stonerem vy?“

Chvilí uvažoval. „Dá se říci, že jsme staří známí.“

„Nechci se vás dotknout, pane, ale tohle mi zní dost mlhavě.“

„Neplašte se, slečno Gladeová,“ řekl jí Ambrose velmi mírně. „Máte mé slovo, že vy i vaše svěřenky zde budete v naprostém bezpečí.“

Pronikl ji pocit prudkého vzrušení. Její intuice jí napovídala, že dívkám od Ambrose Wellse nic nehrozí. Je-li však před ním v bezpečí její vlastní srdce, za to by ruku do ohně dát nemohla.

Concordii probudilo vytrvalé šumění dešťových kapek za oknem. Byl to uklidňující a příjemný zvuk. Chvíli ležela bez hnutí a vychutnávala ten skvělý pocit. Bylo to poprvé za několik týdnů, co ji ihned po probuzení nepřepadl nával úzkosti a nemusela vymýšlet plány na útek.

Pravda, neodehrálo se to podle jejího původního záměru, ale dívky jsou z Aldwicu bezpečně pryč a na ničem jiném dnes ráno nezáleží. Co nevidět bude muset začít spřádat další plány ohledně budoucnosti, ale to počká až po snídani.

Odstrčila pokrývky, nasadila si brýle a oblékla župan, který se včera večer podařilo paní Oatesové vyčarovat. Posbírala si něco málo toaletních potřeb, které si odvezla z Aldwicu, a otevřela dveře.

Chodba před ložnicí byla prázdná. Paní Oatesová ji upozornila, že jediný další obydlený pokoj na tomto poschodí patří Ambrosovi, protože dívkám přidělila pokoje o patro výš.

Potěšilo ji, že má chodbu pro sebe, a chválala rozjařeně a nedočkavě ke koupelně.

Objevila totiž tu úžasnou a velkolepou místnost už včera večer a nyní se nemohla dočkat, až si ten zážitek zopakuje. John Stoner má možná záhadné způsoby, ale je vidět, že neochvějně věří v moderní očistné metody.

Koupelna byla nádherně dekadentní palác, pokrytý jiskřivě bílými kachlíky. Veškeré zařízení mělo nejmodernější vzhled. Do stěny zabudované kohoutky dodávaly horkou a studenou vodu z trubek připevněných na postranní domovní zdi. Umyvadlo se jen lesklo a nad vanou byla dokonce sprcha.

Toaleta, umístěná v sousední, stejně impozantní místnosti, představovala velkolepou směs umění a moderní techniky. Vně i uvnitř mísy se táhlo celé pole žlutých slunečnic. Na takovou rafinovanost a eleganci člověk nenarazil každý den.

Pomyslela si, že na tenhle přepych by si dokázala snadno zvyknout.

Vzala za kliku, ale vtom se dveře samy otevřely. Polekaně se zarazila, ohlédlá se přes rameno ke dveřím ložnice a odhadovala, jak to k nim má daleko.

Na únik však neměla čas.

Z bíle vykachlíkované koupelny se vynořil Ambrose v exoticky vyšívaném černém saténovém županu. Vlasy měl mokré a rozčuchané.

„Pane Wellsi.“

Jednou rukou svírala předeek svého županu a druhou taštičku s toaletními potřebami. Byla zděšená pomyslením, že vypadá, jako by právě vylezla z postele. Přesně tak to samozřejmě bylo, ale tím horší jí to kupodivu připadalo. Nescházelo jí z mysli, že Ambrose pod županem pravděpodobně nic nemá. A ona sama že má pod županem jen noční košili.

Obdařil ji pomalým úsměvem, který klid jejích smyslů rozmetal do všech čtyř světových stran.

„Koukám, že jste ranní ptáče, slečno Gladeová.“

„Ano, víte, myslela jsem, že ještě spíte.“ Odkáslala si. „Nepředpokládala jsem, že už budete vzhůru.“

„Mám také ve zvyku vstávat časně. Máme, jak se zdá, něco společného.“

Poplašeně ucouvla o krok zpět. „Přijdu později.“

„Nemusíte utíkat. Koupelna je celá vaše.“

„Ach, děkuji.“ Pohlédla za něj do zářivého interiéru a všimla si, že odtud proudí teplá pára. „Musím přiznat, že je to nádherná koupelna.“

Zacukalo mu v koutku úst. „Myslíte?“

„Ach ano, opravdu.“ Nedokázala potlačit nadšení. „Moderní a hygienická v každém ohledu. Má dokonce i zařízení na sprchování horkou vodou.“

Zastrčil ruce do kapes županu a vážně přikývl. „Všiml jsem si toho, když jsem je před několika minutami použil.“

Stěží se mohla začervenat víc, protože už předtím byla nejspíš rudá jako pivoňka. Kéž by se jí pod nohama otevřela podlaha. Dala by nevímco za to, kdyby se mu mohla ztratit z dohledu.

Povzdychla si. „Určitě si o mně myslíte, že jsem úplný hlupák. To je zkrátka tím, že jsem nikdy nepracovala v takové moderní domácnosti.“

„Vy tady přece nepracujete, slečno Gladeová.“ V koutcích očí se mu objevily drobné vrásky a vzbudily dojem, že se rozzlobil. „Jste tady jako host.“

„Ano, víte, to je od vás moc laskavé, že to říkáte, ale oba dva víme, že tahle situace je velmi neobvyklá, a to je ještě velmi mírně řečeno, vzhledem k tomu, že pán domu není přítomen –“

„A já jsem si velice dobře vědom, že žádný hlupák nejste,“ prohlásil, jako by mezitím nebyla nic řekla. „Mimochodem, pokud se rozhodnete použít to sprchovací zařízení, buďte opatrná. Ta zatracená věc prská teplou a studenou vodu v podobě tvrdých kuliček. Podle mne se ten vynález bude muset ještě hodně zdokonalit, než nahradí koupel ve vaně.“

Odkáslala si. „Povedu to v patrnosti.“

Otočil se a zamířil ke svému pokoji. „Až si dosyta užijete požitků té moderní a nesmírně hygienické koupelny, přijďte za mnou dolů do ranního salonku na snídani. Chtěl bych vám položit pár otázek.“

„A co chcete vědět?“ vyhrkla ostražitě.

„Mimo jiné bych se rád dozvěděl trochu víc o vás, slečno Gladeová. Jste pro mne tak trochu záhada.“

Zatrnulo v ní. „Co mají podrobnosti z mého života společného s pátráním po Alexandru Larkinovi?“

„Možná že nic.“ Zastavil se přede dveřmi a ohlédl se na ni. „K mým četným politováníhodným nedostatkům však patří to, že nedám pokoj, dokud nezískám na všechny otázky příslušné odpovědi.“

Upřela na něj káravý pohled, který by zaručeně ztišil třídu plnou štěbetajících dívek. „Tak se mi zdá, že váš život musí být plný bezesných nocí, pane.“

„Ano, ale nepovažuji to za velký problém.“ Věnoval jí pomalý, drtivě důvěrný úsměv. „Nedělá mi potíže najít si k noční zábavě něco jiného než spání.“

Ani na chvíli o tom nepochybovala a uvědomovala si, že je rudá jako rak. Vpadla do té velkolepé koupelny a zprudka za sebou zabouchla dveře.

Ambrose v klidné samotě ranní jídelny v přízemí popíjel čaj a četl noviny, jak bylo jeho zvykem, uvědomoval si však, že podvědomě čeká na příchod Concordie a v jeho nitru se sváří dychtivost s podrážděním.

Byla to pouhá maličkost, ale přesto ho popouzelo, že se jí tak přičí role hosta v tomto domě. Připadalo mu, jako by si umínila, že bude mezi nimi udržovat co nejformálnější odstup.

Vybavil si, jak vypadala, když ji před chvílí uviděl na chodbě před koupelnou – v měkkém župánku, vlasy sepnuté do neuspořádaného uzlu na temeni, obličej dosud zardělý spánkem. Jeho fantazie se divoce rozběhla a vykreslila mu, jak ji zvedá do náruče a odnáší do své ložnice.

Docela dobře si dokázal představit, jak by zareagovala, kdyby ji pozval na vášnivé hrátky do svého pokoje, rychle však vystřízlivěl. Už teď se k němu chová víc než ostražitě a on jí to vlastně nemůže mít za zlé.

Neshledával žádné potěšení v představě, že na ni bude dotírat, aby prozradila své tajemství, jen co zanedlouho sejde dolů. Zaručeněji bude silně proti mysli, že se jí vtírá do soukromí, a jejich vztah to ještě víc zkomplikuje. Bohužel však nemá na vybranou.

Případy, na jejichž řešení pracoval, se v poslední době značně zamotaly. Vynořily se otázky, na které bylo potřeba najít odpovědi. Concordie žila na hradě poměrně dlouho a byla ve styku s Larkinovými zaměstnanci. Ať už si to uvědomuje nebo ne, je neocenitelným zdrojem informací, říkal si Ambrose v duchu nad stránkami novin.

Od chvíle, kdy se za ni vyhoupl do sedla, aby vyvedl dívky ze stáje, to sám sobě zkoušel namluvit. Náramně dobře však věděl, že je to lež.

Jakmile poznal, že důvodem selhání jeho plánu byla Concordie, bylo mu jasné, že od ní bude chtít daleko víc než jen informace.

Každopádně by uvítal, kdyby nad jeho společností jásala alespoň tak jako nad tou zpropadenou koupelnou.

„Noviny,“ zvolala Concordie ode dveří. „To je báječné. Za celý pobyt na hradě se mi noviny vůbec nedostaly do ruky.“

Vřelý a jasný zvuk jejího hlasu jí pronikl jako blesk a rozbouřil mu krev.

Vzhlédl a uviděl ji stát ve dveřích. Tmavé vlasy už měla pečlivě sčesané do uzlu na šíji a čočky brýlí se jí neohroženě blýskaly. Měla na sobě tytéž strohé šaty bez ozdob, v nichž odjela z hradu a které neměly dokonce ani honzík. Když se dáma rozhodne pro nebezpečný úprk do noci, musí se jistých módních doplňků vzdát, napadlo ho.

Umínil si, že s tím vbrzku něco udělá. Když má člověk plný dům dam, které nemají co na sebe, musí jim přece obstarat oblečení a doplňky.

„Pochybuji, že jste přišla o něco důležitého.“ Odložil noviny, vstal a odsunul jí židli. „Jen samé skandály a klepy.“

„To máte určitě pravdu.“ Posadila se a rozložila ubrousek. „Ale když je člověk mimo kontakt se světem tak dlouho jako já, začínají mu scházet i ty nejobyčejnější zprávy, dokonce i takové, které přináší bulvární tisk.“ Přitáhla si noviny, které ležely nejbliž. „Když už jsme u toho, copak je nejnovější senzace?“

„Co jiného než vražda.“ Ukázal na článek, který právě dočetl. „Zatímco jsme se my dva proháněli po venkově, tady ve městě přišel k úhoně jistý kavalír. Řekl své milence, že si našel jinou, a ona si to s ním vyřídila po svém. Údajně ho otráвила. Každé noviny mají vlastní verzi a každá z těch verzí bude nejspíš z větší části výmysl.“

„Aha.“ Narovнала si brýle a zběžně článek přelétla. „Zprávy o vraždách se jistě výborně prodávají, zvláště jsou-li spojeny s pověstmi o tajné milostné aféře, nemám pravdu?“

Pobavilo ho, jak vážně svou poznámku pronesla.

„Taky jsem si všiml,“ přitakal suše. „Je vlastně docela děsivé, jak často jde láska ruku v ruce se smrtí.“

Spustila ruku s novinami a pohlédla na něj s vráskou na čele. „Máte podezření, že tomu tak je i v případě, který vyšetřujete?“

Zavrtěl hlavou. „Nic zatím nenaznačuje, že by v tom byla zapletena láska nebo vášeň. Larkina podle všeho zajímá jen jediné, moc a peníze.“

Dveře, které vedly z ranní jídelny do kuchyně, se otevřely. Vstoupila paní Oatesová a kulatý veselý obličej měla celý zrudlý od

horkého sporáku. Přinášela velký stříbrný podnos s míchanými vejci, do křupavá opečenou rybou a toasty.

„Dobré jitro, slečno Gladeová,“ pozdravila paní Oatesová a přívětivě se usmívala. „Doufám, že jste si v noci pěkně odpočinula.“

„Ano, děkuji vám,“ odvětila Concordie. „Ale dívky ještě spí. Myslím, že bychom je neměli budit. Byly velice vyčerpané.“

„Samosebou, ta ubohá zlatíčka. Žádné strachy. Postarám se, aby je nikdo nerušil.“ Paní Oatesová položila podnos na stůl a nalila Concordii čaj. „Je to báječné, mít plný dům hostů. Tak zřídka míváme návštěvy.“ Pohlédla na Ambrose. „Nemám pravdu, pane?“

„Ano,“ řekl Ambrose.

Concordie si jemně odkašlala. „Pan Stoner si na hosty nepotrpí?“

„Ale to ne, kdepak, v tom to vůbec není,“ odporovala paní Oatesová. „Problém je spíš v tom, že v domě schází paní. Však víte, jak to chodí, když páni žijou sami. Nebaví je chystat večírky a plesy, a dokonce ani nezvou přátele k delšímu pobytu.“

„Aha. Doufám, že s námi nebude moc velká práce,“ řekla na to Concordie.

„Ale to vůbec ne, kdepak.“ Paní Oatesová zamířila ke dveřím a zmizela opět v kuchyni.

Concordie si nabrala na talíř smažená vejce. „Poslyšte, pane Wellsi, celou dobu přemýšlím o tom, jak je náš vztah neobyčejně nezvyklý.“

U všech rohatých, pomyslel si, to nezačíná dobře.

„Nezvyklé situace s sebou nesou nezvyklá spojení,“ ujistil ji.

„Toho jsem si vědoma.“ Uchopila vidličku. „Ale zdá se mi, že by bylo nejlepší, kdybychom náš vztah postavili na obchodní základ.“

„Bez urážky, slečno Gladeová, o čem to, k sakru, mluvíte?“

Upřela na něj klidný pohled. „Zmínil jste se, že jste soukromý vyšetřovatel.“

„To jsem,“ potvrdil, ale zostražitě.

„Skvělé. Ráda bych vás zaměstnala šetřením ve věci mých čtyř studentek.“

Pomalu se opřel. „Nemusíte mě najímat, slečno Gladeová. Už teď vyšetřuji pro jinou klientku případ, který se dotýká vás i děvčat.“

V Concordiiných očích se objevilo zadumané světlíčko. „Zatím jste mi o té věci nesdělil žádné podrobnosti.“

„Moje klientka si mě najala, abych vyšetřil okolnosti nedávné smrti její sestry. Je totiž přesvědčená, že to byla vražda, a nikoli nešťastná náhoda, jak tvrdí policie.“

„Aha.“ Zamračila se. „Z jakého důvodu jste byl na hradě?“

„V průběhu vyšetřování jsem se od svého informátora dověděl, že možná existuje spojitost mezi smrtí té ženy a tím, co se děje na Aldwicku. Vydal jsem se to ověřit. Zbytek znáte.“

Sevřela ústa. „Ta vaše branže je nanejvýš tajemná, pane. Tím spíš budu klidnější, uzavřeme-li spolu formální smlouvu.“

Bůhvíproč ho to nesmírně podráždilo. „Nevidím důvod k uzavírání smlouvy.“

Stáhla jemné obočí nad obroučkami brýlí. „I přes laskavé tvrzení paní Oatesové nejsme v tomto domě skutečnými hosty. Vždyť jeho pán ani netuší, že tady jsme, probůh.“

„Se Stonerem si nelamte hlavu.“

Pominula to. „Nabídl jste nám ochranu a já vaši nabídku přijala, protože si myslím, že je to v nejlepším zájmu mých svěřenek. Přesto bych dala přednost oficiálnímu zpečetění naší dohody. Jako nejjednodušší způsob, jak to zařídit, mi připadá právě to, že bych si vás najala.“

Opřel se lokty o postranice židle a sepjal konečky prstů. Nejraději by si ji odvedl do postele, jenže ona trvá na úřadování. Jejich vztahy se rozhodně nevyvíjejí právě optimisticky.

„Chápu,“ řekl neutrálně. Taková odpověď nic nepokazí, ať už jde o cokoli.

„Výborně.“ Usmála se, protože si jeho komentář kupodivu vyložila jako souhlas. „A teď, kolik si obvykle počítáte? Ty věci, které jsem odnesla z hradu, budou dost cenné. Je tam pár stříbrných kousků a křišťálová slánka, která určitě vydá za několik liber.“

„Vy mi chcete platit kradeným zbožím, slečno Gladeová?“

Zrudla, ale pohledem neuhnula. „Peníze bohužel nemám. A za daných okolností mohu stěžít čekat, že dostanu vyplaceno čtvrtletní služné za práci na hradě.“

„Ano, to je myslím dost jisté.“

Zdvihla bradu. „Pokud máte pocit, že za své služby nemůžete přijmout to, čemu říkáte *kradené zboží*, pane, budu se muset poohlédnout po nějaké jiné možnosti.“

„Vy žádnou jinou možnost nemáte, slečno Gladeová. A řekl bych, že to víte stejně dobře jako já.“

Zhluboka se nadechla. „Ale přesto –“

„Přesto si mě chcete najmout, abyste se ujistila, že máte nad situací pevnou kontrolu.“

„Formulujete to trochu drsně, ale ano, máte pravdu, soudím, že je to vyjádřeno přesně.“

„Výborně, slečno Gladeová, pokud trváte na tom, že mi zaplatíte, tímto vaše pověření přijímám. A nyní k mému platu. Měla byste vědět, že si za své služby neúčtuji peníze.“

„Tomu nerozumím, pane.“

„Inkasuji protislužby.“

Strnula. „Cože?“

„Většina mých klientů si nemůže dovolit zaplatit v tvrdé měně našeho království, slečno Gladeová. Proto jsem před řadou let zavedl barterový systém. Funguje to zhruba takto. Já odvedu služby, které mým klientům opatří žádané odpovědi. Oni na oplátku přistoupí na to, že mi zaplatí někdy v budoucnu, pokud budu potřebovat něco, co jsou oni s to mi poskytnout.“

„Jaké protislužby obvykle žádáte?“ vyzvíдалa chladně.

„To je různé. Někdy potřebuji informace. Jindy zase určité zboží nebo služby. Tak kupříkladu před několika lety si mě najala jedna hospodyně z bohaté domácnosti. Chtěla, abych jí prozkoumal soukromé aktivity jejího tehdejšího zaměstnavatele. Když jsem provedl šetření a potvrdil jí, že její zaměstnavatel opravdu je členem dost neslušného klubu, rozhodla se z onoho místa odejít. Zeptal jsem se jí, jestli by neměla zájem o zaměstnání v tomto domě. Ona i její manžel, který je náhodou velice šikovný zahradník, u nás od té doby pracují.“

„Tak jste přišel k manželům Oatesovým?“

Přikývl. „A spolu s nimi ještě k Nan. To je služka a je to sestřenice paní Oatesové. Dopadlo to skvěle.“

Odkašlala si. „Tvrdíte tedy, že vy osobně jste najal manžele Oatesovy a Nan. Pan Stoner se na tom nijak nepodílel?“

„Stoner neměl námitky a stejně jsme tehdy potřebovali nový personál.“

„Připadá mi maličko podivné, že pán domu nechal tak důležitou věc jako opatření personálu v cizích rukou.“

„Stoner se daleko víc zajímá o svůj vědecký výzkum, psaní a cestování než o vedení domácnosti.“

„Jak často zde pobývá?“

„Přijíždí a odjíždí, jak si zrovna zamane.“

„To je pro vás náramně výhodné,“ poznamenala suše. „Zjevně se můžete po libosti těšit z komfortu a výhod zámožného domu a přitom za to vlastně nemusíte platit.“

„Vyvrátilo se to docela slušně.“ Předklonil se a zvedl vidličku. „Jak jsem chtěl říci už před chvílí, žena, která mě před nedávnem najala, abych vyšetřil smrt její sestry, vlastní obchod. Slíbila, že mi zaplatí dámskými slunečníky, kdybych někdy nějaké potřeboval.“

„Dobré nebe.“ Concordie užasle zamrkala. „K čemu byste mohl potřebovat slunečníky?“

„Člověk nikdy neví.“

„V jistých kruzích by se takový způsob obchodování považoval přinejmenším za výstřední.“

„S takovými kruhy si hlavu nedělám.“

„To je vidět.“ Povzdychla si. „Tak dobře, doufám, že jsem pochopila, jak obchodujete. Jakou protislužbu byste mohl žádat od profesionální učitelky?“

„Nemám tušení.“ V té chvíli už byl doopravdy našťavaný. Položil vidličku a nasadil výraz, který považoval za zastrašující. „Pro učitelku jsem ještě nepracoval. Budu se nad tím muset zamyslet. Dám vám vědět, až přijdu na to, co by mohlo být odpovídající odměnou. Prozatím to můžete brát tak, že jste si mě najala.“

Concordie si jeho hrozivého výrazu patrně vůbec nevšimla.

„Jsme tedy dohodnuti,“ řekla s chladným zadostiučiněním. „Od této chvíle mě můžete považovat za svou zaměstnavatelku.“

„Ale takhle to nefunguje, Concordie.“

„Vždyť je to logické. Najala jsem si vás, abyste vedl vyšetřování. To ze mne dělá vaši zaměstnavatelku. A teď, když jsme si vyjasnili povahu našeho vztahu, očekávám, že mě budete průběžně informovat a že mě do případu zapojíte.“

„Nedovoluji svým klientům, aby se mi pletli do vyšetřování,“ opáčil klidně. „Ale já nejsem obyčejný klient, pane. Vždyť jsem už teď do toho případu zapletená. Vlastně je to tak, že kdybych sama nějaké pátrání neprovedla už na Aldwicku, nemohla bych napláňovat ten útěk.“

„To vám neberu, ale –“

„Navíc musíte uznat, že jsem vám poskytla velmi cenné informace o Larkinových machinacích.“ Tohle se nevyvíjí dobře.

„Hm,“ řekl. Vtipná odpověď to zrovna nebyla, ale na nic lepšího nepřišel.

„Budu to chápat tak, že moje argumenty uznáváte. Mimoto se brzy může ukázat, že vám já i dívky budeme s to poskytnout další informace a postřehy, které vám budou bezpochyby k užítku. Můžete to popřít?“

„Ne.“

Usmála se a zatvářila se velmi spokojeně.

Vytáhl obočí. „Když to uvážím zpětně, mělo mě napadnout, že se nemám pouštět do debat s profesionální vychovatelkou.“

Potěšilo ji to. „Když tedy máme dohodnuté podmínky našeho vztahu, navrhuji, abychom přikročili k důležitější věci.“

„Jako třeba?“ nadhodil.

„K řešení toho případu, jak jinak. Co bude váš další krok?“

Po ničem netoužil tolik jako vyskočit, přistoupit k ní, zvednout ji ze židle a slíbat jí ten ženský triumf z tváře.

Místo toho se přinutil probírat jediné téma, které ji momentálně zajímalo.

„Zmínila jste se, že jste místo na hradě získala prostřednictvím agentury, kterou provozuje paní Jervisová,“ odpověděl.

„To je pravda.“

„Nevíte náhodou, jestli se ta zmizelá slečna Bartlettová nedostala na Aldwick prostřednictvím téže agentury?“

Prekvapeně se na něj podívala. „To nevím. Vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Proč se ptáte?“

„Pokud jste obě dostaly práci přes stejnou agenturu, byla by tady docela zajímavá spojitost.“

„Dobré nebe! Neříkejte, že je v té věci namočená paní Jervisová.“

„O tom momentálně nic nevím, ale rád bych se na to podíval blíž. Máte adresu té firmy?“

„Ano, ovšem. Ale těžko tam můžete jít a začít se vyptávat na slečnu Bartlettovou nebo na zaměstnání na Aldwicku. Pokud je paní Jervisová zapletená do Larkinových piklů, pojme podezření a bude ho varovat.“

„Možná mi to nebudete věřit, ale počítám i s touto eventualitou.“

„Přirozeně.“ Nakřčila nos a sáhla po konvici s čajem. „Musíte mi prominout, že se vám pokouším říkat, jak máte dělat svou práci, pane. To budou ty moje učitelské buňky. Nedokážu se udržet, abych v jednom kuse nepoučovala.“

Zasmál se tak, až se toho sám lekl. „Neurazil jsem se.“

„Jak budete postupovat, smím-li se zeptat?“

„Začnu prohlídkou kartotéky u Jarvisové.“

„Ale ona vám zaručeně nedovolí, abyste se probíral jejími záznamy.“

„Nemám v úmyslu žádat ji o dovolení.“

Concordie nechala ruku s šálkem trčet na půl cesty. „Hodláte se k ní v její nepřítomnosti vloupat, vidíte?“

„Předpokládám, že takový postup bude nejlhodnější. Myslím však, že počkám na zítřejší noc. Dnes večer se mám setkat s jedním známým, který má nové informace o Larkinovi, a navíc bude většinu dne pršet.“

Udiveně se na něj zadívala. „Co s tím má, proboha, co dělat počasí?“

Pokrčil rameny. „Tenhle druh pátrání raději neprovádím za vlhka, když se tomu mohu vyhnout. Hrozí totiž velké nebezpečí, že po sobě chtě nechte zanechám stopy.“

„Ach tak.“ Zatvářila se poněkud omámeně. „Jenže ten váš plán je riskantní v každém počasí. Co když vás přistihnou?“ Zvedl prst. „Tak tohle je ten nejchytřejší aspekt mého plánu. Nemám v úmyslu nechat se chytit.“

Kárávě se zamračila a stáhla obočí. „Máte v těch věcech značnou praxi, jak vidím.“

„Takové dovednosti přijdou v mé živnosti náramně vhod.“

„Přiznávám, že jste pro mne velká záhada, pane.“

„V tom jsme si kvit, slečno Gladeová. I vy jste pro mne velkou hádankou. A když jsme u těch zajímavých otázek, zmínila jste se, že jste přijala místo na Aldwicku, protože jste byla krátce předtím propuštěna z jiné dívčí školy.“

Brada jí ztuhla, hlas však zůstával nadále chladný a klidný. „To je pravda. Bylo mi dokonce řečeno, že nedostanu doporučení.“

„Proč vás propustili?“

Položila toast a hloubavě se na něj podívala. „Nechápu, jak by mohl důvod mého propuštění vašemu pátrání nějak prospět, pane.“

Chápavě sklonil hlavu. „Takže v tom byl muž.“

Zmuhlala ubrousek na klíně a z očí jí zsršela zlost. „Ovšemže vás napadlo právě tohle. Je to přece tak obvyklé, že? Vždyť ke zničení dobré pověsti kterékoli ženy stačí tak málo a v případě učitelky ještě mnohem méně. Klepy o milostné aféře, přistižení v

kompromitující situaci, nebo dokonce malá indiskrétnost – a najednou má člověk po kariéře.“

„Odpusťte mi. Nechtěl jsem vyvolávat bolestné vzpomínky.“

„Ze ne? Přesně tohle jste chtěl, pane. Bezpochyby jste usoudil, že když mě vyvedete z míry, vyklopím vám, co byste tak rád věděl. Tak tedy ano, podařilo se vám to. Ale abyste věděl, u mne rozhodně nešlo o žádný tajný milostný román s mužem.“

„Snad tedy se ženou?“

Chvilí na něj třeštila oči a pak se rozesmála na celé kolo. Bylo to poprvé, co ji slyšel se smát, a byl okouzlen. Chvatně si připlácla na ústa ubrousek. „Promiňte,“ zamumlala do látky.

Odstrčil od sebe prázdný talíř a zkrřížil paže na stole. „Připadala vám moje otázka tak humorná?“

„Otázka ne.“ Ovládla veselí a spustila ruku s ubrouskem. „To ten neuvěřitelně ledabylý způsob, jakým jste tu otázku položil, mě na okamžik vyvedl z konceptu. Jen málokterý kavalír by narážku na milostný románek dvou žen pronesl tak...“ Odmlčela se. „Řekněme chladnokrevně.“

„Jsem už nějakou dobu na světě, slečno Gladeová, a je mi známo, že u některých lidí se láska a vášeň neubírají po vyšlapaných cestičkách. Nemohl jsem si nevšimnout, že vás moje otázka ani v nejmenším nešokovala, pouze pobavila.“

Ledabyly mávla rukou a vybrala si další opečený krajíček. „Byla jsem vychována velmi nekonvenčně.“

„To i já.“

Upřela na něj dlouhý zamyšlený pohled. Zmocnil se ho pocit, že ho soudí a váží na neviditelných vážkách. Vytušil, že zkouškou prošel, když spustila ruku s nedojedeným toastem a narovнала se. „Oceňuji sice vaši svobodomyslnost, musím však zcela poctivě přiznat, že jsem o zaměstnání nepřišla kvůli nedovolenému milostnému poměru. Moje problémy vyvolala ta nekonvenční výchova, o níž jsem se před chvílí zmínila.“

„Chápu.“

„Abyste věděl, najala si vás osoba, která byla po celý svůj profesionální život nucena tajit před zaměstnavateli svou minulost.“

„Je to čím dál zajímavější, slečno Gladeová.“

„Bohužel jsem neměla na vybranou,“ pokračovala nepřírozeně klidným hlasem. „Zeny mají už i tak dost omezený počet příležitostí

k obživě. A když má některá takovou minulost jako já, okruh možností se jí ještě zúží.“

„Věřte nebo ne, ale já takovou svízeľ dovedu docela dobře pochopit.“

„Nastoupila jsem na tu dívčí školu pod falešným jménem. Nechala jsem si říkat Irena Colbyová. V minulosti jsem s tím několikrát uspěla. Tentokrát však ne. Nějak se stalo, že pravda vyplula na povrch, a jakmile k tomu došlo, byla jsem okamžitě propuštěna.“

Ačkoli to byl spíš neveselý příběh, neubrnil se úsměvu. „Tak vy jste dokonce několikrát použila falešného jména, abyste získala zaměstnání? To bylo velice vynalézavé, slečno Gladeová. Obdivuji váš důvtip. A co zbytek vaší rodiny? Jsou všichni tak nevšední jako vy?“

„Já už žádné blízké příbuzné nemám, pane. Oba rodiče mi zemřeli před deseti lety. To mi bylo teprve šestnáct. Domnívám se, že mám nějaké bratrance a sestřenice z otcovy strany, ale nikdy jsem se s nimi nesetkala. Nepovažují mě totiž za legitimního člena rodiny.“

„Jak to?“

„S největší pravděpodobností proto, že skutečně legitimní nejsem,“ odtušila ledabyle.

Až přišli ledabyle, pomyslel si. „Zase ta nekonvenční výchova?“

„Hmmm. Ano.“ Maličko sklonila hlavu k rameni a zadívala se na něj. „Vy to prostě nenecháte být, vidíte?“

„Už jsem vám řekl, že prahnu po odpovědích.“

Zaváhala, jako by zvažovala cosi životně důležitého, a pak se viditelně rozhodla promluvit.

„Moji rodiče byli notoricky známí volnomyšlenkáři, pane Wellsi. Nevěřili v manželství, protože když se seznámili, byl každý z nich spoután nešťastným svazkem s někým jiným. Instituci manželství vnímali jako klec, obzvlášť krutou a nespravedlivě svazující, jde-li o ženu.“

„Chápu.“

„Myslím, že nechápete.“ Věnovala mu ledový úsměv, jako by ho vyzývala, ať se neopovazuje brát na lehkou váhu její minulost. „Můj otec se jmenoval William Gilmore Glade a moje matka byla Sybil Marloweová.“

Ta jména mu připadala vzdáleně povědomá. Chvilí trvalo, než se na ten dávný skandál rozpomněl.

„Snad ne Marloweová a Glade z komunity v Crystal Springs?“
otázal se, proti své vůli ohromen.

„Slyšel jste o ní, jak vidím.“

„Před deseti lety znal jména Glade, Marloweová a Crystal Springs
snad každý.“

Sevřela rty. „Když se komunita rozešla, objevila se v bulvárním
tisku řada senzačních článků s nafouknutými detaily o údajně
šokujících aktivitách, k nimž v komunitě docházelo.“

„Něco z toho se mi vybavuje.“

„Z větší části to byly samé žvásty.“

„Přirozeně.“ Odmítl to drobným pohybem prstů. „Tisk přece nemá
s pravdomluvností nic společného. Žije ze skandálů a klepů, nikoli z
faktů.“ Odmklel se a mírně svraštil čelo. „Proč vlastně komunita
zanikla?“

„Rozpadla se, jakmile se rozšířila zpráva, že moji rodiče zahynuli
ve strašlivé sněhové bouři v Americe,“ odpověděla tiše. „To oni
komunitu založili a také ji po celou dobu vedli. Ti, kteří zbyli,
nedokázali udržet vedení ani cíl.“

„Co vaši rodiče dělali v Americe?“

„Odpluli tam se záměrem založit sesterskou komunitu.“ Zvedla
šálek s čajem. „Byli přesvědčeni, že Amerika jejich
volnomyšlenkářské filozofii poskytne pohostinnější půdu.“

„Hluboce s vámi cítím, že jste ztratila rodiče v tak útlém věku,“
dodal. „Muselo to pro vás být velmi těžké.“

„To ano.“

Pronesla ta slova stroze a bezvýrazně. Obličej měla chladný a
neproniknutelný. V jejím nitru však vytušil napětí. Pochopil, že od
něj očekává výsměch nebo odsouzení.

„Nejsem zvlášť dobře obeznámen s filozofií komunity v Crystal
Springs,“ řekl a s velkou péčí volil slova. „Domnívám se však, že
vaši rodiče hlásali to, co se obvykle nazývá jako extrémně liberální
názor na vztah mezi pohlavími.“

„Zásluhou tisku si nikdo nic jiného o té komunitě nepamatuje,“
vyhrkla nečekaně zprudka. „Jenže moji rodiče za, stávali pokrokové
názory i v jiných oblastech. Byli kupříkladu přesvědčeni, že ženy
mají nárok na stejné vzdělání jako muži. Že by měly studovat na
univerzitách jako muži a mít přístup ke stejným povoláním jako
oni.“

„Chápu.“

„Snem mé matky bylo studovat medicínu, víte?“ Concordie se velmi rychle opět ovládla a potlačila krátký výbuch bolesti a hněvu. „Nebylo jí to dovoleno a navíc ji rodiče přinutili ke sňatku bez lásky.“

„A váš otec?“

„To byl skvělý člověk. Filozof a vědec. Vášnivě se zajímal o všechny moderní myšlenky. Ani on nebyl v manželství šťastný. S mou matkou se seznámil na přednášce o právech žen.“ Její úsměv byl podivně teskný. „Vždycky tvrdili, že to byla láska na první pohled.“

„Z vašeho tónu soudím, že na tento jev nevěříte.“

„Naopak. Moji rodiče byli živoucím důkazem, že něco takového existuje. Cena za to však v jejich případě byla přemrštěná. Aby dosáhli vlastního štěstí, zničili dvě manželství a vyvolali obrovský skandál.“

„A vás zatížili břemenem nemanželského původu.“

Nevesele se zasmála. „To je to nejmenší. S největšími problémy se potýkám tehdy, když vyjde najevo, že mě vychovali v té komunitě.“

„Vyvolává to pochybnosti ohledně vašeho vlastního chování, že?“

„Přesně tak, pane Wellsi.“ Rázně postavila šálek na talířek, až to zařínčelo. „Jakmile někdo zjistí, že jsem potomek Williama Gilmorea Gladea a Sybil Marloweové, okamžitě usoudí, že ve vztahu mezi pohlavími uplatňuji touž moderní filozofii.“

„Už chápu, proč jste si dala takovou práci, abyste svou minulost před svými zaměstnavateli utajila.“

„Jen málokdo je ochoten zaměstnat učitelku, která byla vychována podle tak moderního pojetí. Jak už jsem řekla, jakmile moje minulost vyšla v předešlém místě najevo, dostala jsem hodinovou výpověď.“

Chvilí o tom přemýšlel. „Pro Alexandra Larkina jste musela být přímo ideální objekt, nemyslíte?“

„Jak to?“

„Zoufale jste potřebovala místo a neměla žádnou rodinu. Kdybyste zmizela, až by vás Larkin už nepotřeboval, nikdo by se po vás nesháněl.“

Otrásla se. „Z toho pomyšlení až mrazí.“

„Rád bych věděl, jestli tytéž požadavky splňovala i slečna Bartlettová.“

„Co to –? Ach, ovšem. Vypadá to tak, že? Zmizela z hradu, a pokud je mi známo, nikdo se na ni ptát nepřišel.“ Concordie zaváhala. „Na druhou stranu by se přede mnou o případných dotazech na ni nikdo nezmínil. Byla jsem koneckonců jen učitelka. Většinu času mě ignorovali.“

Zvolna přikývl a v nitru se mu rozlil důvěrně známý pocit pochopení, jaký zakoušel pokaždé, když se mu odpovědi, které hledal, přiblížily na dosah ruky.

„Něco mi říká, že klíčem k tomuto případu budete vy, Concordie,“ prohodil tiše. „Myslím si, že Larkin se ve vašem případě dopustil fatální chyby, která možná přivodí jeho konec.“

„Jak to myslíte?“

„Podcenil učitelku.“

Muž, který z jejího manžela vytrvale tahal rozumy, se hostinské ani trochu nezamlouval. A nebylo to jen proto, že dal zřetelně najevo své opovržení nad jejich skromným podnikem, jen vešel dovnitř. Pracovala v hostinské branži už hodně dlouho. Že se zámožní a arogantní kavalíři v jejich úctyhodném a dobře vedeném hostinci chovali jako v nějakém doupěti, s tím se člověk musel umět smířit. V nejhorším případě se zpili pod obraz, sáпали se na služku a někdy potřísnil i povlečení. Ale tenhle je docela jiný, pomyslela si. Pochybovala, že by se tenhle elegantní pán dopouštěl podobných prohřešků. Na to byl příliš úpravňý a čistounký. Přijel včera vlakem až z Londýna, přenocoval ve vsi pod Aldwickem, ráno si prohlédl rozvaliny a pak si najal kočár a rozjel se do kraje klást otázky.

Navzdory dlouhému cestování, které měl za sebou, neměl na kabátě ani smítka a dokonale vyžehlený límeček košile mu zářil čistotou.

Trochu moc háklivý, usoudila ihned. Určitě patří k těm, kdo si s sebou vozí vlastní povlečení a ručníky, protože mají podezření, že v hospodách není dostatečně čisto.

Seděla za stolem a tvářila se, jako by byla zcela zaujata účty, zatímco Ned hovořil s tím člověkem. Dveře však byly otevřené, takže koutkem oka viděla na recepční pult a slyšela všechno, co se tam povídalo.

„Ubytovaly se tady čtyři mladé dámy s učitelkou?“ Muž z Londýna hodil na pult několik mincí. „Odejely včera časně ráno?“

Ned se mincí ani nedotkl. „Zaslechl jsem něco v tom smyslu, že chtějí chytit ranní vlak do Londýna.“

„Zmínily se o požáru na hradě?“

„Ne, pane. Ten starý hrad je votad' kus cesty. Zpráva vo požáru k nám dorazila až po jejich vodjezdu.“ Ned zachmuřeně potřásl hlavou. „Slyšel jsem, že hrad vyhořel do základů a že v plamenech zahynulo několik lidí.“

„Přesněji řečeno pouze dva.“ V řeči cizího muže zazněla netrpělivost, jako by smrt těch dvou byla spíš nepříjemnost než tragédie. „Jak zemřeli, to ale není vůbec jisté.“

„Co prosím, pane?“

„Na tom nesejde. Vám do toho nic není. Můžete mi o těch mladých dámách a jejich učitelce sdělit ještě něco?“

„Ne, pane. Jak už jsem řek, přijely hodně pozdě a vodjely časné ráno.“

Muž zamlaskal. „To bych rád věděl, co udělaly s těmi zpropadenými koňmi,“ prohodil spíš k sobě než k Nedovi.

„To vám říct můžu, pane,“ ozval se Ned. „Nechaly je v půjčovně u nádraží.“

Muž hodil na pult další mince. „Jak ta učitelka zaplatila za pokoje? Měla peníze?“

„Vo stavu jejích financí nic nevím, pane.“ Ned si dal záležet na pokrčení ramen. „Účet totiž neplatila vona.“

Výraz na mužově tváři se téměř nezměnil, hostinská však přesto zatajila dech.

„Kdo zaplatil ten účet?“ zeptal se muž z Londýna nebezpečně tichým hlasem.

„No přece ten chlap, co si ho ta učitelka najala, aby je po cestě chránil,“ odvětil Ned, jako by se nechumelilo.

Cizí muž zprudka sevřel v pěsti zlatou rukojeť vycházkové hůlky. Studenýma očima se zavrtil do Neda. „Najala si tělesného strážce?“

„Náramně rozumná věc, jářku. Musela přece s těma studentkama cestovat v noci.“

„Jak se ten strážce jmenoval?“

„Smith, myslím.“ Ned otevřel knihu hostů a sjel prstem po stránce.

„Jo, jo, tady to je. Pan Smith. Dostal pokoj číslo pět. Učitelka a ty slečny měly trojku a čtyřku.“

„Ukažte mi to.“ Muž si k sobě prudkým pohybem knihu přitáhl a zadíval se do ní. „Má stejný rukopis jako ta učitelka.“

„Ta to podepsala za všechny – za sebe, děvčata i za Smithe.“

„Popište mi toho Smithe.“

Ned opět pokrčil rameny. „Nebylo na něm nic pozoruhodného. Střední vejška, řek bych. Vypadal spíš vobyčejně, abych byl upřímněj.“ Ohlédl se přes rameno. „Hele, Lizzie, pamatuješ se na chlapa, co doprovázel učitelku a její žáčky tudle v noci?“

Přinutila se pomalu otočit, jako by ji otázka vytrhla z daleko důležitější činnosti.

„Myslím, že měl hnědý vlasy,“ odpověděla zdvořile.

„Na nic víc si nevzpomínáte?“ naléhal cizinec dopáleně.

„Bohužel ne, pane. Jak říká tady Ned, nic zvláštního na něm nebylo.“

„Kde, k čertu, v tomhle zapadákově sebrala strážce?“ zeptal se muž.

Oba se na něj zdvořile dívali a mlčeli. „Marním tady čas,“ zahučel.

Bez dalšího slova se otočil na patě, odešel z hospody a nasedl do čekajícího kočáru.

Ned posbíral mince do hrsti, přišel za Lizzií a vzal ji chlácholivě kolem ramen. Společně přihlíželi, jak kočár odjíždí ze dvora směrem k vesnici a nádraží.

„Pan Smith se nemejlil, když povídal, že se tady co nejdřív někdo v objeví a bude se na tu učitelku vyptávat,“ podotkl Ned.

Zachvěla se. „Chvála bohu, že po nás nechtěl, abysme za ty peníze, co nám dal, lhali. Nevím, jak bysme toho chlapa obalamutili.“

Žádost, s níž se na ně včera ráno Smith obrátil, byla prostá a přímočará. Položil na pult deset liber a velmi zdvořile Nedovi řekl: *„Budou vám kladeny otázky. S klidem prozradte, že si mě ta učitelka najala, abych ji s děvčaty bezpečně posadil do vlaku do Londýna. Byl bych vám ale vděčný, kdybyste mne nepopsali příliš podrobně.“*

„Vlastně jsme lhali,“ prohlásil najednou Ned. „Řekli jsme, že na panu Smithovi nebylo nic pozoruhodného.“

„Však taky nebylo,“ namítla. „Aspoň pokud šlo vo vzhled nebo vejšku.“

„Ale bylo na něm něco...“ Ned nechal větu nedokončenou.

Ani to nemusí vyslovit, pomyslela si. Oba byli v hostinské branži už dost dlouho na to, aby uměli odhadnout lidskou povahu. Na panu Smithovi bylo cosi tuze nebezpečného. Ale ta učitelka mu očividně důvěřovala, a to bylo pro ni dobře. Protože na ní bylo taky něco zvláštního.

Lizzie u ní zpozorovala divoké odhodlání, příznačné pro zvířecí samičky, jejichž mlád'ata jsou v ohrožení.

Vztáhla ruku a sevřela jeho prsty. „Pusť to z hlavy, je po všem, aspoň co se nás teče. Nemáme si proč stěžovat, máme z toho slušnej zisk.“

„To máš recht.“

„Tak co tě pořád žere?“

Ned zhluboka vydechl. „Pořád nemůžu přijít na to, proč pan Smith po nás nechtěl, abysme lhali. Když uvážíš, jak velkou sumu položil

včera ráno na pult, čekala bys, že bude chtít, abysme vo něm a vo těch ženskejch mlčeli jako ryby.“

„Místo toho tě požádal, abys ho moc přesně nepopsal. Je to divný, že jo? Deset liber a skoro za nic.“

„Hádám, že Smith chtěl, aby se ten chlápek z Londýna domák hlavně to, že si učitelka sehnala tělesnou stráž,“ odpověděl Ned zvolna.

„Ale proč?“

„Třeba ho tím chtěl vodradit.“ Ned se podrbal na šíji. „Ale je tady ještě jedna možnost.“

„Jaká?“

„Možná že Smith chtěl toho elegána svýst na špatnou stopu.“

„Tomu nerozumím.“

„Když chceš hladovému tygrovi vyfouknout stádo bezmocnejch jehňat, který se chystá zamordovat, zamáváš mu před nosem něčím voňavějším.“

Křečovitě mu sevřela ruku. „Tos musel říct zrovna *zamordovat*?“

„Dyt' je to jenom slovo, děvenko,“ chlácholil ji spěšně. „Kdybych tak tomu mohla věřit, Nede.“ Povzdychla si. „Doufám, že už nikoho z nich víckrát neuvidíme.“

„Ty modré a mořsky zelené se pro Edwinu a Theodoru hodí přímo skvostně,“ oznámila Concordie a pohlédla na dívky a paní Oatesovou. „Nemyslíte?“ Ozvaly se projevy souhlasu.

„Moc krásné,“ pravila paní Oatesová a s vřelým obdivem si prohlížela Edwinu s Theodorou. „Ohromně jim jdou k těm světlým vlasům.“

Edwina a Theodora si roztáhly sukně do šířky a zálibně se zhlížely v zrcadle. Obličejy měly radostně rozzářené. Za nimi stála Hannah a čekala, až se také dostane k zrcadlu.

Bylo pět hodin odpoledne. Většina šatů, které byly včera ráno objednány, dorazí od švadleny později, ale prozatím jim poslala alespoň několikery, aby každá z nich měla jedny na výměnu, čehož už měly tuze zapotřebí.

Paní Oatesová se kromě toho vypravila do velkého obchodního domu na Oxford Street, odkud přinesla mnoho dalších rozmanitých nezbytností, jako byly střevíce, klobouky, rukavičky a spodní prádlo.

Danta a Beatrici, kteří se pasovali na věrné průvodce čtyř dívek, bylo nutno dočasně vykázat na chodbu, aby těm nádherným šatům nezpůsobili újmu. Všechny ženy v pokoji překypovaly radostným vzrušením. Výjimkou byla pouze Phoebe, která trucovitě postávala stranou v laciném chlapeckém oblečení, v němž přijela do domu.

„Měla jste pravdu, když jste tvrdila, že pro Hannah bude nejlepší kombinace žluté a modré,“ poznamenala paní Oatesová a zálibně si prohlížela dívku, která se konečně dostala před zrcadlo. „Báječně jí jde k očím.“

„A ty krásné volánky kolem lemu,“ rozplývala se Hannah. „Kdyby je tak mohla vidět Joan.“

Concordii se nezamlouval stesk, který zaslechla v dívčím hlase. „Netrap se, uvidí tvé nové šaty jistě co nevidět.“

Hannah se rozzářila. „Bylo by úžasné, kdyby mohla dostat taky takové.“

„To není pravděpodobné,“ namítla Edwina. „Rozhodně ne, dokud bude ve Winslow. Všechny studentky tam musí nosit ty ohavné šedivé šaty, to přece víš.“

„To ano, ale až jí bude sedmnáct, odejde odtamtud a pak se bude moci strojit jako teď já,“ stála na svém Hannah.

„Z Joan bude guvernantka nebo učitelka jako z většiny děvčat z Winslow,“ zchladila ji Theodora. „A takové ženy žádné krásné šaty nenosí.“

Hannah se zachvěl spodní ret. Několikrát usilovně zamrkala.

„Prosím tě, neplač, drahoušku.“ Concordie jí vrazila do ruky kapesník. „Až tahle záležitost skončí, o Joan se postaráme.“

Hannah si utřela slzy. „Děkuju vám, slečno Gladeová.“

„Tak jen zvesela. A teď šup do těch krásných botiček,“ zvolala paní Oatesová a zvedla do výšky světle žluté kotníčkové botky s knoflíčky. „K těm šatům půjdou nádherně.“

Concordie se obrátila k Phoebe. „Jak se ti líbí ty růžové šaty?“

Phoebe se zakabonila. „Já se nechci vracet k ženským šatům. Kalhoty jsou mi stokrát milejší.“

„A máš v nich švih, to musím uznat,“ odtušila Concordie s klidem. „Můžeš je nosit podle libosti. Ale čistě pro případ, že bys zatoužila po změně, jak se ti líbí ty růžové šaty?“

Phoebe obměkčená jistotou, že jí kalhoty nikdo nesebere, obhlédla kritickým zrakem nové šaty. „K čaji ujdou, aspoň myslím.“

„Tak dobře, ujednáno,“ odvětila Concordie.

Paní Oatesová moudře pokývala hlavou. „Koukám, že budou všechny potřebovat sem tam zabrat, ale s tím si poradí Nan. Na šití je moc šikovná. Pošlu ji sem, ať se na to koukne.“

Concordie ukázala na neotevřené balíčky. „A teď rukavice a střevíčky, dámy.“

Edwina, Theodora, Hannah a Phoebe začaly trhat obaly.

„Jsem vám moc vděčná, paní Oatesová,“ obrátila se Concordie na paní Oatesovou tlumeně. „Odvedla jste opravdu skvělou práci.“

„To nebyl vůbec žádný problém,“ zahihňala se paní Oatesová. „Vlastně se musím přiznat, že to pro mě byla velká zábava.“

„Abych řekla pravdu, velice mě udivilo, že švadlena byla s to dodat v tak krátké lhůtě tolik šatů. Jistě odsunula všechno ostatní, aby téhle objednatelce mohla vyhovět.“

Paní Oatesová vytáhla obočí a zatvářila se vědoucň. „To bych řekla.“

„Je snad přítelkyní pana Wellse?“ vyzvídala Concordie rádoby nenápadně.

„Spíš bývalá klientka. Určitě byla celá šťastná, že konečně může vyrovnat účet.“

Concordie v šoku vytřeštila oči na drahé šaty. „Dobré nebe, to chcete říct, že si pan Wells naučtoval za své služby tolikery šaty?“

„Ne, ne, ne, slečno Gladeová.“ Paní Oatesová se smíchem mávla rukou. „Pan Wells za ty šaty zaplatil plnou cenu. Služba, o kterou požádal, spočívala v tom, že budou ušity a dodány v nejkratší možné době. Tím mu švadlena splatila dlužnou částku.“

„Chápu. Pan Wells obchoduje tuze neobvyklým způsobem, že?“

„Ano, slečno Gladeová, to máte pravdu.“

„Něco mě na tom mate, paní Oatesová.“

„Ano, slečno Gladeová?“

„Pokud pan Wells za své služby neúčtuje peníze a pouze si ve vhodnou dobu vybírá protislužby, bude zřejmě dost zámožný.“

„Je na tom celkem slušně, o tom není sporu.“

„A přitom žije v domě cizího člověka,“ dodala Concordie.

„Ach, panu Stonerovi to nevadí.“

„Ale nejsou příbuzní, vidíte?“

„Ne, slečno Gladeová. Nejsou vůbec z přízně. Jenom dobří přátelé.“

„*Velmi* dobří přátelé, jak se zdá.“

„Tak tak, slečno Gladeová. To oni opravdu jsou.“

„Pan Stoner musí panu Wellsovi skutečně hodně důvěřovat,“ pokračovala Concordie co nejtaktněji.

Paní Oatesová pokývala hlavou. „To rozhodně.“

Velmi dobří přátelé. Concordie si připomněla, jak samozřejmě Ambrose nadhodil možnost mileneckého vztahu mezi dvěma ženami. Neměl s tím problémy proto, že jeho vlastní tělesný zájem směřuje k příslušníkům mužského pohlaví? Vysvětlovalo by ten zvláštní vztah mezi Ambrosem a tajemným panem Stonerem.

Z jejího čistě osobního a soukromého hlediska to ovšem bylo svrchovaně deprimující.

Na druhou stranu, připomínala si, ona přece na vášnivý románec s Ambrosem Wellsem jakživa nepomyslela.

„Kolik je hodin, prosím vás?“ Paní Oatesová se polekala.

„Propánákráče, to je ale pozdě. Musím dohlédnout na přípravu

večeře. Jestli mě omluvíte, slečno Gladeová, nechám vás tady s tou novou parádou samotnou.“

Chvatně zamířila ke dveřím a byla ta tam.

Concordie ťukala prstem do desky toaletního stolku a nepřítomně naslouchala, jak dívky štěbetají při zkoušení střevíčků, punčoch a šatů.

Moc nepořídila, když se pokusila z paní Oatesové vytáhnout informace o zvláštních poměrech v tomto domě. Bude to chtít vymyslet trochu rafinovanější přístup, jinak se nic užitečného nedozví.

12

Z hlubokého zasnění vytrhlo Ambrose zaklepání na dveře knihovny. Pomalu se vynořil z meditačního tranzu. „Vstupte,“ zvolal.

Slyšel, že se dveře za jeho zády otevřely, ale neotočil se. Zůstal tak, jak byl, vsedě na koberci se zkříženými nohama, dlaněmi položenými na kolenou a pohledem upřeným do zahrady za francouzským oknem.

Paní Oatesová si odkašlala. „Omlouvám se, že vás ruším, pane, ale měl byste vědět, že se slečna Gladeová začala vyptávat na pana Stonera.“

„To muselo přijít, paní Oatesová. Snad ji to zabaví, abych měl čas zařídit zbývající záležitosti.“

„Na vašem místě, pane, bych nespolehala, že to odvrátí pozornost slečny Gladeové natolik, aby se přestala zajímat o to, co se tady děje.“

„Děkuji vám, paní Oatesová, budu mít vaše varování na paměti.“

„Velmi dobře, pane.“

„Mají ty mladé dámy radost z nových šatů?“

„Všechny až na slečnu Phoebe, pane. Trošku moc jí totiž přirostly k srdci kalhoty.“

Usmál se. „Že je ale ta naše domácnost nekonvenční. Tady je s klidem může nosit.“

„Ještě něco, pane. Povečeříte dnes se slečnou Gladeovou a mladými dámami?“

„Už se na to moc těším.“ Odmlčel se. „Ale mám v úmyslu jít pryč, až si naši hosté půjdou lehnout. Nemíjí třeba, abyste kvůli mně zůstávala vzhůru. Vrátní se asi pozdě.“

„Dobře, pane Wellsi.“

Dveře se tlumeně zavřely. Ambrose se vrátil k meditaci nad zahradou. Do myšlenek se mu začala vlékat minulost.

Osmnáctý rok dovršil právě oné noci, kdy vnikl zadním oknem v horním poschodí do elegantního městského domu Johna Stonera.

Lupičskou kariéru zahájil hned v té první noci, kdy se ocitl na ulici. Už tehdy, jako třináctiletý, měl velmi vyvinutý pud sebezáchovy. Vešel na nejbližší hřbitov, urazil zámek na zadních dveřích do kaple a čas zbývající do svítání strávil schoulený za oltářem.

Neodvážil se usnout ze strachu, že se mu budou zdát děsivé sny. Dokonce už tenkrát věděl, že ho události té noci budou pronásledovat po zbytek života.

Přinutil se postupovat podle toho, co mu vštěpovali dědeček a otec. Na začátku nového podniku si musí udělat plán. Teprve když s ním byl hotov, rozplakal se.

Nazítí ráno si vzal k srdci staré pořekadlo o tom, že bůh pomáhá těm, kteří si pomohou sami, a pomohl si ke kostelnímu stříbru. Vybral si dva opravdu pěkné svícny a dvě misky, odříkal modlitbu a vydal se do světa uplatňovat rodinné schopnosti. Velice dobře věděl, jak si počínat při zastavování cenností. Otec i dědeček v minulosti navštěvovali zastavárny dost často, když obchod příliš nekvetl.

Celkem vzato se mi zločinecká dráha jako způsob života docela slušně osvědčuje, říkal si v duchu, zatímco se rozhlížel po ložnici Johna Stonera. Byl ostatně právě pro tento druh práce vychován a vycvičen, protože pocházel z dlouhé linie profesionálních podvodníků, padělatelů a šejdů.

Pokoj byl prázdný, přesně jak předpokládal. Sledoval Johna Stonera skoro týden a pečlivě si všechno ověřil, než vloupání naplánoval. Věděl proto, že zamýšlená oběť je učenec, který v mladším věku prožil mnoho let na Dálném východě.

Tu noc mělo služebnictvo volno. Obhlídka domu mu před chvílí prozradila, že se v knihovně stále svítí.

Štěrbínou v závěsech uviděl Stonera, jak v drahém vyšívaném tmavohnědém županu sedí u příjemně plápolajícího ohně. Vedle sebe měl sklenku portského a byl zahloubán do četby objemného svazku.

Ambrose otevřel jednu zásuvku. První, co uviděl, byly kapesní hodinky. Neomylně rozpoznal lesk zlata, dokonce i v chabém měsíčním světle.

Vztáhl po nich ruku.

Vtom se otevřely dveře ze sousední místnosti.

„Vážně se mi zdá, že máš ještě lepší oči, než jsem v tvém věku mívál já,“ promluvil ze tmy John Stoner.

Bylo to poprvé, co byl při akci přistižen, celou dobu však věděl, že ho ta pohroma dříve či později nemine. Cvičil se na takovou eventualitu, přesně jak ho nabádali otec a dědeček. A v souladu s jejich radami měl ne jeden, ale hned dva plány.

Základ únikového plánu číslo jedna představovaly rychlost a hbitost.

Nezdržoval se přemýšlením, dokonce ani nehrábl po hodinkách. Vrhle se k otevřenému oknu a k lanu, které přivázal k parapetu. Ve vteřině bude dole na zemi.

K oknu se však vůbec nedostal. Nohy mu vyletěly do vzduchu a o zlomek vteřiny později se válel na zádech na podlaze. Pád ho částečně omráčil a vyrazil mu dech.

„Ani hnout.“

Ignoroval ten rozkaz, nabral do plic dech a vydrápal se na kolena. Myslel jen na to, jak se dostat k oknu.

Noha v holínce ho zasáhla do kotníku. Zřít se hlavou napřed na podlahu.

Než se dokázal zvednout, Stoner se nad něj sehnul a popadl ho za obě zápěstí. Ambrose se snažil vymanit. Věděl, že je mnohem mladší a silnější než jeho protivník. Navíc mu šlo o hodně a hnalo ho zoufalé odhodlání. Měl by mít na své straně všechny výhody. Přesto měl v mžiku ruce spoutané za zády silným provazem.

Začal kopat oběma nohama.

„Obdivuji vaše odhodlání, mladý muži, ale pustit vás nehodlám. Alespoň ne hned.“ Stoner se na něj upřeně díval. „Staré rčení říká: ‚Nevrhej se proti hradbě pevnosti. Vykopej pod ní tunel.‘“

Ambrose přemohl paniku, která se ho zmocňovala. Věděl, že by mohla přivodit jeho zkázu stejně dobře jako kulka.

Nastal čas použít plán číslo dvě. Začal mluvit. Hodně rychle.

„Promiňte, jakže jste to řekl, pane? Obávám se, že žádné takové rčení neznám. Je to ze Shakespeara nebo snad z Knihy přísloví?“

Použil bezvýrazný a kultivovaný tón hlasu příznačný pro příslušníky vyšších vrstev, který si osvojil pro jednání s lidmi z okruhu tohoto pána. Takový tón jim měl vnuknout dojem, že pochází ze stejného prostředí jako oni, že je jedním z nich.

Byla to ostatně pravda. Jeho otec a dědeček sice byli lotři a darebáci, pocházeli však z urozeného rodu. Ambrose náramně dobře věděl, že společenské postavení platí mnohem víc než morálka.

S trochou štěstí se z toho dostane žvaněním. Kavalíři obvykle neposílají do vězení sobě rovné lidi.

Stoner zastrčil ruce do hlubokých kapes županu a naklonil hlavu k rameni, jako by ho to potěšilo. „Výborně, mladý muži. Ne každý lupič by dokázal v takové situaci vést zdvořilou konverzaci. Neztrácíte hlavu, i když vám nohy vypověděly službu, a to je důležité.“

Ambrose nechápal ani zbla, o čem to Stoner mluví, ale aspoň že konverzuje, místo aby volal konstáblы.

„Co nejuprávněji se omlouvám za tohle neblahé střetnutí, pane.“ Ambrose se obezřetně posadil. „Ujišťuji vás, že se věci nemají tak, jak si myslíte.“

„Vskutku?“

„Obávám se, že můj dnešní výstřelek je výsledkem několika lahví portského a hloupé sázky, kterou jsem uzavřel s přáteli.“ Udělal obličeje. „Však víte, jak to chodí mezi těmi, kteří se znají z Oxfordu. Výzvě člověk neodolá.“

„A copak to bylo za sázku?“ vyzvídal Stoner a tvářil se, jako by byl skutečně zvědavý.

„Jak už jsem řekl, strávili jsme noc pitím. Pak někdo, mám dojem, že to byl Kelbrook, začal vykládat historky, o nichž se nedávno dočetl v bulvárních novinách. Možná jste si jich také povšiml? Taková spousta nesmyslů o lupiči, který se zaměřuje výhradně na zámožné pány z lepší společnosti.“

„Ach ano, teď když se o tom zmiňujete, vybavuje se mi, že jsem něco na to téma skutečně četl. Mám dojem, že autor článků dal tomu banditovi jméno Přízrak.“

Ambrose si znechuceně odfrkl. „To je pro bulvární tisk příznačné, že dává zločincům bizarní jména, jen aby se zavděčil senzacechtivému čtenářstvu.“

„Svatá pravda.“

„Ano, nuže, jak už jsem říkal, Kelbrook přivedl na přetřes Přízrak. Mí přátelé a já jsme se pustili do sporu o tom, jak těžké může být napodobit úspěšného lupiče. Já tvrdil, že je to hračka. Kdosi mi oponoval. Slovo dalo slovo a s politováním musím přiznat, že jsem sázku přijal.“

„Chápu. A co vás vedlo k tomu, abyste pro svůj experiment zvolil právě moje okno?“

Ambrose zhluboka vydechl. „Obávám se, že váš popis přesně odpovídal typu, jaký si Přízrak vybírá za své oběti.“

Stoner se zachechtal. „Myslí vám to opravdu rychle, mladý muži, to se musí nechat. Jakkak se jmenujete?“

„Ambrose Wells,“ odpověděl Ambrose. To jméno si vymyslel té noci, kdy prchal z otcova domu. Jestli se z té šlamastyky dostane, bude si muset najít jiné.

„Nuže, pane Wellsi, což abychom sešli dolů a nad šálkem čaje prodebatovali vaši budoucnost?“

„Vy chcete pít čaj?“

„Usoudil jsem, že vám to bude milejší než druhá možnost, jež se v dané situaci nabízí.“

„Jaká je ta druhá možnost?“

„Setkání s policistou. Od něj byste ovšem čaj dostal stěží.“

„Čaj mi připadá jako vynikající nápad.“

„Myslel jsem si, že to uvidíte v tomto světle. Tak jdeme. Odebereme se do kuchyně. Musíme si posloužit sami, personál má volno. Ale to jste patrně věděl, vidíte?“

Ambrose seděl přivázaný k dřevěné židli a v tichém úzasu přihlížel, jak jeho hostitel připravuje čaj. Na rozdíl od převážné většiny mužů jeho urozenosti a postavení působil dojmem, že se v kuchyni dobře vyzná, ba že je tu jako ve svém živlu. Netrvalo dlouho a na sporáku se vařila voda. Stoner lžičkou odměřil čajové lístky do elegantní konvičky.

„Jak dlouho už působíte v roli Přízraku, pane Wellsi?“ otázal se Stoner.

„Odpusťte, pane, ale to je trochu zvláštně položená otázka. Ať odpovím jakkoli, prakticky se přiznám, že jsem Přízrak.“

„Myslím, že za stávajících okolností se docela dobře obejdeme bez té vaší důvtipné historky o sázce, co vy na to?“ Stoner vzal konvičku a dva malé šálky a postavil je na dřevěný stůl. „Počkat, z toho, co jsem vypožadoval nahoře v ložnici, budete pravák. To znamená, že levou rukou vám to půjde hůř. Uvolním vám tedy levou.“

„Vy jste mě tak dobře viděl v té tmě?“ Navzdory ošemetnému postavení začínal pociťovat náramnou zvědavost na Johna Stonera.

„Už jsem se zmínil, že mé noční vidění není, co bývalo, ale ještě stále strčím většinu svých vrstevníků do kapsy.“

Stoner se posadil naproti němu ke stolu a nalil čaj. Ambrose viděl, že jemné šálky nemají ouška. Stejně jako konvička byly dekorovány exotickými výjevy, jež nepoznával. Ani čínské, ani japonské, pomyslel si. Usuzoval však, že pocházejí odněkud z Východu.

Velmi opatrně uchopil šáleček a přivoněl k čaji. Vůně byla jemná, složitá a lákavá.

„Vadilo by vám, kdybyste mi prozradil, jak jste zjistil, že jsem nahore?“ otázal se. „Myslel jsem, že si dole v knihovně čtete.“

„Čekám vás už několik dní.“

Elegantní šálek málem vyklouzl Ambrosovi z prstů. „Vy jste si mě všiml?“

Stoner nepřítomně přikývl, jako by o nic významného nešlo. Ambrose však věděl, že je to právě naopak. Žádná z jeho předešlých obětí ho nikdy ani nezahlédla, když je sledoval po městě a zjišťoval si jejich zvyky.

„Nemohu říci, že bych byl bůhvíjak překvapen, když jste se tady dnes v noci objevil,“ pokračoval Stoner. „Z toho, co jsem se o Přízraku dočetl v novinách, jsem usoudil, že si své oběti nejdřív důkladně prostuduje, než vnikne k nim do domu. Vaše metody mě zaujaly. Většina lupičů totiž postrádá inteligenci i trpělivost a nepočíná si ani zdaleka tak obezřetně. Jejich přístup je spíše oportunistický než strategický.“

„Už jsem vám, pane, řekl, že nejsem Přízrak. Jen jsem se ho snažil kvůli té sázce napodobit. A jak vidíte, pořádně jsem to zkopal.“

Stoner zamyšleně upíjel čaj. „Ale kdepak, počínal jste si velice obratně. Kdo vás naučil řemeslu?“

„Jsem urozený muž, pane. K řemeslu bych se nesnížil.“

Stoner se rozchechtal. „Bude to velice jednostranný rozhovor, pokud se budete všem mým otázkám vyhýbat.“

„Promiňte, pane. Položil jste mi otázku a já se na ni pokusil odpovědět.“

„Strategie falešné upřímnosti bývá příležitostně velmi užitečná a vy k ní máte talent, jak je vidět, musím vás však ujistit, že nemá smysl chodit s ní na mne.“

Ambrose se zmocnily obavy, že ten člověk je nejspíš blázen.

„Nerozumím vám, pane,“ řekl. „Možná jsem na to nešel z toho správného konce.“ Stoner zvedl v prstech šálek způsobem, v němž se tajila elegance a autorita. „Jelikož se zdráháte vynést na světlo

svůj životopis, půjdu příkladem a vylíčím vám ten svůj. A až s ním budu hotov, probereme vaši budoucnost.“

Agentura paní Jervisové sídlila v nejvyšším patře ošklivé kamenné budovy v nemoderní části města. Krátce po půlnoci tam Ambrose vnikl za pomoci šperháku.

Vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře a několik okamžiků tiše stál na místě a vychutnával důvěrně známé vzrušení, které ho rozechvívalo.

Měl podezření, že se narodil se závislostí na návaly ledové energie, které zakoušel v okamžicích, jako byl tento. Nebezpečí rozněcovalo všechny jeho smysly a probouzelo v něm pocit, že dokáže létat podoben velkému nočnímu ptáku. Nevýhodou bylo, že jako každá silná droga i tohle mělo vedlejší účinky. Dost dlouho totiž trvalo, než mu to intenzivní vzrušení vyprchalo z krve.

Přijímací místnost byla podle všeho zavřená už hodně dlouho. Vzduch uvnitř byl nepříjemně cítit zatuchlinou, do níž se mísil slabý závan jiného, daleko odpornějšího zápachu.

Měsíc dnes svítil docela jasně a nezakrytými okny dovnitř padal dostatek světla, aby si Ambrose mohl být jist, že v místnosti nikdo není. Přesto by neváhal vsadit se o značnou částku, že zde v nedávné minulosti někdo zemřel.

Všude kolem masivního psacího stolu ležely rozházené střepy, papíry a pera. Zjevně zde došlo k zápasu.

Prohledal zásuvky, nic mimořádného v nich však nenašel. Obsahovaly pouze to, co by tam člověk čekal, dopisní papíry, notesy, lahvičky s inkoustem a pečetní vosk. Ve spodní zásuvce ležel černý rukávník.

Ambrose přistoupil ke kartotéce a otevřel první zásuvku. Byla doslova přecpaná papíry. Rozžal světlo a rychle a metodicky se probíral v záznamech.

Nepřekvapilo ho, že nenašel žádnou složku se jménem Bartlettová. Nic koneckonců nenaznačovalo, že jí zaměstnání opatřila tato agentura. Zato skutečnost, že scházela složka označená jménem Concordie Gladeová, případně Irena Colbyová, což bylo falešné jméno, které Concordie použila v předešlém zaměstnání, byla naopak náramně zajímavá.

Zavřel zásuvky, zhasl světlo a zamyslel se.

Po chvíli se vrátil k psacímu stolu a opět otevřel spodní zásuvku. Vytáhl rukávník a prohlížel ho. Uvnitř objevil malou kapsičku, ale když do ní vsunul prsty, nahmatal pouze kapesník.

Už už se chystal rukávník vrátit zpátky, když tu se zarazil. Uvědomil si totiž, že zásuvka je ve srovnání s ostatními příliš mělká.

Sedl si na bobek a začal uvnitř šmátrat levou rukou a zlehka přitlačovat konečky prstů. Až docela vzadu nahmatal nepatrnou prohlubeninu. Běžnému pozorovateli by zcela jistě unikla, dokonce i při jasném denním světle.

Jenže on má s tajnými zásuvkami a falešnými dny docela slušnou praxi.

Opatrně zatlačil a ucítil reakci droboučké pružinky. Dno zásuvky se s tichým zaskřípáním zvedlo a odhalilo tajnou skrýš.

Uvnitř bylo téměř prázdné, až na malý čtvereček papíru, což, jak se vzápětí ukázalo, byly několikrát přeložené noviny.

Vytáhl je ven a zčásti rozložil. Opět škrtl sirkou, aby si posvítil. Uviděl známý titul: *Všudybyl*. Byl to obzvlášť odporný zástupce bulvárního tisku, proslulý dramatickými popisy krvavých zločinů a lechtivými romány na pokračování, z nichž kanula žhoucí vášeň.

Proč by se Jervisová namáhala s ukrýváním takových novin? Možná je tam uklidila, aby ji s nimi nepřistihl nadějný klient. *Všudybyl* dokázal být občas i zábavný, stěží to však byla vhodná četba pro majitelku agentury, která obstarává vychovatelky a učitelky do slušných rodin.

Přesto se takový úkryt zdál trochu přehnaný. Kdyby jí šlo jen o to, aby noviny nezahlédl případný návštěvník, stačilo je vhodit do zásuvky k rukávníku.

Zastrčil si noviny do kapsy a odešel z místnosti.

Sešel dolů a opustil prázdnou budovu zadními dveřmi. V uličce za domem si ohrnul vysoký límec kabátu, narazil si hluboko do očí placatou čepicí a rychle se vzdaloval spleť tmavých cest a úzkých uliček.

Čtvrť opustil jinou cestou, než kudy přišel, a zakrátko se vynořil poblíž jednoho nechvalně známého nevěstince. Namátkou si vybral jednu z řady dvoukolých drožek, které čekaly na ulici.

Posadil se dovnitř a ztlumil svítilnu. Nebylo sice pravděpodobné, že někoho bude zajímat další z nesčetných opilých hejsků, který se vrací domů po prohýřené noci, ale opatrnosti nikdy nezbývá.

Pohodlně se uvelebil v setmělém kočáru a uvažoval, jestli bude Concordie vzhůru, až se vrátí. Zneklidnilo ho, jak naléhavě ji touží spatřit a jak se nemůže dočkat, až jí poví o svém objevu.

Pod kabátem mu tiše šustily složené noviny. Počká, až dojede domů, a pak je teprve podrobně prozkoumá. Jeho noční vidění je sice výtečné, ani on však neumí číst ve tmě.

První známkou Ambrosova návratu bylo škrábání psích drápů na dřevěné podlaze podesty.

Concordii zaplavila prudká vlna úlevy. Ambrose je doma, živý a zdravý. Teď se snad už konečně zbaví té tísně, která na ni po jeho odchodu padla.

Druhou známkou jeho přítomnosti v domě byla nedočkavost, jež se jí zmocnila hned vzápětí. Nemohla se dočkat, až se dozví, co v agentuře paní Jervisové našel, jestli vůbec něco.

Slyšela ho tlumeně mluvit na psy. Pak opět zaškrábaly tlapy na podlaze a posléze nastalo zase ticho. Zřejmě Danta a Beatrici poslal o poschodí výš, kde spaly dívky.

Hluboký stín pode dveřmi její ložnice se pozměnil. Ambrose tam zůstal stát. V přesvědčení, že každou chvíli tiše zatuká, odhodila pokrývky, posadila se a sáhla po brýlích.

Nasadila si je pevně na nos a natáhla se pro župan.

Ťukání se však neozvalo.

Stín pode dveřmi se opět pozměnil. Pochopila, že Ambrose změnil názor a pokračuje v cestě do své ložnice.

Poplašeně si utáhla pásek na županu, vklouzla do nových trepek, které jí opatřila paní Oatesová, a rozběhla se ke dveřím. Jestli si Ambrose myslí, že mu dovolí, aby ji ponechal v nevědomosti, tak to se hodně plete.

Rázně otevřela dveře a vyklonila se do setmělé chodby právě včas, aby zaslechla, jak za sebou tichounce zavřel.

Vyšla na studenou chodbu a rázně vykročila k jeho pokoji.

Ambrose otevřel, právě když zvedala ruku, aby zaklepala. Jako kdyby ji čekal, napadlo ji. V záři lampy, která stála na stolku za jeho zády, se rýsoval jako silueta. Černou batistovou košili měl rozepnutou a vytaženou z kalhot.

„Vidím, že ráda ponocujete, slečno Gladeová,“ řekl.

Uvědomila si, že mu civí na zčásti obnaženou hrud’.

Upadla do rozpaků. Pak si však s vynaložením veškeré své vůle dodala odvahy, posunula si brýle na nose a připomněla si, že sem přišla za určitým cílem.

„O nic víc než vy, pane,“ odsekla šeptem. „Co jste zjistil? Dověděl jste se něco zajímavého?“

„Nevím to jistě, mám však silné podezření, že paní Jervisová je po smrti. V její kanceláři jsem objevil známky divokého zápasu. Všechny složky o vás i o Bartlettové zmizely.“

„Dobré nebe!“ Udělalo se jí mdlo. Zachytila se zárubně a soustředila se na tu část jeho zprávy, která ji udivila nejvíc. „Paní Jervisová je po smrti?“

„Nemám o tom žádný důkaz. Zítra ráno začnu v tom směru pátrat. Ale není to nic překvapivého, když uvážíte, že se nejspíš zapletla s Alexandrem Larkinem.“

„Jestli je to pravda, byla by to už třetí smrt. Sestra vaší klientky, slečna Bartlettová a teď paní Jervisová.“ Zachvěla se a pevněji sevřela klopý zpanu. „Moje svěřenky mají zřejmě pro Larkina nesmírnou cenu.“

„V tom s vámi souhlasím.“ Prohrábl si rukou vlasy, a to gesto ji překvapilo, protože prozrazovalo neklid. „Můžete s tím vyptáváním chvílku počkat?“ požádal ji. „Rád bych si umyl obličej a ruce a trochu se dal do pořádku. Drožka, kterou jsem si najal, nebyla z nejčistších.“

„Cože? Ach ano, ovšem.“ Chvatně mu uhnula z cesty. „Omlouvám se vám.“

„Navrhuji, abyste na mne počkala dole v knihovně. Přijdu za vámi za pár minut a vypovím vám to málo, co sám vím.“

„Tak dobře.“ Zaváhala. „Je vám dobře? Nejste zraněný?“

„Jsem v pořádku.“ Netrpělivě vykročil kolem ní. „Omluvíte mne?“

„Promiňte,“ zamumlala.

Prošel chodbou a vzal za kliku u koupelny. „Nebude mi to trvat dlouho.“

„Jen ještě moment, když dovolíte,“ vyhrkla šeptem, protože se nedokázala ovládnout. „Našel jste nějakou stopu?“ Ohlédl se přes rameno. „Ne, pokud nepočítáte noviny.“

„Jaké noviny?“

„Ty, co leží na mém psacím stole.“ Ukázal bradou do ložnice. „Pochybují, že se dají považovat za stopu, ale někdo si dal dost velkou práci s jejich ukrytím. Našel jsem je u Jervisové v psacím stole, v zásuvce s falešným dnem. Jestli chcete, můžete se na ně podívat.“ Zmizel v koupelně a zavřel za sebou.

Čekala, dokud se zevnitř neozvalo tlumené hrčení vody, a pak se beze spěchu vrátila ke dveřím Ambrosova pokoje a nahlédla dovnitř.

Byla to výrazně mužsky zařízená místnost v zelené a tmavě ambrové barvě. V tlustém koberci byly vetkané listy kapradím. Největší část prostoru zaujímal bytelná sloupková postel s nebesy a rozměrný šatník. Kabát, který si Ambrose právě svlékl, byl nedbale pohozený přes postel.

Složené noviny uviděla na psacím stole, který stál pod oknem.

Stačilo udělat pár kroků, popadnout noviny a zmizet. Přistihla se však, že váhá. Vstoupit do Ambrosovy ložnice jí připadalo až příliš důvěrné.

Zhluboka se nadechla, rázně přešla přes pokoj, sáhla po novinách a spěchala zpátky ke dveřím.

Teprve když byla bezpečně zpátky na chodbě, uvědomila si, že celou dobu tajila dech.

K smíchu. Vždyť je to jen ložnice. A nejen to. Pokud si správně vyložila to, co slyšela od paní Oatesové, je to příbytek muže, který nejeví sexuální zájem o ženy.

Chvátala do svého pokoje, rozsvítila lampu a otevřela noviny. Jakmile však zjistila, že má před sebou šest týdnů staré číslo *Všudybyla*, pocítila zklamání.

Rozložila noviny na původní velikost a otočila první list. Snažila se najít značky nebo poznámky, které by mohly pocházet od paní Jervisové.

Když otočila druhý list, vypadly zevnitř dva archy papíru; i snesly se na koberec.

Pohlédla na ně a zjistila, že jsou to dopisy. Oba byly adresované R. J. Jervisové a nesly podpis S. Bartlettové.

Concordie je zvedla a chvatně přelétla očima. S každou větou jí stydla krev v žilách.

Sotva dočetla, vyběhla na chodbu. Voda už netekla.

Zostrá zaklepala na dveře koupelny.

„Pane Wellsi,“ zavolala co nejtíšeji. Poslední, oč stála, bylo vzbudit studentky v hořejším patře. „Pane Wellsi, musíte se podívat, co jsem našla v těch novinách.“

Rezignovaně otevřel dveře a mračil se jako čert. Košili meziitím shodil a byl do pasu nahý.

Postřehla, že se mu na obnažené pokožce lesknou kapky vody, a pochopila, že si oplachoval obličej a horní polovinu těla studenou

vodou. Jeho ramena jí připadala neuvěřitelně široká. Za tvar jeho hrudi a štíhlý pás by se nemusel stydět žádný antický hrdina. Tmavý porost na hrudi se směrem dolu zužoval a mizel v kalhotách.

„Copak je, slečno Gladeová?“ otázal se zdvořile.

Civěla na něj s otevřenou pusou. „Dobré nebe, pane, to je *tetování*?“

Sklopil pohled na malou květinu na pravé horní polovině hrudi. „Ano, je to *tetování*, slečno Gladeová. Máte dobrý postřeh.“

„Dobré nebe!“ opakovala. Pak se zhluboka nadechla. „Ještě nikdy jsem nepoznala nikoho *tetovaného*.“

„Tak se mi zdá, že se mi přece jen podařilo šokovat vás navzdory všem vašim extrémně moderním názorům.“

„Ne, ne, to vůbec ne,“ odporovala spěšně. „To jen že, tedy *tetování*?“ Nahnula se k němu a pozorně si obrázek prohlížela. „Je to nějaká květina že? Nepoznávám, jaký je to druh.“

„Toho budu zaručeně litovat,“ prohlásil Ambrose. Vzal ji za bradu, naklonil jí hlavu a zadíval se jí do kouřově zelených očí. „Jenomže nedokážu odolat. Zastihla jste mně ve velice slabé chvílce. Ledová voda, která měla účinkovat jako protilék, nezapůsobila, jak měla...“

„Jaký protilék? Máte snad horečku, pane?“

„Přímo hořím slečno Gladeová.“

Než se vzpamatovala, měla jeho ústa na svých a v tom polibku se jí vykourilo z hlavy úplně všechno, *tetování* nevyjímaje.

Neměl v úmyslu ji políbit. Rozhodně ne dnes v noci. Bylo to příliš brzy a v naprosto nevhodnou dobu. Právě proto se ji předtím snažil poslat dolů do knihovny; proto se zavřel v koupelně a poléval se ledovou vodou.

A místo toho za ním přišla sama. Jak tam tak stála v županu a s pusou dokořán v žasu nad jeho tetováním, zapůsobila na něj neodolatelně a eroticky.

Logika a soudnost neměly šanci.

Pomalu a náruživě ji líbal ale v nitru se mu rozmáhaly obavy že asi dělá velkou chybu.

Připomněl si však, že to byla ona, kdo přišel zatukat na dveře koupelny. A že je to slečna Concordie Gladeová, nadmíru nekonvenční dcera Williama Gilmorea Gladea a Sybil Marloweové. Že to není žádná nezkušená nanicová slečinka.

Celý nekonečně dlouhý okamžik tam stála jako zkamenělá. Jednou rukou jí podepřel hlavu v týle a prohluboval polibek. Zoufale se snažil vyloudit odezvu. Jež by mu potvrdila, že cítí alespoň něco z toho, co zakouší on sám.

Zachvěla se. Rty jí změkly a unikl jí tichý roztoužený povzdech.

„Pane Wellsi,“ zašeptala s údivem. „Tak se mi zdá, že přece jen nalézáte zalíbení v ženách...“

Strnul. Pak velice ostražitě zvedl hlavu.

„O čem to, k čertu mluvíte?“ podivil se.

„Z toho, co povídala paní Oatesová, jsem nabyla dojmu, že vy a pan Stoner jste víc než jen dobří přátelé.“

„Chápu.“ Pobavilo ho to. „Asi mi to patří.“

„To je jedno. Teď už na tom nesejde.“

„Správně. Dovol, abych to malé nedorozumění napravil.“

Ještě pevněji ji k sobě přivinul a začal ji znovu líbat, tentokrát mnohem důkladněji.

Objala ho pažemi kolem šíje a oplácela mu polibky tak nadšeně, až se mu roztočila hlava. Zakoušel žhavé přívaly touhy a euforického veselí.

Vpletl jí prsty do vlasů a hltavě se zmocnil jejích úst.

Po nějaké době se však musel odtrhnout a nabrat dech.

„Po tom všem, co jsme spolu prožili, je myslím nejvyšší čas, abys mi začala říkat Ambrosi, co ty na to?“

„Ambrosi.“

Pozvedl hlavu a všiml si, že jejich spojený dech jí zamlžil čočky brýlí.

„Odpusť mi to.“ Usmál se a brýle jí sejmul. „Musela sis připadat, jako bys líbala v tunelu naprostého cizince.“

„Ale kdepak,“ odporovala. Zamžikala a rozostřeným pohledem mu pátrala v obličejí. „Vím přesně, kdo jsi.“

„Co to se mnou provádíš, Concordie?“ slyšel sám sebe zašeptat.

Pevně ji k sobě přivinul a zoufale toužil cítit její měkké teplo na svém vzrušeném těle. Nic jiného nedokáže ukojit touhu, která mu spaluje nitro.

Tiskla se k němu a zdálo se, že je stejně dychtivá jako on. Sáhl dolů a rozvázal jí pásek u županu.

Když jí dlaní sevřel ňadro, strnula.

Přinutil se odtrhnout od jejích rtů. „Co se děje?“

Oči měla doširoka otevřené a zachmuřené. Vyvinula se mu z objetí a ucouvla.

„Dobré nebe, málem bych zapomněla.“ Vsunula ruku do kapsy županu.

„Zapomněla na co?“

„Na ty dopisy.“ Zamávala dvěma listy papíru. „To kvůli nim jsem za tebou přišla. Byly schované v těch novinách. Paní Jervisové je napsala Bartlettová. Byly odeslány z Aldwicku a ten poslední je datován krátce předtím, než zmizela.“

Přinutil se přesunout pozornost na papíry, jimiž mu mávala před očima. „Ukaž.“

Podala mu je. „Slečna Bartlettová zjistila, že se na hradě děje něco divného. V prvním dopise si stěžovala, že nesmí posílat ani dostávat žádnou poštu. Ty dopisy se jí podařilo odeslat, až když podplatila jednoho sedláka, který vozil do hradní kuchyně potraviny.“

Podal jí brýle.

„Běž dolů do knihovny. Za chvíli přijdu za tebou.“

Deset minut nato už seděl v županu za psacím stolem v knihovně. Oba dopisy od Bartlettové měl rozložené před sebou na psací mapě.

„Je zjevné, že se s Jervisovou dobře znaly,“ poznamenal.

„Ano.“ Concordie rázovala sem tam před psacím stolem. „Komunikují spolu jako osoby, které se už dost dlouho znají. V prvním dopise Bartlettová píše, že čirou náhodou objevila nějaké nekalé pletichy, které mají co dělat s dívkami, kvůli jejichž výuce ji najali.“

„Došla ke stejnému závěru jako já.“ Concordie sevřela jemná ústa. „Takže to nemohl být omyl. Ten zlotřilý Alexandr Larkin se skutečně pustil do obstarávání kurtizán z vyšších kruhů.“

Chvilí se na dopis upřeně díval. „Vyplyvá z toho, že Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora byly nejspíš něco jako pokusní králíci. Kdyby se mu obchod s nimi vydařil, opatřil by si další osiřelé dívky.“

„Ten bídák.“

Ambrose chvíli uvažoval. „Larkinovo jméno v dopisech ale ani jednou nepadlo. O jeho spojení s tou věcí Bartlettové pravděpodobně nebylo nic známo.“

„Ale říkal jsi přece, že si dával záležet, aby se svými nezákonnými aktivitami nebyl spojován.“

„To je pravda.“

Zařála drobné ruce v pěst. „Ohavný, odporný, hnusný darebák.“

Ambrose se opřel dlaněmi o stůl a nahlas přečetl z prvního dopisu:

„...O tom, co se zde děje, není pochyb. Bude-li první aukce úspěšná, uspořádají se další. Nevidím důvod, proč bychom my dvě neměly obdržet podíl ze zisku...“

Concordie se zprudka zastavila. „Vypadá to, že slečna Bartlettová navrhla paní Jervisové, že by to mohly zkusit s vydíráním, že?“

„Ano. Jméno zamýšlené oběti ale naneštěstí v žádném dopise nepadlo.“

Svraštila čelo. „Vzhledem k tomu, že Larkin byl tak opatrný, aby jeho jméno v souvislosti s touto záležitostí nepadlo, chystaly se asi vydírat někoho jiného.“

„Taky si to myslím. A dává to mnohem spíš smysl.“ Ambrose si stoupl před psací stůl a opřel se o něj. „Děje se toho totiž víc, než jsem ti prozradil, Concordie.“

„Oč jde?“

„Už několik měsíců se šíří pověsti, že se Larkin dal do spolku s urozeným pánem, který má přístup do nejvyšších kruhů. Je docela dobře možné, že právě on zašel za paní Jervisovou a pověřil ji, aby

obstarala učitelku pro první čtyři dívky z toho experimentu. Bartlettová a Jarvisová nejspíš chtěly vydírat právě jeho.“

Concordie zkrřížila paže pod ňadry. „Je-li Larkinův nový přítel příslušníkem smetánky, bude nesporně vydíráním velice zranitelný.“

„A tudíž nezaváhá před vraždou, aby se ochránil.“

Dlouho bylo ticho, zatímco oba uvažovali.

„Jak to ta Bartlettová mohla udělat?“ vybuchla zničehonic Concordie.

„Co? Že riskovala vydírání?“ Pokrčil rameny. „Vydělávala si na živobytí v profesi, která je placená víc než bídň. Uviděla příležitost ke zlepšení své finanční situace a chopila se jí.“

Concordie zavrtěla hlavou. „Takhle jsem to nemyslela. Jak ji vůbec mohlo napadnout, že se do toho hnusného podniku zapojí? Jak mohla jen pomyslet, že na dívkách svěřených do její péče spáchá takové svinstvo?“

Pousmál se a vybavil si, jak ji poprvé uviděl v té stáji, když se nemotorně snažila ovládnout poplašeného koně a současně mířit pistolí na lotra, jen aby Edwině, Hannah, Theodore a Phoebe umožnila uniknout.

„Myslím, že se nespletu, když prohlásím, že charakter slečny Bartlettové se od tvého diametrálně liší,“ prohodil vlídně.

„Ale byla to přece *učitelka*.“

„Ne, Concordie.“ Narovnal se a přistoupil až k ní. „Učitelka jsi ty. Slečna Bartlettová patřila do úplně jiné kategorie.“

„Jak to tedy bude dál?“ vyzvídala a s vypětím všech sil ovládla své pobouření.

„Momentálně si říkám, že mít aspoň špetku zdravého rozumu, poslal bych tě do postele. Je pozdě.“

Strnula. „Ano, to je. Moc pozdě.“

„Pro mě rozhodně až příliš.“

Zvedl ruce a položil jí je na šíji, sklonil hlavu a znovu ji políbil. Tuze rozkošně se zachvěla.

Špičkou palce jí jemně pootevřel rty a vpil se do nich. Cítil, jak se mu její prsty zaráývají do ramen.

Už podruhé toho večera jí rozvázal pásek u županu. Ten se rozhalil a pod ním se objevila noční košilka z bílého batistu.

Dychtivě cosi zamumlala, když vzal do dlaní její ňadra. Přes tenkou látku cítil tuhé hroty bradavek.

Sklouzl rukama níž, na plné a oblé křivky stehen.

Otrásla se a vjela mu rukama do vlasů.

Zvedl ji do náruče a nesl k pohovce. Vzhlížela k němu zasněnými očima.

Položil ji na pohovku a chystal se jí sundat brýle.

Vtom se ozvalo ostré a naléhavé bušení na dveře.

„Slečno Gladeová?“ Theodořin hlas tlumily těžké dveře. „Pojďte honem. Hannah má už zase ošklivý sen. Pořád pláče a ne a ne přestat.“

Ambrosovi neuniklo, jak se Concordie napjala. Její smyslná touha byla v mžiku ta tam. Vyskočila z pohovky a chvatně si zavazovala pásek.

„Musím okamžitě k Hannah,“ prohlásila, odvrátila se od něj a hlasitě zvolala: „Už jdu, Theodora.“

Ambrose si upravoval župan a přihlížel, jak se Concordie zběžně prohlíží v zrcadle.

Jakmile si byla svým zevnějškem jistá, přiskočila ke dveřím a otevřela je.

Theodora v županu a trepkách postávala na chodbě a tvářila se vyděšeně. Když zahlédla Ambrose, zúžila oči.

„Šla jsem pro vás do ložnice, ale nebyla jste tam,“ oznámila Concordii. „Pak jsem si všimla, že se tady dole svítí.“

„Probírali jsme s panem Wellsem jednu velmi důležitou záležitost, která se objevila až dnes,“ vysvětlila Concordie rezolutně. Vyšla na chodbu a teprve pak se ohlédla k Ambrosovi. „Doufám, že mne omluvíte, pane. Nečekala jsem, že Hannah postihne další noční můra tak záhy.“

Ambrose upíral oči na Theodoru, která mu pohled oplácela a tvářila se až příliš nevinně.

„Načasování této konkrétní noční můry je opravdu velmi zvláštní,“ podotkl.

Concordii to očividně zmátlo. „Cože?“

„Dobrou noc, slečno Gladeová.“ Sklonil hlavu v drobné úkloně. „Spolehněte se, že náš rozhovor dokončíme v příhodnější dobu.“

Začervenala se. „Dobrou noc, pane.“

Vyšla ven a spěšně za sebou zavřela dveře.

Ambrose ještě chvíli počkal. Pak zhasl lampu a také odešel z knihovny.

Cestou do schodů napjatě poslouchal. Když došel na podestu, uslyšel shora tlumený šepot a potlačované hihňání.

Ze tmy zazněl tichý dusot kroků a zakrátko nato hlučné bouchnutí dveří. Pak už bylo všude ticho.

Příštího rána se Ambrose rozhlédl ze svého místa v čele stolu po ranní jídelně, která byla plná lidí. Concordie seděla na protějším konci. Pomyslel si, že jí to na tom místě moc sluší, jako by patřila právě tam, kde by ji rád vídal každé ráno.

Vlasy měla vyčesané nahoru a stočené do nového elegantního uzlu. Na sobě měla šaty, které pro ni objednal u švadleny. Tyhle měly bronzovou barvu a byly protkávané rudými proužky v odstínu pečetního vosku.

Všiml si, že dívky mají mimořádně dobrou náladu, a v duchu vzdal hold jejich nezdolnému elánu.

Obzvlášť Hannah se mu zdála pozoruhodně veselá, ačkoli za sebou měla údajně neklidnou noc. Phoebe, která seděla vedle ní, jen zářila v chlapeckém oblečení. Umínil si, že jí u svého krejčího objedná trochu kvalitnější pánský oblek.

Edwina a Theodora seděly naproti nim a v modrozelených šatech vypadaly přímo andělsky. Nadšeně si povídaly o tom, že Oates slíbil provést je zimní zahradou.

Ambrose jedl toasty a smažená vejce a naslouchal živé konverzaci kolem stolu. Byl zčásti pobaven a zčásti zmaten svou vlastní reakcí na přítomnost Concordie i dívek. Řadu let trávil svá rána o samotě s novinami. Dnes ráno však noviny zůstaly ležet na kraji stolu netknuté. Beztať by se na ně nedokázal v tom štěbetání soustředit, pomyslel si. Vřak se k nim dostane později.

„Hodlám dnes ráno pokračovat ve výuce,“ oznámila Concordie nesmlouvavě. Její slova se setkala se všeobecným úžasem a ustrnutím.

„Ale slečno Gladeová,“ namítla Theodora vážně, „vždyť nemáme knihy, pravítka, glóbus ani mapu.“

Concordie se vyzývavě usmála na Ambrose. „Pan Wells určitě nebude mít nic proti tomu, když z jeho knihovny uděláme na nějaký čas učebnu.“

Ambrose se nad tím krátce zamyslel a pak pokrčil rameny. „Ne, pan Wells proti tomu nic nemá.“

„Děkuji vám, pane.“ Concordie mu věnovala pochvalný úsměv.

Phoebe se k němu pochybovačně obrátila. „Máte ve vaší knihovně nějaké knihy o chemii, pane?“

„Chemická pojednání najdete ve druhé skříni napravo ode dveří,“ informoval ji Ambrose.

„A co starověký Egypt?“, vyzvídala Edwina. „To je můj oblíbený předmět.“

„Starověký Egypt je na balkoně přímo nad schodištěm. Je tam rovněž řada svazků o Číně, Americe, Indii, Africe a dalších zemích.“

Rozzářila se. „Opravdu?“

„Opravdu.“ Nabral na vidličku sousto vajec. „Pan Stoner strávil cestováním po světě mnoho let. Některé knihy, které v knihovně najdete, sepsal on sám.“

Dívky to ohromilo. Concoridiin výraz vyjadřoval zdvořilou nedůvěru.

„Najdete tam také pár zajímavých artefaktů, které si pan Stoner dovezl z cest. Zvlášť jeden by vás mohl zajímat. Říká se tomu kabinet kuriozit. Podle legendy se v něm skrývá sto a jedna zásuvka, ale až dosud se nikomu nepodařilo najít a otevřít všechny.“

„Kabinet s tajnými zásuvkami.“ Phoebe to uchvátilo. „To je vzrušující. Můžeme je zkusit najít, pane Wellsi?“

„Poslužte si.“

Edwina se zatvářila dychtivě. „Jsou v knihovně práce paní Browningové? Miluji její verše.“

„Máme tam jak Elizabeth Barrettovou Browningovou, tak jejího manžela,“ ujistil ji. „Najdete je vedle sebe, protože podle mého soudu k sobě patří.“

Theodora se nahnula kupředu a podívala se na něj. „A co vodové barvy a štětce, ty máte taky?“

Zamyslel se. „Mám dojem, že v některé skříni by se možná něco našlo, ale nejspíš to všechno bude staré a vyschlé. Pošlu Oatese koupit čerstvé barvy.“

Theodora dala najevo potěšení. „Děkuji vám, pane. To by bylo úžasné. Slečna Gladeová nám na hrad přivezla malířské náčiní a barvy, ale musely jsme je tam nechat, když jsme utíkaly.“

„To chápu,“ přitakal.

„A co romány, pane?“ vmísila se Hannah. „Já je přímo zbožňuju, zvlášť když se v nich píše o tajných sňatcích, zmizelých dědicích a šílených ženách na půdě.“

„Máte na mysli hrůzostrašné romány, vidíte?“

„Ano, pane.“ Hannah se nadšeně usmála.

Natáhl se pro další toast. „Myslím, že mohu s jistotou prohlásit, že ve zdejší knihovně nic podobného nenajdete.“

„Ach.“ Hannah se zasmušila.

Nadšené tváře ostatních dívek rovněž poněkud pohasly.

„To je tedy směla,“ zabručela Hannah.

Zadíval se na jejich zklamané tvářičky.

„Tato domácnost odebírá několikery noviny,“ prohodil konečně. „V některých vycházejí romány na pokračování. Jestli máte zájem, jsou vaše.“ Zaváhal, protože zachytil Concorðiin pohled. „Pokud proti tomu slečna Gladeová nebude nic namítat.“

„Ale kdepak.“ Concordie si namazala máslem kousek toastu. „Vkládám velkou důvěru v četbu románů, protože podle mne podporují rozvoj tvůrčí fantazie a umožňují prožívat silné city a vášně, jaké se ve slušné společnosti najevo nedávají.“

Vytáhl obočí. „Udivujete mě, slečno Gladeová. Pochybuji, že se ve vaší profesi najde člověk, který by s takovým názorem souhlasil. Jsem si jist, že podle převážné většiny vychovatelů, a především rodičů, má taková četba na mladou mysl velmi neblahý vliv.“

„Připouštím, že můj přístup k výchově mladých dam je trochu neobvyklý.“

„Unikátní by asi byl přiléhavější výraz,“ poznamenal pobaveně.

„Asi ano.“ V očích jí blýsklo nadšením. „Velmi pevně však svým teoriím věřím. Jednou si otevřu vlastní dívčí školu založenou na principech, které jsem vypracovala.“

Odložil nedojedený toast, protože na něj ten kratičký náhled do jejích nadějí a snů hluboce zapůsobil.

„Myslím, že už jste se o tom zmínila,“ prohodil naoko ledabyle.

„Moje škola bude založena na stejných výchovných principech, jaké razili moji rodiče,“ prohlásila. „Byli přesvědčeni, a já s nimi souhlasím, že široce pojatý a různorodý učební plán u mladých dam rozvine logické myšlení a současně je připraví pro nejrůznější profese a uplatnění. Chovám pevné přesvědčení, že dívky, které budou takto vybaveny, budou moci vést nezávislý život a nebudou muset vstupovat do manželství jen kvůli finančnímu zajištění.“

„Sama jste však přiznala, že řada profesí a zaměstnání zůstává ženám odepřena,“ připomněl jí.

Stáhla obočí nad obroučkami brýlí. „Jeden z argumentů, který má ženám zamezit vstup na lékařské a jiné školy, tvrdí, že nejsou

dostatečně akademicky vzdělané. Ale dívky, které vystudují *mou* školu, se chlapcům vyrovnají. A navíc budou odhodlaně trvat na svých právech a bojovat za to, aby byly do těchto profesí přijímány.“

„Chápu.“

„Dejte na má slova, pane. Až se spojí dostatečný počet žen a začne se brát za svá práva, čekají svět velké změny.“

Sklonil hlavu v uctivé pokloně. „Vaše oddanost těmto cílům na mne učinila hluboký dojem, slečno Gladeová. Přeji vám štěstí při uskutečňování vašich grandiózních plánů.“

Zářivě se na něj usmála. „Děkuji vám, pane. Váš postoj ukazuje, že máte velmi pokrokové názory.“

Zazubil se. „Když se uváží, že jsem muž, myslíte?“

Zrůžověla. „Bez ohledu na to, jde-li o muže či ženu. Všeobecně vzato existuje ve společnosti obrovský odpor vůči zavedení rovných práv pro ženy, čehož jste si bezpochyby vědom.“

„To může platit obecně o společnosti. Ale v této domácnosti, podobně jako v té, kde jste byla vychována vy, slečno Gladeová, máme k mnoha věcem poněkud nekonvenční přístup.“

Odkašlala si. „Ano. Nuže, na toto téma už bylo řečeno dost. Všichni máme před sebou spoustu práce.“ Zmačkala ubrousek a položila ho na stůl vedle svého talíře. „Jestli mě omluvíte, půjdu se podívat do knihovny po nějakém materiálu na dnešní vyučování.“

Vstal, obešel stůl a podržel jí židli. „Dejte mi vědět, pokud budete mít nějaké otázky ohledně obsahu knihovny.“

„Ano, děkuji vám, to rozhodně udělám.“ Vstala a svižně přistoupila ke dveřím. Tam se zarazila a pohlédla na Hannah, Phoebe, Edwinu a Theodora. „Za dvacet minut vás všechny čekám v knihovně.“

Následovalo sborové: „Ano, slečno Gladeová.“

Concordie vyklouzla z jídelny. Malá turnýra pod zadním dílem šatů rozhoupávala rudě proužkované šaty bronzové barvy elegantním a lákavým způsobem, který by Ambrose dokázal studovat celé hodiny.

Všiml si, že se v místnosti za jeho zády rozhostilo hluboké ticho. Otočil se a zjistil, že ho všechny čtyři dívky vážně a napjatě pozorují.

Vrátil se ke stolu a posadil se na své místo v jeho čele.

„Stalo se něco?“ vyzvídal zdvořile.

Hannah, Theodora a Phoebe sklouzly očima k Edwině.

Edwina zjevně přijala vůdčí roli, kterou jí ostatní mlčky vnuly, vstala, přistoupila ke dveřím a energicky je zavřela. Pak se vrátila na své místo, posadila se a odhodlaně spustila:

„Děláme si velké starosti kvůli postavení slečny Gladeové, pane.“

Ambrose si nalil další šálek čaje. „O jakém postavení to mluvíte?“

„V této domácnosti,“ vysvětlila Edwina.

„Tak dobrá.“ Opřel se. „Myslím, že jsem to pochopil. Vám dělá velké starosti to, jaké je postavení slečny Gladeová v této domácnosti.“

Phoebe rychle pokývala hlavou, viditelně potěšená, že se tak rychle dovítí. „Správně, pane Wellsi.“

„Jde totiž o to,“ promluvila velmi vážně Hannah, „že slečna Gladeová je sice náramně inteligentní a vzdělaná a hlásá extrémně moderní názory, ale ve skutečnosti nemá vůbec žádné praktické zkušenosti.“

Ambrose si dívky prohlížel jednu po druhé. „Zdá se, že ji patrně podceňujete. Slečna Gladeová se o sebe stará už několik let, ačkoli je na světě úplně sama. Musíte mi věřit, když vám říkám, že bez praktických zkušeností se toho dosáhnout nedá.“

„Jenže vy to nechápete, pane,“ vyjela na něj Edwina netrpělivě. „Všemže slečna Gladeová má některé praktické znalosti. Vyzná se v jízdním řádu a umí si přesít šaty, aby je mohla nosit ještě jednu sezonu. Ale pokud jde o pány, nemá zkušenosti prakticky žádné.“

„Aha.“

„Dámy, které si vydělávají na živobytí jako učitelky, se musejí mít v jednání s pány tuze na pozoru,“ poučovala ho Theodora vážně. „Nemohou si dovolit ani náznak skandálu, protože by je to stálo místo.“

„Právě proto mají v tomhle ohledu tak málo zkušeností,“ dodala Hannah.

Ambrose sáhl po šálku. „Víte jistě, že slečna Gladeová nemá poněti, jak jednat s pány?“

„Slečna Gladeová od mládí pracovala jako guvernanka a učila jen na dívčích školách,“ vysvětlila Phoebe rázně. „Právě proto víme s jistotou, že v tomhle ohledu postrádá praktické zkušenosti.“

Ambrose postavil šálek na stůl. „Mluvíte o včerejší noci, že?“

Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora si vyměnily pochmurné pohledy a pak se zase obrátily k němu. Zjistil, že se na něj upírají čtyři páry náramně odhodlaných očí.

„Vidím, že vám to musíme podat bez servítka, pane,“ spustila Edwina zlověstně. „Včera v noci jsme považovaly za svou povinnost slečnu Gladeovou zachránit, protože nemá dostatek zkušeností, aby si dokázala uvědomit, v jak nebezpečné situaci se ocitla.“

„Jaké nebezpečí máte přesně na mysli?“ vyzvídal Ambrose.

Začervenaly se a opět si vyměnily ustarané pohledy. Ani jedna však neucouvla. Napadlo ho, jestli je jim známo, že zvedají bradu a ramena stejně rozhodně jako Concordie, když si něco zamane. V několika minulých týdnech se od ní naučily víc, než vůbec tuší, říkal si v duchu. Concordie se pro ně stala vzorem ženského chování.

„Máme na mysli nebezpečí, které dáma podstupuje, když se ocitne uprostřed noci o samotě s pánem,“ zadrmolila Phoebe.

„Když je s ním o samotě v noční košili a županu,“ vylepšila to Hannah.

„A ten pán má na sobě taky jenom župan,“ přidala se Edwina.

„Uvědomujeme si totiž,“ dodala celkem vlídně Theodora, „že vzhledem k tomu, jak je slečna Gladeová chytrá a jaké má pokrokové názory, by světažnalý muž mohl usoudit, že má v některých ohledech víc zkušeností, než doopravdy má.“

Sklonil hlavu. „Chápu vaše obavy.“

Alespoň Hannah s tím byla zjevně spokojená. „Víte, nerady bychom, aby slečna Gladeová dopadla jako Lucinda Rosewoodová.“

„Kdo je zase tohle?“ užasl.

„To je hrdinka románu *Růže a trní*“ vysvětlila Hannah. „Je to báječný nový román od mé oblíbené autorky. V sedmé kapitole Lucindu Rosewoodovou svede pan Thorne, který zneužije její naivity a důvěřivosti. Ona si pak uvědomí, že jí zničil pověst, a prchne do noci.“

„A jak to dopadne?“ zeptal se uhranuté.

„To nevím,“ přiznala Hannah. „Vzala jsem tu knihu sice s sebou, když jsme utíkaly z Aldwicku, ale zatím jsem se k ní nedostala.“

„Ach tak.“ Ambrose se zamyslel. „Víte, na vašem místě bych se kvůli tomu netrápil. Až se k tomu románu vrátíte, určitě zjistíte, že pan Thorne se za Lucindou Rosewoodovou rozběhl jako vítr, omluvil se jí a požádal ji o ruku.“

„To si vážně myslíte?“ vyhrkla Hannah dychtivě.

„Nebud' směšná,“ zchladila ji Phoebe opovržlivě. „Pánové se ze zásady nezení s dámami, kterým zničili pověst, pokud ty dámy nejsou zazobané dědičky. To ví každý.“

„Správně,“ dala jí za pravdu Edwina. „Zchudlé dámy se zničenou pověstí bez výjimky skončí špatně. V románu i v životě.“

Theodora se zaškaredila. „Není to spravedlivé. Špatně by to mělo skončit s těmi pány, přesně jak to říká slečna Gladeová.“

„Ona má možná pravdu z hlediska morálky a filozofie, ale ve skutečném světě to tak nechodí,“ namítla Edwina a probodla Ambrose přísným pohledem. „Jenomže přesně kvůli takovým pokrokovým názorům může slečna Gladeová ve svétaznalém pánovi nechtěně vzbudit mylný dojem.“

„Vysvětlily jste mi to dokonale,“ ujistil je Ambrose.

Edwinu to očividně uspokojilo. Ohlédla se na ostatní. „Musíme jít do knihovny, aby nás slečna Gladeová nezačala hledat.“

„Nemůžu se dočkat, až uvidím ten kabinet kuriozit,“ zvolala Phoebe.

„A ty knihy veršů,“ přidala se Theodora.

Ambrose vstal a natáhl se po nejbližší židli, ale dívky už byly na nohou a pádily ke dveřím.

„Ještě moment, když dovolíte,“ zarazil je klidně.

Poslušně zůstaly stát ve dveřích a zvědavě se na něj podívaly.

„Ano, pane?“ zeptala se Edwina.

„Než vás poslali na Aldwick, žily jste všechny čtyři v sirotčinci, je to tak?“

Bylo to, jako by sluncem zalitý pokoj zakryl mrak. Z dívčích tváří se vytratilo všechno světlo.

„Je to tak, pane,“ pípala Theodora.

„A všechny jste byly ve stejném ústavu?“

„Ano, pane,“ zašeptala Phoebe.

„Prosím vás, pane, neposílejte nás do té strašné školy.“ Hannah křečovitě zaťala pěsti a v očích se jí zatřpytily slzy. „Budeme moc hodné.“

Theodore se roztřásl rty. Phoebe usilovně mrkala a Edwina popotáhla.

Ambrose si připadal jako lidožrout. „Aby to kat spral!“

Polekaně vytřeštily oči. Připomněl si, že se před dámami, obzvlášť takhle mladými, nekleje.

„Omlouvám se.“ Vyndal kapesník a strčil ho Hannah do ruky.

„Utřete si oči, děvčata. Nikdo vás do toho sirotčince neposílá.“

„Děkuji vám, pane.“ Hannah mu vysekla elegantní pukrle a chvatně se rozběhla zpátky ke dveřím. Theodora, Edwina a Phoebe ji napodobily. „Ještě otázku,“ ozval se.

Všechny čtyři se na něj podívaly jako králíci na zlého vlka.

Theodora ztěžka polkla. „Co byste chtěl vědět, pane?“

„Jak se jmenovala ta dobročinná škola, kde jste žily před odjezdem na Aldwick?“

Chvíli o tom uvažovaly, protože si zjevně nebyly jisté jeho úmysly.

Konečně si dodala odvahy Edwina. „Jmenuje se Dobročinná dívčí škola ve Winslow.“

„A jakou má adresu?“ naléhal.

„Rexbridge Street číslo šest,“ odpověděla Phoebe, jako by to ze sebe musela dostávat násilím. „Je to strašné místo, pane.“

Hannah už ani nedokázala plakat. Byla bledá jako stěna. „Ředitelka té školy, slečna Prattová, trestá všechny, které nedodrží Zlatá pravidla pro vděčné dívky, tak, že je zamyká do sklepa. Někdy tam musejí zůstat v úplné tmě i několik dní. Je to... děsivé.“

Ambrose si uvědomil, že ten sklep je důvodem pro její noční můry.

„To stačí,“ řekl. „Ani jednu z vás do žádného ústavu proti její vůli nepošleme.“

Mračno, které zahalilo ranní jídelnu, se jako zázrakem rozplynulo a místnost byla rázem plná slunce.

Dívky vyběhly na chodbu a jejich štěbetavé hlasy se vesele nesly celým domem.

Ambrose konečně osaměl a posadil se. Chvíli se nepřítomně díval na hromádku novin a pak si vzal *The Times*.

Po nějaké chvíli zjistil, že v jídelně, která byla po léta jeho ranní svatyní, je nepříjemně prázdná.

Krátce po třetí hodině odpoledne Concordie pocítila nyní tak známý záchvěv vzrušení. Vzhledla od jídelníčků, které sepisovala pro paní Oatesovou, a uviděla ve dveřích knihovny stát Ambrose. Pod paží držel jakousi krabici.

„Tady jste, pane.“ Odsunula papíry stranou a z hlubin ušáku se na něj zadívala. „Právě jsem psala seznam čerstvého ovoce a zeleniny, které má paní Oatesová zařadit do jídelníčku. Co vás zdrželo? Podle svých slov jste odešel provést nějaká šetření, ale byl jste pryč několik hodin.“

„Domníval jsem se, že vás do mého návratu dostatečně zaměstná výuka dívek.“ Přešel přes knihovnu a posadil se za psací stůl. „Kdepak jsou vaše studentky?“

„Poslala jsem je za panem Oatesem, aby si od něj nechaly ukázat zimní zahradu. Myslím, že je v botanice dokáže poučit daleko odborněji, než bych kdy svedla já.“

„A určitě ho to bude ohromně bavit.“ Ambrose položil krabici na stůl. „Oates je vášnivý zahradník.“

„To je vidět.“ Podívala se na něj. „Tak co? Povíte mi, co jste kde tak dlouho dělal?“

„Mimo jiné jsem se poptával v ulici, kde bydlela Jervisová.“ Neuniklo jí, že použil minulý čas. „Je tedy opravdu mrtvá?“

„Její mrtvolu vytáhli z řeky bezmála před šesti týdny. Verdikt zněl: sebevražda.“

„Pokud to byla vražda, pak k ní došlo přibližně ve stejné době, kdy zmizela slečna Bartlettová.“

„Larkin nebo jeho komplic patrně použil kartotéku Jervisové, aby opatřil náhradu za Bartlettovou.“

Concordie prudce sevřela postranní opěradlo. „Mne.“

„Ano. Když jsem zjistil tohle, navštívil jsem jistý ústav, který sídlí v Rexbridge Street.“

„Dobročinný ústav pro chudé dívky, kde žily moje studentky? Proč jste tam šel?“ Vtom polekaně strnula. „Nechcete je snad poslat zpátky do té hrůzné instituce? Protože v tom případě vás musím upozornit, že je to vyloučeno. Pokud jsme vám začaly být na obtíž a

chcete nám vidět záda, pochopitelně ihned odejdeme. Nedovolím však –“

„Nechte toho, snažně vás prosím.“ Zdvíženou rukou jí utřel řeč. „Už jsem tím jednou prošel dnes ráno s vašimi žačkami. Žádná se tam proti své vůli nevrátí, máte mé slovo.“

Uvolnila se. „Vím, že to není snadné mít nás tady.“

„Je to velký dům,“ odporoval jí. „Je tady spousta místa.“

„Děkuji vám. Víte, Winslow je v každém ohledu příšerné místo. Vyrozuměla jsem, že jeho ředitelka, jistá slečna Prattová, má nesmírně nemoderní náhled na vzdělání a že zaměstnankyně té školy jsou velmi nelaskavé. Hannah si odtamtud přinesla ty děsivé sny.“

„O tom sklepe jsem slyšel všechno.“

„Tak krutý trest. Kdykoli na to pomyslím, s chutí bych slečnu Prattovou zaškrtila.“

„Nemám vám to za zlé. A teď, jestli proti tomu nic nemáte, bychom se mohli vrátit k předešlému tématu.“

„Ano, samozřejmě.“ Sepjala ruce na klíně a nasadila pozorný výraz.

„Tak tedy pokud jde o ten můj výlet do Rexbridge Street.“ Opřel se na židli, natáhl nohy a sepal prsty za šíjí. „Dnes ráno mě totiž napadlo, že v téhle škole byly vlastně všechny čtyři dívky.“

„Máte pravdu. Je v tom jistá spojitost, že?“

„Ano. Proto jsem dnes prošel celé okolí, abych si udělal obrázek.“

„Byl jste i uvnitř?“

„Ne. Nepřišel jsem na žádný vhodný způsob, kterým bych na sebe neupoutal pozornost. Momentálně bych se bez toho obešel.“

„To chápu. Ale nemáte snad v úmyslu vloudit se tam v noci jako do kanceláře paní Jervisové?“

„Možné by to bylo,“ připustil zamyšleně. „Ale v tom domě žije tolik lidí, že riziko, že zabloudím do nesprávné chodby a probudím některou chovanku nebo se srazím se zaměstnancem, je dost značné.“

„To je pravda.“

Zkoumavě se na ni zadíval. „Tvrdila jste, že byste se chtěla do toho vyšetřování zapojit. Myslela jste to vážně?“

„Ovšem.“ Vzrušením se jí tajil dech. „Chcete, abych do té školy zašla?“

„Jen pokud se vám příliš nepříčí představa, že si zahrajete na špiona.“

„Připadá mi to vzrušující.“

Zamračil se. „Upřímně doufám, že s tímhle podnikem žádné vzrušení spojené nebude. Zajdete tam kvůli rutinní záležitosti. Slůvkem se nezmíníte o ničem, co souvisí s vašimi svěřenkami. Totéž platí o Aldwicu a o všech nedávných událostech. Je to naprosto jasné?“

„Ano, naprosto. Ve Winslow mě nikdo nezná, takže to nebude problém.“

„Pravda. Nicméně je nezbytné, abyste nic neriskovala. Nechci, aby vám kdokoli, a především slečna Prattová, viděl zblízka do obličeje.“

„Mám si vzít masku?“

„Něco na ten způsob.“ Rozpletl prsty, nahnul se kupředu a sáhl po krabici, kterou předtím položil na stůl. „Stavil jsem se pro to dnes odpoledne. To kvůli tomu jsem se zpozdl.“

Sňal víko, sáhl dovnitř a vyndal velký černý slaměný klobouk se širokou krempou. Dýnko zdobily černé hedvábné květiny a splýval z něj dlouhý a hustý černý závoj. „Smuteční závoj.“ Nadšeně vyskočila z křesla a chvátala ke stolu. Popadla klobouk a zvolna jím otáčela v rukou. Neuniklo jí, že závoj ovíjí klobouk kolem dokola. „To je chytré, pane. Takhle mi do tváře opravdu nikdo neuvidí.“

„Jsou tady ještě černé rukavice. Až si k tomu oblečete ten váš tmavošedý plášť, bude z vás elegantní vdovička jedna báseň.“

Alexandr Larkin pohlédł na svého obchodního partnera, L který seděl na mramorové lavici s vytesanými ornamenty naproti němu, a zaskřípal zuby. V soukromé parní lázni bylo dost vedro na to, aby se každý normální člověk zalil potem, ale Edward Trimley vypadal pořád stejně elegantně a neuhřátě, jako by seděl v lenošce ve svém klubu.

Trimley je ovšem *urozený muž*, připomněl si Larkin v duchu. Tenhle lotr se na ulici nenarodil. Mluví s kultivovaným přízvukem a nosí se s rafinovanou arogancí, příznačnou pro vyšší vrstvy.

Trimley jakživ nemusel ukrást jídlo, aby přežil, láteřil v duchu Larkin. Nikdy se nepotil strachem tváří v tvář ničemovi, který ho ohrožuje nožem a s klidem by ho rozpáral jen proto, že má zálsusk na jeho boty.

„Víte určitě, že ten požár nevznikl nešťastnou náhodou?“ ujišťoval se. „Kuchyně na tom hradě už měla něco za sebou.“

„V kuchyni ten požár nevznikl, na to můžete vzít jed,“ odbyl ho Trimley.

Trimleyho jistota Larkina dráždila. Na počátku jejich obchodního spojení se od Larkina dychtivě snažil naučit, co se dalo. V poslední době se však začal chovat, jako by měl navrch on.

Oba muži byli zabalení ve velikých bílých prostěradlech. Larkin se cítil nepříjemně a trochu směšně. Musel si ten zpropadený hadr v jednom kuse přidržovat, aby mu nesklouzl, kdežto Trimley kupodivu dokázal vypadat jako ty sochy starých Římanů, jakými si zazobanci zdobili svá sídla. Larkin také dohlédł na to, aby jich ve vstupní hale velkého a krásného domu, který si před několika lety koupil, stálo hned několik.

„Co ten plynový ohříváč v koupelně v novém křídle?“ Vstal a začal přecházet po vykachlíkované místnůstce. „Je známá věc, že tyhle krámy nebývají zrovna spolehlivé.“

„V koupelně ten požár také nevypukl.“ Trimley dal najevo netrpělivost. „Mluvil jsem se všemi zaměstnanci, kteří tam té noci byli. Všichni se shodli na tom, že požár vyvolaly dvě exploze, ke kterým došlo někde u jídelny.“

Larkin si odfrkl. „Takže to byla součást plánu, jak nám vyfouknout ty holky?“

„Vypadá to tak.“

„Krucinál.“ Larkin se přidržel kachlíkové stěny, otočil se a vydal se opačným směrem. „A vůbec nikdo *neviděl* učitelku a ty holky odjíždět?“

Trimley zavrtěl hlavou. „Stalo se to uprostřed noci. Všude samý kouř a obrovský zmatek. Dva lidé připustili, že v jedné chvíli slyšeli dupot koňských kopyt, oba dva však usoudili, že někdo zvířata odvázal, aby ve stáji neuhorela.“

„Proč se, k čertu, nikdo z nich o ty holky nepostaral, hned jak začalo hořet?“ vybuchl Larkin. „Všichni moji lidé věděli, jakou pro mne mají cenu.“

„Vyrozuměl jsem, že jim Rimpton oznámil, že si ty mladé dámy bere na starost.“ Trimley mávl zamítavě rukou. „Jenže ten zmizel a té noci se už neobjevil. Teprve druhý den našli jeho tělo u těch starých kůlen.“

„A až další den jim došlo, že těch pět ženských vzalo roha?“

„Zpočátku si všichni mysleli, že v tom požáru uhořely.“ Trimley se na lavici zavrtěl a uvelebil se pohodlněji. „Za daných okolností to byla celkem logická úvaha. Hromada kouřících sutin a popadaných trámů byla tak obrovská, že nebylo snadněji prohledat.“

„Krucinál.“ Larkin cítil, jak mu v nitru narůstá důvěrně známý bublavý žár. „Taková piplavá práce, než se všechno připravilo. Aukce se měla konat za pár dní. Nemůžu uvěřit, že se to takhle zvrtilo.“

Vzkypěl v něm vztek a málem se jím zalkl. Udeřil pěstí do stěny pokryté lesklými bílými kachlíky.

„*Aby to čert vzal.*“

Neuspokojilo ho to, proto popadl džbán s vodou, který stál na stolku, a mrštil jím vši silou do rohu.

Keramická nádoba se roztříštila na tisíc kusů. Střepy se s cinkotem rozlétly na všechny strany.

Larkin se v mžiku uklidnil. Už teď však svého výbuchu litoval.

Zhluboka se nadechl a velmi zvolna vydechoval, aby si ochladil krev. Prudké výbuchy zlosti ho soužily odjakživa. Naučil se je ovládat, tu a tam jim však povolil uzdu. Většinou totiž toho druhého dost znervózňely, a to mělo své výhody. Ponechávat podrážděné a společníky v klidu a pohodlí se nevyplácí.

Elegantní pan Trimley však na to okázalé předvádění zuřivé síly nereagoval jako ostatní. Larkin tušil, že svým výbuchem v tom arogantním lumpovi vyvolal nanejvýš pobavené opovržení.

Pevně sevřel prostěradlo a zprudka se otočil, aby přistihl Trimleyho v nestřeženém okamžiku, protože doufal, že v jeho obličejí zachytí stopu úleku. Jako obvykle však z jeho bezvýrazných rysů nic vyčíst nedokázal.

„Na těch čtyřech holkách záleželo úplně všechno,“ zabručel. „A teď jsou vinou té zpropadené učitelky pryč. Proč to, k čertu, udělala?“

„Musíme předpokládat, že pojala podezření ohledně osudu své předchůdkyně a dospěla k závěru, že je ohrožen i její život,“ odvětil Trimley nevzrušeně.

„To by vysvětlovalo její útěk, ale ne to, že s sebou odvedla i ty holky. Nedává to smysl. Musela přece vědět, že jí budou na každém kroku překážet, že budou její útěk zpomalovat. Musela si spočítat, že bez nich by její šance na úspěšné zmizení byla mnohonásobně vyšší.“

„Tak tedy,“ ozval se Trimley, „tohle je opravdu zajímavá otázka. Přesně o tom jsem hloubal celou zpáteční cestu do Londýna.“

Larkin se zarazil a zprudka se otočil. „Tušíte, co za tím vězí?“

„Souhlasím s vámi, že není logické, aby si žena, která se obává o svůj život, ztížila vlastní situaci takovým břemenem.“ Trimley udělal dramatickou odmlku. „Pokládám však téměř zajisté, že ta žena nepracovala sama.“

„Co to, k čertu, povídáte?“

„Podle mého názoru útěk těch dívek z hradu nezařídila slečna Gladeová, ačkoli chytrá asi bude dost.“

„Měla pomocníka? Někoho z hradu? No, nebylo by to poprvé, že mě zradil člen mé vlastní organizace, i když se to nestává často. Všichni dobře vědí, jaký by je stihl trest.“

„Nebyl to nikdo z vašich lidí,“ ujistil ho Trimley. „Podařilo se mi získat jakýs takýs popis v hospodě, kde tehdy v noci s učitelkou a dívkami ten člověk přenocoval.“ V očích se mu zjevil hloubavý pohled. „Podle těch hostinských měl příjemné chování a kultivovanou mluvu. Krátce, byl to urozený muž.“

„A vědí to určitě?“ naléhal Larkin. „Třeba to jenom dobře hrál.“

Trimley povytáhl obočí. „Odpusťte, že to přivádím na přetřes, ale hrát roli urozeného muže není nikterak snadné, pokud jste se do ní

přímo nenarodil. A každopádně mám zkušenost, že hostinští, podobně jako obchodníci, dovedou bezchybně odhadnout, z jaké vrstvy jejich zákazníci pocházejí. To mají společné s vámi, Larkine, protože jejich živobytí právě na téhle schopnosti dost závisí.“

Larkin to s vypětím všech sil ignoroval. Trimley mu dával jasné najevo, že je mu dobrý jen jako společník v obchodních záležitostech; opovržení vůči těm, které ten šašek nepovažoval za sobě rovné, vyplulo co chvíli na povrch.

„Poskytli vám ti hostinští ještě nějaké jiné užitečné informace?“

„Ne. Pouze to, že dámy i s doprovodem měly namířeno do Londýna. Ověřil jsem si to u přednosta stanice. Velmi dobře se na děvčata a jejich učitelku pamatoval. Cestovaly první třídou.“

„A co ten pán, který je doprovázel?“ vyhrkl Larkin.

„To je docela zajímavé, protože přednosta se na žádného průvodce nepamatoval. Musel zmizet někde mezi hostincem a nádražím.“

Larkin cítil, jak mu po šíji stéká pot. „No, přítomnost toho chlapa každopádně leccos vysvětluje.“

„Například Rimptonovu rozbitou lebku a zlamanou ruku a otřes mozku u Bonnera,“ doplnil Trimley.

Larkin se zamračil. „Jak tomu mám rozumět? Tvrdil jste přece, že Rimpton uhořel při požáru.“

„Tvrdil jsem, že zemřel té noci. Podařilo se mi však prohlédnout jeho tělo a jsem si naprosto jist, že ho zahubila lidská ruka, nikoli plameny.“

Larkin si odfrkl. „To by žádná učitelka nedokázala. Máte pravdu, musela mít pomocníka. Otázkou zůstává, co má ten *urozený pán* za lubem. I kdyby věděl o našich plánech, nemůže doufat, že se po nás začne opičit a použije je ve svůj prospěch. Trvalo nám měsíce, než jsme zařídili tu aukci.“

„Jenže on se po nás opičit nemusí,“ namítl Trimley. „Vy máte hlavu na obchod, Larkine. Co byste udělal, kdyby vám spadlo do klína zboží, o němž byste věděl, že má pro určitou osobu nevyčíslitelnou cenu?“

Larkinovi se poprvé od chvíle, kdy se dověděl o ztrátě dívek, ulevilo. „Dal bych původnímu majiteli šanci na odkoupení těch ztracených cenností.“

„Přesně tak. Očekávám, že dříve nebo později bude ten, kdo nám dívky odvedl, připraven vyjednávat. A my ho pak budeme mít v hrsti.“

„Krucinál. Nemůžeme jen tak sedět a čekat, až se s námi spojí. Já jsem Alexandr Larkin. Já nečekám, až se to někomu jinému bude laskavě hodit.“

„Nečertěte se, Larkine.“ Trimley vstal z lavice a zamířil ke dveřím. „Poslední, co potřebujeme, je upoutat na sebe pozornost. Dříve či později ten urozený zloděj najde způsob, jak vám poslat vzkaz, že je připraven uzavřít obchod.“

„Já od vás rozkazy nepřijímám, Trimley.“ Larkin zaťal ruku v pěst. „Obrátím tohle město vzhůru nohama a nakonec ty holky najdu.“

„Poslužte si, ale budete pouze marnit čas.“

„Proč to říkáte?“

Trimley zůstal stát u dveří. „Jsem ten poslední, kdo by ohrnoval nos nad vašimi vynikajícími kontakty v jistých londýnských čtvrtích. Oba však víme, že do úctyhodných kruhů přístup nemáte. A náš muž se, jak vidno, pohybuje právě tam.“

Larkin navzdory vedru zchladl.

Trimley se pousmál. „Váš nevybroušený přístup, Larkine, má své přednosti, jenže stávající situace vyžaduje spíše jemnost a noblesu. Nechte to na mně. Pokud si vzpomínáte, byla jedním z důvodů, proč jste souhlasil s naším partnerstvím, skutečnost, že mám styky na místech, kam vaše noha nebude smět nikdy vkročit.“

Trimley odešel do místnosti se studeným bazénem a zavřel za sebou.

Larkin se na dveře dlouho upřeně díval. Tím je to skončeno, rozhodl se. Trimley mu byl v minulosti několikrát užitečný, ale co je moc, to je moc. Až tu věc se čtveřicí děvčat uzavřou, postará se, aby jejich partnerství skončilo navždy.

Upravil si klouzající prostěradlo a zamyslel se nad tím, jak to provede. Zbavit se kavalíra z nejvyšší společnosti, to není jen tak, musí se to důkladně naplánovat. Když někdo z Trimleyho kruhů sejde ze světa za podezřelých okolností, policie to obvykle dost zevrubně vyšetřuje a tisk vyvádí jako puštěný ze řetězu. A taky padají nepříjemné dotazy.

Pomyslel si, že v téhle záležitosti došlo k příliš mnoha podezřelým zmizením. Upoutat na sebe pozornost Scotland Yardu je to poslední, oč stojí.

Nicméně zařídít se to dá, pokud bude postupovat opravdu obezřetně. Trimley se plete. Zed', která odděluje úctyhodnou

společnost od ostatních, není tak nepřekonatelná, jak si on bezpochyby myslí. Smrt třídní bariéry nebere v potaz.

Dobročinná dívčí škola ve Winslow sídlila v rozlehlé budově. Při pohledu na ni Concordie nabyla dojmu, že její zdi pohltily každý paprsek jarního sluníčka a proměnily jeho záři a teplo ve studenou a neúprosnou noc.

Kancelář ředitelky se od zbytku domu ničím nelišila. Tonula v ovzduší bezcitné a tísnivé melancholie a Edith Prattová, která seděla za stolem, sem pozoruhodně zapadala.

Hrůzu nahánějící slečna Prattová nebyla zdaleka tak prastará, jak Concordie z vyprávění čtveřice svých svěřenek usoudila. Právě naopak, na první pohled nebyla o mnoho starší než Concordie a třicítka určitě ještě nepřekročila.

Nebyla nepřitažlivá. Byla vysoká a pěkně rostlá, měla plné poprsí, jemné rysy, světle hnědé vlasy a oříškové oči.

Veškerou tělesnou krásu, jíž se mohla honosit, však už dávno zakryla ponurá škraboška. Bylo na ní patrné, že ji život krutě zklamal. Concordie měla podezření, že hlavním cílem té ženy je vtlouci studentkám do hlav, aby od života očekávaly touž truchlivou realitu, jakou zažila sama.

„Přijměte upřímnou soustrast nad ztrátou vašeho manžela, paní Thompsonová,“ promluvila.

Nezní to vůbec soustrastně, pomyslela si Concordie. Jestli v srdci Edith Prattové vůbec někdy sídlil upřímný soucit, dávno se z něj vytratil. „Děkuji vám, slečno Prattová.“

Concordie se zpoza hustého černého závoje rychle rozhlížela po místnosti. Stěny byly tmavě táflované a prakticky holé, až na dvě fotografie a zarámovanou tabulku.

Na jedné z fotografií byla, jak se dalo čekat, královna Viktorie v tmavých smutečních šatech, které nosila už několik desetiletí od chvíle, kdy zesnul její milovaný Albert.

Na druhé fotografii byla žena mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti lety v drahocenných šatech a ověšená klenoty. Pod fotografií se skvěl ozdobný zlatý nápis *Paní Hoxtonová, naše milovaná patronka.*

Na tabulce za psacím stolem byl pod nadpisem „Zlatá pravidla pro vděčné dívky“ skličující seznam přibližně dvaceti nařízení. Concordie si přečetla první z nich.

Vděčná dívka je poslušná.

Dál se nedostala.

Edith zkřížila ruce na desce psacího stolu a upřela na ni zdvořile tázavý pohled.

„Jak vám mohu pomoci?“ otázala se.

„Přišla jsem kvůli nesmírně delikátní záležitosti, slečno Prattová. Jde o jistou informaci, jež vyšla najevo při čtení poslední vůle mého zesnulého manžela. Doufám, že se mohu spolehnout na vaši profesionální diskrétnost.“

„Jsem ředitelkou této školy již řadu let, paní Thompsonová, a s delikátními záležitostmi přicházím do styku poměrně často.“

„Ano, ovšem.“ Concordie si zkormouceně povzdychla. „Odpusťte. Ještě stále jsem se nevzpamatovala z toho otrěsu.“

„Z jakého otrěsu?“

„Ukázalo se, že můj manžel zplodil před mnoha lety nemanželské dítě. Nikdo z rodiny o tom neměl nejmenší tušení.“

Edith soucitně mlaskla jazykem. „To je bohužel až příliš častý případ.“

„Dovedu si představit, že vy při vašem postavení v čele této školy máte asi až příliš často co činit s podobnými důsledky mužské nezodpovědnosti.“

„Muži zůstanou muži, paní Thompsonová.“ Edith si znechuceně odfrkla. „Obávám se, že není naděje, že by se jejich založení mohlo někdy změnit. Ne, podle mého přesvědčení spočívá jediná naděje na snížení počtu nemanželských dětí v ženách. Musí se naučit uplatňovat sebeovládání a disciplínu ve všech oblastech života, a především při potlačování temnějších vášní.“

„Jak to myslíte?“

„Pošetilé ženy, které dovolí, aby jim popletly hlavu mužské lichočky, za to bez výjimky zaplatí a nechtěné plody těchto vášní jakbysmet.“

Trpkost v ředitelčině hlase je výmluvná, napadlo Concordii. Klidně by se vsadila o velký obnos, že se ta slečna někdy v minulosti stala rovněž obětí lehkovážných mužských slibů.

Concordie si odkašlala. „Ano, víte, jak už jsem říkala –“

„Bud'te ujištěna, že v našem dobročinném dívčím ústavu se s nejvyšší pílí snažíme vnuknout každé studentce zásady poslušnosti, sebeovládání a kázně,“ přerušila ji Edith.

Concordie potlačila zachvění a připomněla si, že je tady proto, aby si prohlédla interiér domu i tuto pracovnu a pozorovala Edith Prattovou, a ne aby se pouštěla do filozofických sporů o metodách správné výchovy mladých dívek.

„Obdivuhodný cíl, slečno Prattová,“ prohodila neutrálně.

„Ujišťuji vás, že to není snadný úkol. Mladé dívky jsou náchylné k přehnanému veselí a zbrklému nadšení. My zde ve Winslow vyvíjíme veškeré možné úsilí za účelem potlačení těchto nežádoucích projevů.“

„Jsem si jistá, že odvádíte vynikající práci při potlačování přehnaného veselí a zbrklého nadšení.“ Concordie si všimla, jak křečovitě zatíná pěst. Přinutila se rozevřít prsty a pokračovala. „Jak už jsem říkala, důsledkem manželova miliskování bylo dítě, děvče. Dostala jméno Rebeka. Když její matka před několika lety zemřela, manžel zařídil, aby dítě poslali do sirotčince. Předě mnou se o tom nikdy nezmínil.“

Až do jeho smrti jsem neměla ani tušení, že má ještě jednu rodinu. Bylo to opravdu zničující.“

„O tom nepochybuji.“ Edithiny přísné rysy ztuhly v masku upřímného podívu. „Co s tím ale máte co dělat vy, paní Thompsonová?“

„Můj manžel ve své poslední vůli vyjádřil politování nad tím, že dovolil, aby jeho dceru umístili do sirotčince. Měl zřejmě pocit, že by měla vyrůstat v domě svého otce.“

„Nesmysl. Váš manžel mohl stěží očekávat, že budete vychovávat jeho nemanželskou dceru. To by žádal od slušné a urozené dámy trochu příliš a rozhodně by tím urážel její city.“

A co city toho nevinného dítěte? dralo se Concordii na rty. Cožpak jeho bolest a utrpení nic neznamená? Postarat se o tu chudinku je povinností všech dospělých, kteří jsou do toho nějak zapleteni. Rebeka přece nenese vinu za to, že se nenarodila v manželském loži.

Concordie cítila, jak jí ten prudký cit rozbouřil krev. *Seber se, napomínala se v duchu, jinak všechno zkazíš. Ten příběh je vymyšlený. Hraješ roli v divadelním kusu.*

Až příliš dobře však věděla, že ten příběh zní věrohodně právě proto, že na světě je takových Rebek jako máku.

„Snad,“ procedila zaťatými zuby. „Faktem však zůstává, že manžel svého rozhodnutí umístit dítě do sirotčince hluboce litoval. Ve své poslední vůli vyslovil žádost, abych vynaložila všechno možné úsilí, nalezla Rebeuku a předala jí nevelké dědictví a otcovu fotografii.“

„Chápu. Říkáte, že v té záležitosti jde o dědictví?“

Tak vida, Edith najednou projevuje daleko větší zájem než doposud, blesklo Concordii hlavou.

„Ano. Nijak veliké, to jistě pochopíte.“

„Ach.“ Jiskřička zájmu pohasla.

„Problém spočívá v tom,“ pokračovala Concordie, odhodlaná držet se scénáře, „že neexistuje záznam o tom, který sirotčinec manžel pro to děvče vybral. Navštěvuji proto jeden po druhém a snažím se najít ten správný.“

„Inu, pokud ji poslal do chudobince nebo do ústavní školy pro děti bez slušných konexí, bude už touhle dobou někde ve službě.“

„*Rebece je teprve devět*,“ namítla Concordie, která opět vypadla z role.

„To je rozhodně dost na to, aby mohla pomáhat v některém slušném domě v kuchyni,“ informovala ji Edith. „Děti určené ke službě se musí co nejdřív naučit, že se od nich očekává tvrdá práce, mají-li si udržet slušné místo a neskončit na ulici.“

„Vy posíláte své chovanky do služby, slečno Prattová?“

„To tedy ne.“ Edith se zatvářila velmi dotčeně. „Winslow přijímá výhradně sirotky z vyšších tříd. Naším mladým dámám se dostává vzdělání, protože se z nich stanou učitelky a guvernanky. Zůstávají u nás většinou až do svého sedmnáctého roku.“ Zakabonila se. „Mohly by si pochopitelně začít vydělávat mnohem dřív, ale je dost obtížné přimět školu nebo rodinu, aby zaměstnaly učitelku mladší sedmnácti let.“

„To jistě,“ odušila Concordie odměřeně. Dobře si pamatovala, že kromě jiného musela zalhat i o svém věku. Tvrdila, že už je jí osmnáct. „Najdou všechny vaše studentky vhodné zaměstnání?“

„Ty, které se snaží chovat skromně, nenáročně a v souladu se Zlatými pravidly pro vděčné dívky, obvykle místo získají, ano.“ Edith rozpráhla ruce. „Přirozeně, k selhání tu a tam dojde.“

„Chápu.“ Concordie si uvědomila, že už zase zatíná ruku v pěst. „A co se stane s těmi, které selžou?“

„Ach, ty samozřejmě skončí na ulici,“ odvětila Edith ledabyle. „A teď k té nemanželské dceři vašeho manžela. U nás ve Winslow máme třicet sedm dívek. Myslím, že Rebeky jsou mezi nimi dvě. S radostí prohledám naše záznamy, jestli se v nich neobjeví spojitost se jménem Thompson.“

„To je od vás nesmírně laskavé.“

Edith vrhla odhadující pohled na řadu zásuvek kartotéky. „Jsem velmi zaměstnaná žena, paní Thompsonová. Nějaký čas potrvá, než ty záznamy důkladně prohlédnu.“

Narážka nemohla být srozumitelnější.

„Trvám přirozeně na tom, že vám vaši námahu uhradím.“ Ambrose měl pravdu, pomyslela si Concordie. Edith očekává úplatek. Sáhla do rukávniku a vytáhla bankovku, kterou pro tento účel dostala od Ambrose. Položila ji na stůl.

„Výborně. Podívám se tedy, jestli tady máme záznam o dívce, jejíž otec se jmenoval Thompson.“ Bankovka zmizela v kapse Edithiných šatů. „Jméno matky náhodou neznáte?“

„To bohužel ne.“

Edith vstala a přistoupila ke kartotéce. Otevřela zásuvku označenou P-T. Concordie viděla, že uvnitř je plno desek a papírů. Cítila, jak se v ní všechno sevřelo. Tolik smutných příběhů je uvězněno v té tmavé zásuvce, říkala si.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte, slečno Burkeová,“ zavolala Edith, aniž se otočila.

Dveře se otevřely. Concordie uviděla droboučkou uvadlou ženu, která jí prve přišla otevřít.

„Promiňte, že vás ruším, slečno Prattová, ale chtěla jste, abych vám dala vědět, až přijde ten člověk, co dodává uhlí.“

„Správně, slečno Burkeová.“ Edith zabouchla zásuvku a překvapivě hbitě se otočila. „Musíte mě na několik minut omluvit, paní Thompsonová. Je nezbytně nutné, abych si promluvila s dodavatelem. Na to, že už je jaro, protopíme neuvěřitelně mnoho uhlí. Rozhodla jsem se snížit objednávku.“

„Zajisté,“ zamumlala Concordie a pomyslela si, že letošní jaro je mimořádně studené.

Edith rázně vypochoďovala z místnosti. Slečna Burkeová vrhla na Concordii omluvný pohled a zavřela dveře.

Concordie v kanceláři osaměla.

Pohlédla na kartotéku. Pak na zavřené dveře. Energické kroky Edith Prattové doznívaly kdesi v dálce. Příležitost byla příliš lákavá, aby ji dokázala ignorovat.

Vyskočila ze židle, přiběhla ke kartotéce a vytáhla zásuvku označenou A-C. Našla několik Cooperových, ale ani jednu Edwinu nebo Theodoru.

Zavřela zásuvku a zkusila tu, v níž by měla být složka Phoebe Leylandové.

I zde bylo pátrání marné.

Záznamy Hannah Radburnové scházely rovněž. Jako by ty dívky nikdy neexistovaly.

Zmocnilo se jí zklamání. Přece tady někde aspoň zmínka o té čtveřici být musí. Všechny nějakou dobu žily v dobročinné škole pro dívky ve Winslow.

Vzpomněla si, kde toho Ambrose u paní Jervisové našel nejvíc, a vrhla se k těžkému psacímu stolu Edith Prattové.

První, nač její pohled padl, byl velký zápisník v kožených deskách.

Otevřela ho a zjistila, že je to plánovací kalendář, jaký používala většina ředitelk. Nepřekvapilo ji, že si Edith Prattová vede puntičkářsky přesné záznamy. Úkoly zadávané ve třídě, týdenní jídelníčky a jednou měsíčně výměna ložního prádla, to všechno podrobně zachycoval malý a úhledný rukopis.

Ložní prádlo se mění jednou měsíčně? To je otřesné, pomyslela si Concordie. Jednou za čtrnáct dní, tak znělo pravidlo pro slušné školy i domácnosti. Prattová zjevně našla další způsob, jak ušetřit. Pravda, praní, sušení a žehlení je namáhavé a časově náročné, je však nezbytně nutné měnit prádlo pravidelně a dost často, má-li být zajištěna zdraví prospěšná čistota.

Začetla se do záznamů z minulého týdne, nic mimořádného však neobjevila. Protože na nic lepšího nepřípadla, otáčela listy až k měsíci, kdy byly Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora z této školy odeslány na Aldwick.

Dva dny předtím, než si Prattová dívky zavolala a nařídila jim, aby si sbalily věci, jak to všechny čtyři vylíčily, se v diáři objevil dvakrát podtržený zápis *H. Cuthbert, Dorchester Street*. Přímou adresu bylo připsáno *účet za 4 nové rukavice a 4 nové klobouky*.

Zalistovala před toto datum, ale nic užitečného už nenašla.

Zavřela diář, shýbla se a otevřela největší zásuvku. Pohled jí padl na desky nadepsané *Korespondence*. Byly velice tenké.

Spěšně prolétla jednotlivé dopisy. Většinou se jednalo o žádosti potenciálních zaměstnavatelů o popis zevnějšku a výchovných schopností absolventek školy. Concordii neuniklo, že největší poptávka je po *skromných ženách nehezkeho a nenápadného* zevnějšku. Málokterá manželka stála o guvernanku, která by u mužských členů její domácnosti budila přílišný zájem.

Už už se chystala složku vrátit do zásuvky, když jí pohled padl na podpis u jednoho dopisu. W. Leylandová.

Phoebe se přece jmenuje Leylandová.

Z chodby se ozval rázný zvuk kroků.

Nebyl čas dopis přečíst. Concordie ho vytrhla z desek a nacpala do vnitřní kapsy pláště.

Pak spěšně obešla stůl, přistoupila k oknu a tvářila se, že je zcela zaujata děním na ulici.

Dveře se prudce rozletěly.

„Tak to bychom měly,“ konstatovala zardělá Edith spokojeně. „V pokojích se až do konce října topit nebude.“

„Chtěla jste se podívat do kartotéky na tu Rebeku,“ připomněla jí Concordie a otočila se od okna.

„Ano, zajisté.“

Edith se chvíli přehrabovala ve složce označené písmenem *T* a pak zásuvku zavřela.

„Bohužel. Nemáme tady žádný záznam o devítileté nemanželské dívce jménem Rebeka, jejíž otec by se jmenoval Thompson.“

„Děkuji vám, slečno Prattová.“ Concordie zamířila ke dveřím. „Velmi jste mi pomohla.“

Vyšla na chodbu a vši silou se musela přemáhat, aby důstojně dokráčela k hlavnímu vchodu. V nitru se jí všechno bouřilo a pohánělo ji k úprku z toho dusivého ovzduší.

Povadlá slečna Burkeová jí otevřela dveře a téměř neslyšně se s ní rozloučila. Concordie nabyla dojmu, že by ta žena ze všeho nejraději odešla s ní. Slečna Burkeová byla podle všeho ve Winslow stejnou zajatkyň jako studentky.

Concordie si oddychla úlevou, když se ocitla na ulici. Napadlo ji, že po celou dobu, co byla uvnitř, nezahlédla jedinou chovanku.

Nepřekvapilo ji to. Od děvčat věděla, že chovanky jsou většinu času zavřené v hořejších patrech starého domu. Výjimkou byla dvě jídla denně, kdy směly sejít do jídelny, a třikrát týdně dvacetiminutové cvičení na zahradě obehnané vysokými zdmi.

Na rohu se zastavila a naposledy se na temnou budovu ohlédla. V jednom horním okně zachytila pohyb. Spatřila bledý obličej, který se díval směrem k ní. Vzpomněla si na Joan, přítelkyni Hannah, která někde v té škole je.

Zachvěla se. Má štěstí. Podařilo se jí z toho strašného domu uniknout. A to děvčátko tam nahoře a šestatřicet dalších tam v tom šeru trpí jako ve vězení.

Když zahrnula za roh a zamířila ke kočáru, v němž čekal Ambrose, měla oči plné slz. Vytáhla z kapsy kapesník.

Nikdo z kolemjdoucích jí nevěnoval pozornost, když si utírala oči. U vdov se počítá s tím, že propukají v pláč v nevhodnou dobu a na nevhodném místě.

„Copak jste dočista přišla o rozum?“ obořil se na ni Ambrose z protějščího sedadla. „Co jste to, k čertu, provedla?“ Concordie se dovětlila, že Ambrose zuří. Jeho reakce ji však zmátla.

Když se před několika minutami vrátila do kočáru, očekávala chválu a obdiv za svou iniciativu. Místo toho se do ní pustil a od plic jí vynadal.

„Vždyť jsem jen zběžně nahlédla do kartotéky, když slečna Prattová odešla.“ Concordie dopáleně odhodila černý závoj na krempu klobouku a zaškaredila se na něj. „Nechápu, proč se tak vztekáte, pane. Kdybyste tam byl místo mne vy, určitě byste udělal to samé.“

„Co bych udělal nebo neudělal, je vedlejší. Dostala jste přesné instrukce o tom, jak se v tom domě máte chovat. Zvlášť důrazně jsem vás žádal, abyste nedělala nic, co by vzbudilo podezření.“

„Ujišťuji vás, že jsem žádné podezření nevzbudila.“

„Jen proto, že jste měla z pekla štěstí a nepřistihli vás.“

„To nebylo z pekla štěstí, ale moje obezřetnost a důvtipnost,“ odsekla. „A navíc se mi z duše protiví, aby mi četl levity pán, který podobné riziko podstupuje celý život.“

„Jenže tady nemluvíme o mně.“

„Svatá pravda.“ Nasadila sladčounký úsměv. „O sobě jste mi toho rozhodně moc neřekl. Jste muž mnoha tajemství, nemám pravdu, pane Wellsi?“

„Nesnažte se měnit téma. Teď probíráme vaše jednání.“

„Propánakrále, vy se chováte, jako byste měl právo dávat mi rozkazy. Ráda bych vám připomněla, že jsem vaše klientka.“

„A já jsem odborník, takže je snad logické, že se máte držet mých instrukcí.“

„Neříkejte. A co asi tak víte o běžném kartotéčním systému, jaký se používá v dívčích školách? Dost málo, vidíte? Zatímco já jsem v těch školách pracovala celý život.“

„Ale jste učitelka, hrome, ne detektiv.“

„To je k smíchu. Proč, proboha, děláte takový povyk kvůli troše chytrého špehování?“

„Jestli se vám zdá, že dělám povyk, tak to asi bude proto, že jste mě vyděsila k smrti, Concordie Gladeová.“

Zamrkala. „Cože?“

Povzdychl si a sáhl po ní. Sevřel v dlaních její paže. Než jí došlo, co má za lubem, přitáhl si ji na klín.

„Asi nemám žádnou naději, co?“ Znělo to odevzdaně. „Přivedeš mě k šílenství.“

Zachytila klobouk, který se jí při té prudké změně polohy sesunul na ucho. „O čem to, propánakrále, mluvíte?“

Jeho ústa uvěznila její s prudkostí, která ji zbavila řeči i dechu.

Svět vně rozkymáčené a drkotající drožky přestal existovat. Zmocnily se jí pronikavé a jiskřivé pocity. Opřela se prsty o Ambrosova ramena a hlavou jí táhlo, že ji líbá v krátké době už podruhé. Naskýtá se jí skvělá příležitost pocvičit se v tom, co objevila při té první příležitosti.

Zkusmo pootevřela ústa. Così tiše a naléhavě zamumlal a ihned polibek prohloubil.

Experiment se zdařil, usoudila.

Když zvedl hlavu, byla celá rozpálená a měla zamlžené čočky.

Strhla si brýle. „Tohle je vážně k vzteku.“ Upřeně se na ni díval a výraz jeho obličeje byl neproniknutelný. „Předpokládám, že žádáte omluvu.“

„Že jste mi zamlžil brýle?“ Opatrně čočky oťrela kapesníkem a zvedla je proti světlu, jestli na nich nezůstaly šmouhy. „Nepovažuji to za nezbytné. Nemůžete za to, že teplý a vlhký vzduch, jako kupříkladu dech, ve styku se sklem nebo zrcadlem vytvoří mlžný opar. Je to vědecky ověřený fakt.“

Opět si nasadila brýle na nos a zjistila, že se Ambrose tváří ironicky a poněkud bezradně.

Zamračila se. „Stalo se něco, pane?“

Poněkud omámeně zavrtěl hlavou. „Nic, co by se dalo jen trochu rozumně vysvětlit.“

Cítila pod sebou jeho silná a svalnatá stehna a nezaměnitelnou tuhost jeho vzrušeného těla.

To ona je příčinou té zvláštní tělesné změny jeho anatomie, pomyslela si v úžasu nad tím, jakou má nad ním moc.

Kočár nadskočil na nerovné dlažbě a smýkl jí do ještě intimnější polohy. V mžiku se jí vybavila okolní realita. Vždyť jedeme v

nájemné drožce, polekala se v duchu. Tohle rozhodně není vhodné místo na laškování.

Odkašlala si. „Asi bych se měla vrátit na své místo.“

Nepatrně zkřivil ústa, žár v jeho očích však v ní budil tak silné pocity, až se jí tajil dech.

„Patrně ano, slečno Gladeová.“

Nu, alespoň už se netváří naštvane, pomyslela si. Považovala to za dobré znamení. Získala nad sebou opět vládu, posbírala si sukně a přesunula se na protější sedadlo.

„Takže jestli jste už skončil s tím kázáním, možná byste rád slyšel, co jsem u té Prattové našla,“ prohodila.

Svraštil čelo. „Netvrdila jste před chvílí, že tam žádné záznamy o naší čtveřici nejsou?“

„Svatá pravda. Jako by do té školy jakživ ani nevstrojily,“ potvrdila trpělivě. „Ale přesto jsem v jejím stole objevila dvě zajímavé věci. V diáři měla poznámku, že má poslat účet za čtverý nové rukavice a čtyři nové klobouky jakémusi H. Cuthbertovi z Dorchester Street.“

„Kdo je ten Cuthbert?“

„To nevím, ale jeho jméno se v diáři objevilo pouhé dva dny předtím, než byly dívky předány slečně Bartlettové a odvezeny na hrad. Vzhledem k tomu, že se jednalo přesně o čtyři klobouky a čtverý rukavice, nemůže to podle mého soudu být pouhá náhoda, co vy na to? Je jasné, že dívky dostaly na cestu pár nových věcí.“

Vytáhl obočí. „Přijměte mou omluvu, Concordie. Vážně z vás začíná být detektivní odborník.“

„Děkuji.“ Potěšené zalovila v kapse pláště. „Ta druhá věc, kterou jsem objevila, je dopis s podpisem W. Leylandová.“

V očích mu bleskl zájem. „Spojení na Phoebe?“

Lovec v jeho nitru se prodral na povrch, oddychla si v duchu. Daleko lépe se jí s Ambrosem jednalo, když byl v pracovní náladě.

„Snad ano,“ přisvědčila. „Nestihla jsem si ten dopis přečíst.“ Opatrně list rozložila. „Je zmačkaný, jak vidíte. Sotva jsem ho uviděla, ozvaly se na chodbě kroky slečny Prattové, takže jsem ho musela honem strčit do kapsy.“

„Jinými slovy to bylo o vlásek, přesně jak jsem se obával. Málem vás přistihla při činu.“

Uhlazovala list papíru na podušce sedadla. „Vzhledem k tomu, že v té záležitosti máme společný cíl, navrhuji, abychom se k tomu tématu už nevraceli.“

Sevřel rty, ale poslechl.

„Přečtěte mi to,“ vybídl ji.

Pozdvihla list papíru k očím.

Každému, koho se to může týkat:

Obracím se na Vás, protože bych ráda zjistila, nežije-li ve Vaší škole moje neteř. Její jméno je Phoebe Leylandová. Před čtyřmi měsíci se ztratila při nehodě na člunu. Její tělo se nenašlo. Úřady dospěly k závěru, že se utopila.

Na rozdíl od většiny dívek Phoebe uměla plavat a byla dokonce zdatná plavkyně. Napadlo mne, že možná nehodu přežila, v důsledku prožitého otřesu nebo rány do hlavy však ztratila paměť.

Kvůli té nepřímé pravděpodobné možnosti, že ji někdo našel a umístil do sirotčince, protože si nepamatovala, kdo je a odkud pochází, se obracím na co největší počet ústavů se žádostí o prozkoumání záznamů a porovnání s popisem mé drahé neteře, který následuje...

Concordie rychle přelétla popis, který se s Phoebiným v každém ohledu shodoval.

Když dočetla, vzhledla k Ambrosovi.

„Podepsána je W. Leylandová,“ dodala tiše. „Phoebe dost často s láskou vyprávěla o své neprovdané tetě Winifred. Její otec si přál, aby se po jeho smrti odstěhovala k ní. Ale místo toho se jí ujal strýc z matčiny strany. On a jeho žena Phoebe informovali, že teta Winifred umřela na horečku.“

„A pak děvče poslali do sirotčince.“

„Ano.“ Concordie poklepala prstem na dopis. „Nedává to smysl. Pokud se strýc a teta chtěli neteře zbavit, proč ji neposlali k Winifred? Proč ji umístili do Winslow a namluvili jí, že teta zemřela?“

Ambrose se pohodlně opřel a tvářil se hloubavě. „Podle mého názoru je na celé věci zajímavější to, že se strýc a teta namáhali Winifred Leylandovou informovat, že se Phoebe utopila.“

Concordie křečovitě sevřela dopis. „Jak může někdo provést něco tak krutého osiřelé dívce a jediné další osobě na celém světě, která o ni stojí? Taková nestvůrnost.“

„Mám podezření, že Alexandr Larkin a ten jeho komplic tetu a strýce za spolupráci a mlčení štědře odměnili.“

Upírala na dopis nevidoucí pohled. „Vy si myslíte, že Phoebe těm strašným lidem *prodali*!“

„Rozhodně se to tak jeví. Navíc není pochyb o tom, že Edith Prattová v tom má prsty rovněž. Larkin a ten druhý jí nejspíš zaplatili, aby děvčata přijala bez otázek do školy, a pak, až nastane ta pravá chvíle, je odeslala na Aldwick.“

„Tak se mi zdá, že jí museli za pomoc zaplatit docela dost peněz,“ poznamenala Concordie a zaťala prsty v pěst. „Na ředitelku dobročinného ústavu nosí tuze drahé šaty. Co bude dál, pane?“

Ambrose se narovnal. „Myslím, že nastal čas vyzpovídat čtveřici osob, které o té věci vědí nejvíc.“

Posadil se za svůj psací stůl a upřel pohled na Hannah, Phoebe, Edwinu a Theodora. Seděly naproti němu v úpravné řadě. Obličej je jim zářily zvědavostí, očekáváním a vzrušením.

Concordie se usadila do ušáku u okna. Na rozdíl od dívek se tvářila vážně a ustaraně. Věděl, že se trápí kvůli tomu, jak jeho otázky na dívky zapůsobí, že u nich vyvolají zasuté vzpomínky na nepříliš šťastné chvíle jejich mladého života. Netěšil se na to o nic víc než ona, stěží se tomu však mohl vyhnout.

Potřeboval odpovědi a ty čtyři dívky pravděpodobně věděly daleko víc, než si samy uvědomovaly.

„Slečna Gladeová nám řekla, že potřebujete, abychom vám pomohly při vašem vyšetřování,“ ozvala se Theodora.

„Pomůžeme vám s velkou radostí,“ ujistila ho Edwina.

„Znamená to, že z nás budou detektivní asistentky?“ vyzvídala vážně Phoebe a oči za čóčkami brýlí jí nadšeně blýskaly.

„Přesně tak,“ potvrdil Ambrose.

„To je vzrušující,“ zašeptala Hannah. „Úplně jako v románě.“

Concordie se poprvé od chvíle, kdy vkročila do knihovny, usmála. „Je to pravda, Hannah. Vy čtyři jste skutečně zapletené do velice záhadného příběhu. A my se teď snažíme najít padoucha.“

„Co chcete vědět?“ zeptala se Phoebe.

Pohlédl na ni. „Začneme tím, Phoebe, že máme pádný důvod k domněnce, že tvoje teta Winifred Leylandová je pravděpodobně naživu, a dokonce po tobě pátrá.“

„Teta Winifred?“ Phoebe na něj užasle vytřeštila oči. „Ona žije? Ale strýc Wilbert tvrdil, že umřela na horečku.“

Ambrose pohlédl na datum v dopise, který měl před sebou. „Před víc než dvěma měsíci byla naživu a bydlela ve vesnici jménem High Hornby.“

„To je její domov,“ zašeptala Phoebe. „Žila tam řadu let. Ale proč by mi strýc Wilbert a teta Mildred lhali, že umřela?“ Tvář se jí začala skládat do varhánků.

Concordie ve vteřině vyletěla z křesla, přiběhla k ní a objala ji kolem třesoucích se ramen.

„To bude dobré, drahoušku,“ konejšila ji. „Jestli je tvá teta skutečně dosud naživu, najdeme ji, spolehni se.“

Phoebe několikrát popotáhla a pak zmateně vzhlédla ke Concordii. „Vůbec tomu nerozumím, slečno Gladeová.“

„To prozatím nikdo z nás,“ vložil se do toho Ambrose. „Ale nakonec tomu přijdeme na kloub. A teď dál. Z tohoto dopisu vyplývá, že tvá teta obdržela zprávu, že jsi utonula při nehodě na člunu. Máš představu, jak tahle pověst vznikla?“

Phoebe zvolna vrtěla hlavou. „Tatínek mě brával na řeku, jezdili jsme spolu na člunu. Naučil mě plavat pro případ, že bych spadla do vody. Ale po jeho smrti jsem na člunu nebyla a vlastně už nějakou dobu předtím, protože byl nemocný.“

Ambrose zkřížil ruce na desce stolu a zadíval se na dívky. „Vím, že tohle bude pro vás všechny bolestné. Přesto vás žádám, abyste se rozpoměly na dobu, kdy vás přivezli do Winslow. Chci, abyste mi sdělily jména a adresy příbuzných, kteří vás Edith Prattové předali.“

Jeho žádost dívky zmátla.

„Ale mě do školy neodvezl můj strýc,“ namítla Phoebe a svařtila obočí.

Concordie se rozčertila. „To chceš říct, že tě poslal vlakem samotnou?“

„Ale ne,“ odporovala Phoebe. „Strýc Wilbert mě odvezl do jednoho hostince. Tam čekal v soukromém kočáře nějaký pán. Řekli mi, že mám nastoupit do kočáru a že mě ten pán doprovází do mého nového domova. Ta cesta byla strašně dlouhá.“

Hannah vhrkly do očí slzy. „Se mnou to bylo taky tak. Moje teta mě odevzdala cizímu pánovi, který mě odvezl v soukromém kočáře. Od té doby jsem ji neviděla.“

„My jsme odjely z našeho domova zrovna tak,“ ozvala se Edwina. „Vid', Theodoro?“

Theodora němě přikývla a vytáhla kapesník.

„Dobrý bože!“ Concordie padla před dívkami na kolena a vzala je za ruce. „Slůvkem jste se mi nezmínily, že vás poslali samotné s cizím mužem. Jistě jste se hrozně bály. A on... neublížil vám?“

„Kdepak.“ Edwina pokrčila rameny. „Nebyl hrubý ani nevládný. Pokud si vzpomínám, za celou cestu vlastně nepromluvil, vid', Theodoro?“

„Skoro celou dobu četl noviny,“ přisvědčila Theodora.

„Mě ten pán, co mě vezl do Winslow, taky celou cestu ignoroval,“ přidala se Hannah. „Jeho jsem se nebála, spíš toho, kam mě vezl.“

Phoebe souhlasně přikývla. „Neublížil mi, slečno Gladeová, vážně.“

Concordie se zmohla na slabý úsměv. „To se mi ulevilo.“

„Řekl vám ten pán, jak se jmenuje?“ zeptal se Ambrose.

Všechny čtyři důležitě potřásaly hlavami.

„Můžete mi ho popsát?“ naléhal Ambrose.

Edwina pohlédla na Theodora. „Mně připomínal pana Phillipse.“

Theodora spěšně přikývla. „Ano, to máš pravdu.“ Ambrose sáhl po peru a přitáhl si arch papíru. „Kdo je pan Phillips?“

„Otcův právní zástupce,“ vysvětlila Edwina. „Odešel na odpočinek krátce před smrtí našich rodičů.“

„Ten pán, co mě doprovázel do školy, se choval přesně jako nějaký právník,“ přidala se Hannah. Nahrbila ramena, sklopila bradu a zašilhala na pomyslný papír ve své ruce.

„Přesně takhle celou dobu v tom kočáře seděl,“ zvolala Phoebe.

Ambrose se střetl očima s Concoridiiným tázavým pohledem a zavrtěl hlavou.

„To nebyl Larkin,“ dodal tiše. „Spíš ten jeho urozený partner.“

Concordie se obrátila na Theodora. „Ty přece umíš moc hezky kreslit, zlatíčko. Dokázala bys zachytit jeho podobu?“

Všechny pohledy se upřely nejprve na ni a pak na Theodora. Ambrose si uvědomil, že celý ztuhl nedočkavým napětím.

„Můžu to zkusit,“ připustila Theodora zvolna. „Ale je to už několik měsíců, co jsem ho viděla. Asi si nedokážu přesně vybavit jeho rysy.“

„Viděly jsme ho přece všechny,“ připomněla jí Phoebe. „Začni ho kreslit a my tě budeme opravovat, když to bude třeba, a nakonec z toho bude použitelná podoba.“

„Skvělý nápad, Phoebe,“ pochválil ji Ambrose a vstal. „Pojď si sednout sem za stůl, Theodoro. Donesu další papíry.“

„Možná by pomohlo, kdyby Hannah ještě jednou napodobila, jak v tom kočáře seděl,“ navrhla Theodora a posadila se na Ambrosovu židli.

Hannah okamžitě poslechla. Ambrose užasl nad proměnou, která se s ní stala. Místo čiperné dívenky tu v mžiku seděl shrbený a krátkozraký pán středních let.

„Byl napůl plešatý,“ vzpomněla si Theodora a sáhla po tužce. „Na to si vzpomínám naprosto jasně.“

„A zbytek jeho vlasů byl takový světle šedivý,“ dodala Edwina. Nakrčila nos. „A oblečení a boty měl dost laciné.“

Dívky se shlukly kolem Theodory a přidávaly své vlastní poznatky.

„Knír a licousy,“ zvolala Phoebe. „A na brýle nezapomeň.“

Theodora měla najednou plné ruce práce.

Hodinu nato Ambrose opět v knihovně s Concordií osaměl. Stáli spolu u stolu a prohlíželi si Theodořin výtvar.

„Opravdu vypadá jako právní zástupce, kterému se dvakrát nedaří, co?“ prohodil Ambrose a pozorně obrázek studoval. „Dívky měly pravdu.“

„Říkala jsem vám, že mají skvělý pozorovací talent.“ Také se na obrázek zadívala. „Myslíte si, že to je ten Larkinův tajemný partner?“

„Ne. Jsem přesvědčen, že to mnohem pravděpodobněji bude skutečně nějaký právník, že ho dívky odhadly přesně.“

„Jak to?“

Uvelebil se na rohu psacího stolu. „Celá ta věc totiž od začátku do konce vypadá jako dost komplikovaná obchodní transakce. Proběhla řada finančních operací. Byly najaty učitelky. Příbuzným bylo zapláceno za poskytnutí nechtěných příbuzných. Byly opatřeny kočáry, aby se eliminovalo cestování vlakem. Seznam položek musel být dlouhý jako Amerika.“

„Chápu, jak to myslíte. Muž jako Larkin nebo jeho partner by se k tomu nesnížili. Určitě někomu zaplatili, aby to za ně obstaral.“

Ambrose rozpřáhl ruce. „A kdo by to provedl lépe než skutečný právník?“

Rozzářila se. „Ted’ máte na mysli H. Cuthberta z diáře té Prattové, vidíte? Toho, kterému poslala účet za čtvrtý rukavice a čtyři klobouky.“

Ambrose se znovu zahloubal do obrázku. „Myslím, že si dnes odpoledne zajdu do Dorchester Street.“

„Znameníť nápad. Půjdu s vámi.“

„Concordie –“

„Ať je ten Cuthbert kdokoli, není pochyb, že měl něco společného s krádeží mých čtyř děvčat. Jdu s vámi, Ambrosi.“

„Děkuji vám, pane Cuthberte, že jste nás přijal bez předchozí domluvy.“ Ambrose přidržel židli Concordii a pak se posadil také. Uhladil si záhyb na kalhotách, hrot vycházkové hůlky opřel o koberec a rukavice položil na rukojeť.

Concordie chladně zamumlala nějakou planou zdvořilost. Herbert Cuthbert si očividně nepovšiml pracně zamaskovaného opovržení v jejím hlase, Ambrosovi však neuniklo. Ještě štěstí, že její výraz skrývá hustý černý závoj.

„Není vůbec zač, pane,“ odvětil Cuthbert. Bledé oči mu přetékal dychtivostí hraničící se zoufalstvím. „Čirou náhodou mám dnes odpoledne trochu volněji.“

Ambrose měl podezření, že skutečným důvodem bylo, že role zámožného páru z lepší společnosti, kterou si s Concordií zvolili, vykonala své.

Theodora ho vystihla opravdu dokonale, říkal si v duchu. Skutečně měl před sebou neúspěšného právníka. Soudě podle vybledlých závěsů a sešlého nábytku v jeho kanceláři, potenciální nové klienty si nemohl dovolit odmítnout. „Velmi laskavé od vás,“ zamumlal Ambrose do vousů. Jeho paruka, falešný knír a licousy měly stříbrošedou barvu. Nebylo to jeho oblíbené přestrojení, protože mu v něm bylo nepříjemně horko, byla to však dost působivá maska. Dojem pokročilého věku ještě zvýrazňoval usedle střižený kabát a tlustá šála okolo krku.

Před hodinou, než se s Concordií vypravil z domu, Hannah, Phoebe, Edwina a Theodora si ho s velkým zájem prohlédly. Proměna jeho vzezření je přímo nadchla.

„Vypadáte dokonce ještě starší, než už jste,“ prohlásila Phoebe. „Jste jako něčí obstarožní děda.“

„Ale nesete se stále jako mladík, navzdory tomu pokročilému věku,“ ujistila ho Concordie podezřele vážně.

Cuthbert na něj upřel zdvořile tázavý pohled. „Jak vám mohu být nápomocen, pane Dalrymple?“

„Půjdu rovnou k věci. Paní Dalrymplová a já pátráme po jedné mladé dámě. Jedná se o vzdálenou příbuznou, která před několika

měsíci osiřela a byla poslána do sirotčince. Rádi bychom vás najali, abyste ji našel.“

Cuthbertovi ztuhly rysy a v očích se mu kmitlo cosi podobného panice. „Račte prominout, pane, ale já jsem právní zástupce. Zabývám se finančními záležitostmi. Testamenty, investicemi a tak podobně. Nepátrám po ztracených příbuzných.“

„Ani když při tom jde o značný majetek?“ ozvala se chladně Concordie.

Cuthbertovi to poněkud vyrazilo dech. Obličej mu nezdravě zbrunátněl. Nervózně si ohmatával uzel kravaty a pokoušel se ho uvolnit.

„Říkáte značný majetek, paní Dalrymplová?“ Strach a úlek v jeho pohledu neprodleně vystřídal hladový zájem.

„Přesně tak.“

Popichuje ho, pomyslel si Ambrose. Přesně jak se obával. Její nepřátelství vůči Cuthbertovi ohrožuje jeho postup. Nejvyšší čas převzít kontrolu nad situací.

„Nebudeme vás unavovat všemi těmi neblahými podrobnostmi,“ vložil se hladce do hovoru. „Postačí, když vám sdělíme, že nám nedávno zemřela jedna starší příbuzná z manželečiny strany. Už nějakou dobu byla upoutána na lože a prakticky senilní. Předpokládalo se, že její peníze zdědí moje paní. Teprve po tetině smrti se však ukázalo, že svou poslední vůli změnila a veškerý majetek odkázala dívce, o níž jsem se zmínil.“ Cuthbert si odkašlal. „Dovedu si představit, jak je to nemilé, ale stále nechápu, jak bych vám mohl být nápomocen.“

„Přece tak, že nám ji najdete,“ vyjel Ambrose netrpělivě. „Podle té zpropadené poslední vůle totiž celé dědictví shrábne ještě vzdálenější příbuzenstvo, pokud se dotyčná mladá dáma nenajde. To nemůžeme připustit. Počítali jsme s tím, že dědit bude moje choť.“

Právník se snažil tvářit soucitně. „Vskutku nešťastná situace, to vám musím dát za pravdu. Ale najít to děvče nebude snadné. Sirotčinců a dobročinných škol je totiž v Londýně jako máku.“ Odmlčel se a sraštil čelo. „Kolikpak té mladé dámě je?“

„Podle mých výpočtů jí nedávno bylo patnáct,“ odpověděla Concordie.

Cuthbert si povzdychl. „To celou věc komplikuje ještě víc. Řada chovanců si totiž počínaje patnáctým rokem musí začít vydělávat na

živobytí a z ústavu odchází. To by tak hrálo, aby se kdejaký nekňuba a lenoch jen tak flákal a zneužíval laskavosti svých dobrodinců.“

„V tom případě ale jistě bude existovat záznam o tom, kde je ta mladá dáma momentálně zaměstnaná,“ namítl Ambrose.

„To snad ano,“ přisvědčil pomalu Cuthbert. „Avšak –“

Ambrose zabušil špičkou hole ostře o podlahu, až Cuthbert úlekem nadskočil.

„Abychom si rozuměli,“ prohlásil Ambrose. „Nalezení té dívky je pro mne věcí nejvyšší důležitosti.“

„Rozumím vám. Avšak –“

„Má totiž pro nás velkou cenu,“ pokračoval Ambrose významně. „Jsem ochoten osobě, která mi ji pomůže najít, velmi slušně zaplatit. Je to jasné?“

Cuthbert hekl. „Jak slušně?“

„Řekněme tisíc liber.“

Muž otevřel ústa a pak je zase sklapl. Tak to zopakoval několikrát, než se mu podařilo najít hlas. „To je vskutku štědrá odměna.“ Odkášlal si. „Snad bych se po ní mohl poptat. Ach, a jakpak se vlastně ta mladá dáma jmenuje?“

„Hannah Radburnová.“

Cuthbert zkoprněl. Zdálo se, že se na kravatě uškrtí.

„Radburnová?“ opakoval chraptivě. „Víte to jistě?“

„Ovšem,“ potvrdila Concordie ledově.

Ambrose zalovil v kabátě a vytáhl kus papíru. „Moje paní tady o ní sepsala všechny potřebné údaje. Místo a datum narození, jména rodičů a tak dále. Dejte si laskavě záležet. Bylo by nemilé, kdyby to nakonec nebyla ta pravá.“

Právník se tvářil jako štvanec. „Pane, já, ech –“

„Ukáže-li se, že skutečně mezitím ze sirotčince odešla, jak jste naznačil,“ pokračoval Ambrose, jako by si přerušení nevšiml, „budeme vám vděční za každý náznak o jejím současném pobytu.“

„Ne všechny osiřelé dívky po odchodu do služby skončí zrovna dobře,“ namítl Cuthbert mdle. „Skutečnost je bohužel taková, že řada z nich dokonce nenávratně zmizí.“

„Předpokládám, že tím chcete naznačit, že skončí na ulici nebo v nevěstinci,“ osopila se na něj Concordie. „A kdo podle vás za tohle může? Dokud budou ženám upírány stejné šance na slušné zaměstnání, jaké mají muži –“

Ambrose vstal, položil jí ruku na rameno a velmi pevně je stiskl.

Concordie zmlkla, jako když utne, bylo však vidět, že se v ní vaří krev.

Ambrose pohlédl na Cuthberta, který na Concordii užasle civěl.

„Musíte mou paní omluvit, pane,“ pravil Ambrose. „Co se dověděla, že celé její dědictví připadlo Hannah Radburnová, není ve své kůži.“

„Ano, ovšem.“ Cuthbert se vzpamatoval. „Velice nemilá situace. Žádný div, že vaše paní utrpěla nervový otřes.“

„Svatá pravda,“ přisvědčil Ambrose. „Ještě k naší záležitosti. Tu dívku potřebujeme najít, i kdyby měla nevímkam zničenou pověst. Má cenu své vlastní váhy ve zlatě, a to doslova. Jak už jsem řekl, zaplatím za její nalezení tisíc liber.“

Muž si povzdychl. „Možná ji opravdu nedokážu přivést, ale snad bych mohl alespoň zjistit, kde momentálně pobývá. Mělo by to pro vás nějakou cenu?“

„Pokud mi zjistíte třeba jen jméno osoby, která mi o ní může podat zprávu, dostanete bez dalších otázek pět set liber,“ ujistil ho Ambrose vlídně.

Cuthbert užasl. „Pět set liber za pouhé jméno?“

„My ji prostě musíme najít za každou cenu,“ potvrdil Ambrose. „Za každou stopu budeme patřičně vděční. Pokud opravdu skončila v nevěstinci nebo se ocitla v podobně nešťastném postavení, samosebou neočekávám, že ji odtamtud budete zachraňovat. To už si vezmu na starost sám.“

Právník zamával rukama. „Je to velice neobvyklý obchod, pane.“

Ambrose sevřel rukojeť hole a zúžil pohled. „Sežeňte mi to jméno a pět set liber je vašich. Je to jasné?“

„Naprosto,“ zachraptěl Cuthbert.

„Znamenitě. Takže vás už nebudeme zdržovat.“ Ambrose vytáhl z kapsy kabátu navštívenku. „Jakmile budete mít jakoukoli informaci, pošlete mi okamžitě vzkaz do mého klubu. Vedení ví, jak mě kontaktovat. Ihned po obdržení vašeho vzkazu přijdu za vámi.“

Upustil vizitku na stůl. Concordie vstala.

Když spolu kráčeli ke dveřím, cítil hněvivé napětí v každém coulu jejího těla. Ani jeden se na Cuthberta neohlédl.

Odpolední opar venku mezitím zhoustl v mlhu, z níž se kousek od nich zhmotnila drožka. Ambrose ji pohybem paže přivolał a otevřel Concordií dvířka.

Nastoupila, usadila se a urovnala si sukně. Stále jí lomcoval vztek. Ze srdce toužila vtrhnout do Cuthbertovy kanceláře, od plic mu vynadat a oznámit mu, že na něj hodlá zavolat policii za to, co spáchal. To drobné zadostiučinění však bude muset prozatím počkat.

„Ten odporný Cuthbert její jméno dobře znal,“ vybuchla. „Ano.“ Ambrose se nahnul kupředu, opřel si lokty o stehna a prsty volně sepal mezi koleny. Zamyšleně se zadíval na rušnou ulici. „Bylo to na něm vidět. Polekal se, ale já tyhle lidi znám. Hamižnost bude nakonec silnější než strach.“

„Souhlasím. Ale co podle vás udělá? Stěží může předstírat, že Hannah našel. Pokud je mu známo, zmizela beze stopy.“

„Nemýlím-li se, Cuthbert toho podle všeho ví docela dost a určitě se mi pokusí nějaké informace prodat.“

Jemně si odkašlala. „Řekl jste mu, aby vám poslal vzkaz do vašeho klubu.“

„Ano.“

„Netušila jsem, že jste členem nějakého klubu, pane.“

„Kluby jsou znamenitým zdrojem zvěstí a klepů,“ odtušil poněkud nepřítomně. „V mém povolání jsem závislý na obojím.“

„Chápu.“ Snažila se o nenucený tón hlasu. „V tom případě vás ostatní členové jistě znají.“

Dál upíral pohled ven z kočáru, koutky úst mu však drobně zacukalo. „Znají mě jako excentrického šlechtice jménem Dalrymple.“

„Fascinující.“ Uhladila si rukavičky. „Přiznávám, že o těchto poněkud tajemných záležitostech mnoho nevím, ale domnívala jsem se, že ten, kdo žádá o přijetí do klubu, musí mít doporučení od některého ctihodného člena, který kandidáta dobře zná.“

„Pán, který mě doporučil, mě zná velmi dobře.“

Nakřčila nos. „Pan Stoner?“

„Jeho jméno otevírá v tomto městě téměř všechny dveře.“

Povzdychla si. „Tahle hra vás baví, vidíte?“

Dal najevo zdvořilé překvapení. „Jakou hru máte na mysli?“

„Víte to moc dobře. Klást vám osobní otázky je stejně snadné jako zkoumat měsíční svit. Člověk ho sice vidí velmi zřetelně, ale uchopit ho rukou nedokáže.“

Chvilí mlčel. Koutky úst mu už necukaly.

„Nemám ve zvyku vysvětlovat své skutky jiným lidem,“ poznamenal nakonec.

„To ani já.“

Opřel se a položil paži na zadní opěradlo. „Všiml jsem si.“

„Nabyla jsem dojmu, že jsme si oba dva kvůli svému povolání spustili kolem svého soukromí jakousi oponu.“

Chvilí o tom uvažoval a pak pochmurně přikývl. „Kam tím míříte?“

„Jde totiž o to, že zvykneme-li si žít tajnostkářsky, těžko se toho zvyku zbavujeme,“ prohodila mírně.

Stíny v jeho očích se pohnuly. Na okamžik dostala strach, že zašla příliš daleko.

K jejímu úžasu se k ní nahnul a přejel jí prstem pod bradou.

„Někdy je lepší staré návyky nerušit,“ prohodil.

„Já jsem ten svůj porušila, když jsem vám prozradila, že jsem vyrostla v komunitě v Crystal Springs.“

„Můžete se spolehnout, že vaše tajemství je u mne v bezpečí.“

„O tom nepochybují. Jenomže mezi námi nedošlo k rovnocenné výměně, Ambrosi. Já vám věřím. Proč vy nevěříte mně?“

Znovu se posadil rovně a viditelně se stáhl do sebe. Připadalo jí, že skoro slyší cvakat zámky.

„To není otázka důvěry,“ ohradil se.

„Jsou snad vaše tajemství tak strašlivá?“

Obočí mu varovně vystřelilo vzhůru. „Neplet’te si mne se svými studentkami. Těžko mne uchlácholíte příslibem soucitu a ochotného ucha, Concordie. Žiju se svým tajemstvím už příliš dlouho.“

Naježila se, že ji tak odbyl. Nesvěří se jí a ona si to musí nechat líbit.

„Tak dobře.“ Sepjala ruce v klíně. „Zachovejte si to své soukromí, pane. Já na vás naléhat nebudu.“

Odvrátil hlavu a znovu se zahleděl ven z okna. Mlčení mezi nimi se prodlužovalo. Když už to ticho nedokázala dál snášet, pokusila se vymyslet způsob, jak je porušit.

„To bych ráda věděla, co by říkala paní Hoxtonová, kdyby zjistila, co se děje ve Winslow,“ poznamenala.

Ambrose se zamračil. „Kdo, k čertu, je ta paní Hoxtonová?“

„Patronka té školy. Její obraz visí v kanceláři Edith Prattové hned vedle fotografie královny.“

„Vážně?“ Vytáhl obočí. „V tom případě mne vaše otázka enormně zajímá. Moc rád bych věděl, jestli ta dáma o těch machinacích ví.“

„Myslím, že ne.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

Concordie se ušklíbala. „Podle toho mála, co mi o ní pověděly dívky, to bude typická představitelka zámožných dam, které se věnují dobročinnosti. Dělalí to totiž jen proto, aby si vylepšily své postavení ve vyšší společnosti, a o školy a sirotčince, které podporují, nejeví prakticky žádný zájem.“

„Viděly ji dívky vůbec někdy?“

„Pouze jednou. Přijela do školy o Vánocích a podala každé chovance pár nitěných rukavic. Hned nato zase odjela. Dívky mi vyprávěly, že se při té příležitosti všechny shromáždily v jídelně, slečna Prattová pronesla krátkou řeč o tom, jaké mají štěstí, že mají tak laskavou a štedrou dobroditelku, dívky zazpívaly několik koled a paní Hoxtonová se rozloučila.“

Znechuceně potřásl hlavou. „To byly pro ty chovanky určité paměťohodné Vánoce.“

„Jsem si skoro jistá, že o každodenní chod školy ta paní nejeví téměř vůbec zájem.“

„Věřím vám,“ souhlasil Ambrose. „Avšak –“

„Ano?“

„Mohlo by být zajímavé položit paní Hoxtonové několik otázek ohledně její štedré dobročinné činnosti.“

Concordie na něj užasle pohlédla. „Vy chcete vyzpovídat paní Hoxtonovou?“

„Ano. Bude to ale muset počkat do zítřka, dnes už je pozdě.“

„Vy se s ní znáte?“

„V životě jsem se s ní nesetkal,“ přiznal.

Rozpráhla ruce. „Podle všeho je to velmi zámožná dáma, která zaujímá důležité místo ve společnosti. Jak ji, probůh, chcete přimět, aby vám dovolila překročit práh jejího domu?“

„Hodlám se uchýlit k zásahu shůry.“

„Cože?“

Pomalů se usmál. „Společnost je vertikálně rozvrstvena do několika kruhů. Paní Hoxtonová bude na každého příslušníka kruhu, který se nachází nad jejím, pohlížet jako na dar shůry.“

„Chápu. A vy někoho takového znáte?“

„Ve společnosti lze kdykoli někoho zastínit.“ Pokrčil rameny. „S výjimkou královny ovšem. Ale mám pocit, že k té paní Hoxtonové zrovna moc blízko nemá.“

Herbert Cuthbert seděl sám ve své kanceláři a uvažoval nad svým nečekaným štěstím. Usoudil, že s trumfy, které se mu právě dostaly do ruky, může naložit dvojím způsobem – a z obojího vytřískat zisk.

Bude si však muset počínat nesmírně obezřetně. Larkin a Trimley jsou velice nebezpeční lidé. Na druhou stranu budou o informace, které pro ně má, určitě stát. Při troše štěstí se jejich vděčnost projeví slušnou sumičkou.

Ve druhém případě žádné velké problémy nepředpokládal. Prodá jednoduše tomu Dalrymplovi nějaké vymyšlené jméno, shrábne svých pět stovek a hurá do oblíbeného hráčského doupěte.

Konečně se štěstí obrací.

„Jak ten chlap Cuthberta našel?“ Trimley neklidně přecházel po místnosti. „Chápete, co to znamená?“ Larkin si hověl na lavici s šálkem studené vody v ruce a vychutnával slastné zadostiučinění. Na Trimleym se konečně začalo projevovat napětí. Vždyť on se dokonce potí. A ta jeho elegantní tóga už mu taky tak bezchybně nedrží jako donedávna.

Však už bylo na čase.

On ostatně vždycky věděl, že Trimleymu jednou povolí nervy. V jádru je to slaboch. Chybí mu základ z kalené oceli, jaký člověk získá jedině na ulici.

„Znamená to,“ odušil Larkin a nedbale si protáhl nohy, „že můžeme nastražit past. Musím přiznat, že jsem náramně zvědavý, co je ten Dalrymple vlastně zač.“

„To je víc než jasné. Je to ten, co nám ukradl ty holky.“

„Ne nezbytně,“ oponoval mu Larkin. „Možná pracuje pro někoho, kdo se chce dostat na moje místo.“

Pomyslel si, že on sám už přece také dávno špinavou práci nedělá a že ten chlap, který má prsty v únosu, si nejspíš udržuje od svých obchodních aktivit stejný odstup.

Trimley vztekle sevřel v pěsti uzel prostěradla, které mu už už padalo z ramene. „Tak či onak, dostaneme ho, až přijde za Cuthbertem.“

„To by byla hloupost.“ Larkin se napil ze šálku. „A já hlupák nejsem, Trimley.“

„Co to, k sakru, žvaníte? Musíme Dalrympla zastavit, než se dostane až k nám. Ztrácíme nad tou věcí kontrolu, copak to nevidíte?“

„Všechno mám pořád pod kontrolou, Trimley,“ ujistil ho Larkin trpělivě. „Jestli je v tom Dalrymple skutečně zapletený, může nás k těm holkám a učitelce dovést. Nechám ho od Cuthberta sledovat. A teprve až dostaneme do rukou holky i učitelku, vyřídíme si to s ním.“

Trimley několikrát trhl bradou, ale nepřel se. „Ano, to dává smysl, řekl bych. Ale co ten Cuthbert? Čeká, že mu za informaci o Dalrymplově návštěvě zaplatíme.“

„Obdrží svou odměnu.“

Trimley se zastavil. „Sakra, copak to nechápete? Když Cuthberta vystopoval tenhle Dalrymple, může se to podařit i policii.“

„Není důvod předpokládat, že se o tuhle věc policie zajímá. Ale v každém případě máte můj slib, že Cuthbert mluvit nebude.“

„Na vašem místě bych na to nespolehal.“ Larkin se skoro usmál. Trimley začíná vážně ztrácet fazónu.

„Uklidněte se, Trimley. Cuthbert už nám žádné další problémy nenadělá.“

Dorchester Street tonula v husté mlze a stínech. Řada plynových lamp držela svorně stráž proti noci, kotouče ostrého světla však mléčný závoj nedokázaly prorazit.

Ambrose stál ve vchodu rohového domu a sledoval dění kolem sebe.

Před necelou hodinou obdržel vzkaz od Cuthberta. Spěšně nadrápané a poněkud kryptické sdělení působilo na každý pád naléhavě.

Mám zajímavou novinku. Přijďte ke mně do kanceláře. Dnes v noci v jedenáct. Přijďte sám. Šek na dohodnutou sumu doneste laskavě s sebou.

Krámký na úrovni ulice byly zamčené a měly stažené rolety. Také většina oken v přízemí byla temná, Ambrose však zahlédl mezi závěsy v okně Cuthbertovy kanceláře tenký proužek světla.

Ulice byla až na osamělou drožku úplně pustá. Kočí v těžkém plášti si stáhl čepici hluboko na uši a schoulil se na kozlíku, kde podle všeho usnul. Jeho kostnatý valach tam stál trpělivě se svěšenou hlavou, očividně pohroužený do snů o čerstvém seně a teplé stáji.

Ambrose ještě nějakou chvíli pozoroval okolí. Nikde se nic ani nešustlo. Cuthbertovo okno dál vysílalo do noci proužek světla.

S jistotou věděl jen jedno. Z místa, kde stojí, se nic dalšího nedozví.

Odhodlaně zamířil ke vchodu do Cuthbertovy kanceláře a podpatky vysokých bot dutě klapal o dláždění. Pan Dalrymple není žádný plíživ. Je to ctihodný a úspěšný pán, člen exkluzivního klubu a si je u drahého krejčího. Dnes sem přišel kvůli obchodní záležitosti, kterou si přeje vyřídit bezodkladně.

Dveře do Cuthbertova domu nebyly zamčené. Ambrose vstoupil do tmavé chodby a chvíli čekal a vdechoval ovzduší budovy. Když se ujistil, že je zde prázdné, vystoupil do prvního poschodí a rozhlédl se po chodbě.

Jediné osvětlení představoval tenoučký proužek světla, který se linul zpod Cuthbertových dveří.

Vykročil tím směrem, tentokrát velmi tiše. Metodicky vyzkoušel dveře všech ostatních kanceláří poblíž Cuthbertovy. Všechny byly zamčené.

Když se ujistil, že na tomto poschodí se nachází pouze Cuthbert a on, přistoupil ke dveřím a zkusil kliku. Zlehka se mu otočila v ruce.

Nenamáhal se zaklepat. Místo toho zprudka do dveří strčil a bez varování vstoupil.

Pokus o moment překvapení mu však nevyšel. Cuthbert za stolem nesesedl. Místnost byla prázdná.

Prohlédl si lampu na psacím stole. Proč ji Cuthbert nechal hořet? Odešel snad jen na chvíli a co nevidět bude zpět, aby dodržel ujednání s panem Dalrymplem?

Nebo dostal strach a uprchl v takovém chvatu, že neměl čas přitáhnout v lampě knot?

Ambrose zavřel dveře a otočil klíčem v zámku, aby nebyl přistižen, až bude kancelář prohledávat.

Pomyslel si, že v tomto případě tráví čas ponejvíc prohledáváním kartoték. Kde jsou ty časy, kdy předmětem jeho pátrání byly poutavé drobné předměty, které se lákavě leskly a třpytily.

Ach ano, jen ta rozjařující energie je stále stejně mocná jako dřív. Škoda že se ten intenzivní pocit nedá plnit do lahví a prodávat. To by byly, panečku, zisky. Prohledat malou kartotéku bylo dílem okamžiku. V té hromadě starých obchodních listin nebylo pranic zajímavého. Soudě podle jmen a adres na jednotlivých složkách, obracely se na Cuthberta výhradně nezámožné ženy bez manželů. Byla tam řada vdov, penzionovaných hospodyň, guvernantelek a dalších, které žily z malých penzí a skromných investic.

Zavřel poslední zásuvku kartotéky a přistoupil ke stolu. Ani tady nic zvláštního neočekával, a nebyl proto zklamán. Většinu zásuvek a přihrádek zaplňovaly papíry, navštívenky, pera, tužky a rezervní lahvičky inkoustu.

Ve velké zásuvce uprostřed však objevil v kůži vázaný diář a zběžně ho prolístoval. Stránky byly popsané číslicemi.

Účetní kniha, usoudil. O každém se toho dá ze stavu jeho financí odvodit celkem dost.

Strčil si zápisník do kapsy, zabouchl zásuvku a přistoupil k oknu. Přitiskl se ke zdi a štěrbínou mezi závěsy vyhlížel ven.

Dole na ulici se nic nezměnilo. Mlha dál usilovně pohlcovala záři plynových lamp a tmavá masa drožky se dosud nepohnula z místa. Ambrose nikde nezachytil ani náznak pohybu.

Přešel přes kancelář, odemkl dveře a vyšel na tmavou chodbu. Opět zůstal na chvíli stát a svým vynikajícím nočním viděním zkoumal okolí.

Když si byl jist, že všude je pusto a prázdno, vydal se po schodech dolů.

Vyšel na ulici a energickým krokem zamířil k nájemnému kočáru. Jeho kroky v mlžném tichu přímo duněly.

„Hej, kočí, na slovíčko, jestli dovolíte,“ zavolal Dalrymplovým hlasem.

Kočí sebou trhl, velice rychle otočil hlavu a přihlížel, jak se k němu Ambrose blíží. Do obličeje mu nebylo vidět, protože měl ohnutý vysoký límec, tlustou šálu a hluboko na uši naraženou placatou čepici.

„Pardon, pane, dneskon už nikam nejedu. Cekám tady na pasažéra.“

„Ale, vážně?“ prohodil Ambrose, avšak nezpomalil.

„Přesně tak, vašnosti. Esli potřebujete dročku, vo ulici dál určitě ňáká bude.“

„O dročku nemám zájem,“ vyvedl ho Ambrose z omylu. „Chci se vás pouze na něco zeptat.“

Nebyl od vozu dál než deset kroků. Světlo uvnitř nesvítilo a záclonky byly zatažené.

Koutkem oka zahlédl na dláždění přímo pod dvířky zavřeného kočáru vlhkou skvrnu. Zprvu usoudil, že si tam během toho dlouhého čekání ulevil buď kůň, nebo vozka. Na druhou stranu by tam po koni zůstala daleko větší louže, nemluvě o tom, že ve vzduchu netkvěl důvěrně známý čpavý pach.

„Zaručuji vám, že se vám to vyplatí.“ Ambrose sáhl do kapsy a vytáhl několik mincí.

Drožkář se stísněně zahnízdil. „Cák chcete vědět?“

„Hledám právníka, který má kancelář v tom domě, odkud jsem před chvílí vyšel. Neviděl jste náhodou někoho přijít nebo odejít, než jsem se dostavil já?“

Byl už od drožky vzdálen stěží dva tři kroky. Na tom mokré m dláždění je vážně něco divného. Proč by si drožkář šel ulevit přímo

pod dvířka vlastního kočáru, když jen o kousek dál má příhodnou uličku?

„Nikoho sem neviděl,“ zabručel kočí.

Ambrosovo nitro se zelektrizovalo. Jeho už tak bolestně vybičované smysly přešly do onoho intenzivního, téměř nadpřirozeného stavu, v němž sebemenší pohyb, zvuk či posun stínu náhle získá nesmírný význam.

„A co ten váš pasažér?“

„Má tady v ulici šlapku. Vona má cimru nad jedním z těch krámů a ten chlap je tam už přes hodinu. Chtěl, abych na něj počkal. Víc nevím.“

„Tak vida,“ prohodil Ambrose a upřeně se díval na louži na dlažbě.

Stál v té chvíli přímo u kočáru. Zprudka vzal za kliku a trhl dvířky. Paže, která se zřejmě zaklínila o dveře, sklouzla dolů a groteskně se pohupovala. Ambrose uviděl obrys těla zhrouceného na podlaze.

Ve světle kočárové lucerny, které sem zčásti dopadalo uviděl lesklou kaluž krve, jež se vyřinula ze smrtelné rány v Cuthbertově hrudi.

„Tak se mi zdá, že ten váš pasažér doobchodoval dřív, než plánoval,“ poznamenal Ambrose.

„Ste zatracenej hlupák, chlape.“ Kočí se narovnal a začal lovit pod těžkým pláštěm. „Co se nestaráte vo svý?“ To už ale Ambrose stál jednou nohou na stupátku pod kozlíkem. Levou rukou se chytil držadla, vyhoupl se výš a hrotem své vycházkové hole zasáhl kočího do břicha.

Muž hekl bolestí a zlomil se v pase. Nůž, který vytáhl z vnitřní kapsy, mu vypadl z ruky a zařinčel na dláždění.

Od uličky zazněl dupot kroků. Ambrose se ohlédl přes rameno a uviděl, že se na něj žene další muž. Světlo nejbližší plynové lampy se odrazilo od hlavy revolveru.

Seskočil dolů z kozlíku, vrhl se mezi kola kočáru a ukryl se ve tmě na jeho druhém konci. Třeskl výstřel a kulka se zaryla do dřevěné stěny čtyřkolého kočáru.

Rána vytrhla koně z dřímoty. Zafrkal, pohodil hlavou a divoce vyrazil kupředu. Muž, který seděl na kozlíku a ještě stále se snažil popadnout dech, chvíli šmátral kolem sebe, než se mu podařilo uchopit otěže. „Herko pitomá.“

Ambrose vstal a tiše se vyhoupl na zadek drožky, kde se schoulil. Už dávno totiž přišel na to, že se lidé málokdy podívají nahoru, dokud neprohledají všechno okolo sebe.

„Kde ses, ty zatracenej lotře,“ hulákal druhý ničema, nervózně se rozhlížel na všechny strany a pátral, kam se poděla jeho kořist. Sehnul se a nakukoval pod kočár. „Vylez hezky ven s rukama nad hlavou a já ti daruju život.“ Kůň opět zprudka trhl kočárem ve snaze ujet co nejdál.

„Zkroť tu pitomou herku,“ zařval muž s revolverem na svého druha. Očividně ho zcela vykolejilo, jak se mu situace vymkla z rukou.

Ambrose se narovnal a seskočil ke straně kočáru. Plnou vahou dopadl na muže, který tam stál. Náraz oba dva srazil na zem.

„Uhni z cesty, Jaku,“ zařval kočí.

Ambrose hbitým krouživým pohybem vyskočil a shýbl se pro zbraň. Koutkem oka zahlédl, že si kočí sahá do těžké kožené holínky.

Další nůž. Mělo mě to napadnout. Uskočil za kočár.

Letící nůž ho o vlásek minul a zabodl se do postranice drožky.

Druhý muž už byl na nohou a upaloval ke kozlíku. „Ten lotr mi sebral pistoli.“ Vzepřel se o držadlo a vyhoupl se na sedátko ke svému komplicovi. „Padáme pryč.“

Kočí švihl uzdou. Kůň, v té chvíli už neovladatelně zpanikařený, vyrazil a trhl kočárem, který se nebezpečně rozkýval, ale nepřevrátil se.

Ambrose stál v závoji mlhy uprostřed ulice a uvědomoval si chladné záblesky temné energie, které mu vybuchovaly v těle. Naslouchal klapotu kopyt a rachotu kol, dokud neutichly v dálce. Jak měl ve zvyku, když potřeboval v noci drožku, došel k nejbližší krčmě a tam si namátkou zvolil jednu z těch, které před ní čekaly.

Po dvaceti minutách nařídil kočímu, aby zastavil na roztomilém náměstíčku obehnaném pěknými městskými rezidencemi. V žádném domě se nesvítilo.

Zamířil do uličky, která vedla zezadu podél jedné řady domů, vrukl závoru na jedné brance a prošel pěkně ošetřovanou zahradou.

Rukojetí hůlky zlehka zabušil na zadní dveře.

Zanedlouho se dveře otevřely a v nich stanul světlolasý muž v županu, přibližně Ambrosova věku, ale o trochu vyšší postavy.

Na základě pokusu, který s Felixem Denverem provedli v širokém spektru podniků, zahrnujícím několik krčem, dvě divadla a celou řadu hostinců, Ambrose věděl, že za přitažlivějšího z nich dvou považují Felixe.

„Doufám, že je to důležité, Wellsi. Mám společnost.“

Ambrose se pousmál. K veliké smůle londýnských dam projevoval inspektor Scotland Yardu Felix Denver o ženy výhradně přátelský či společenský zájem. Ten, koho měl dnešní noci ve svém loži, byl zaručeně mužského pohlaví.

„Promiň, že tě ruším, Felixi.“

Felix zvedl ruku se svíčkou do výšky a pozorněji si Ambrose prohlédl. Pak udělal obličeje. „Na tvém místě bych si ty licousy a knír nebral, nijak zvlášť tvůj vzhled nevylepšují.“

„To ne, ale zakrývají ho, a to mi vyhovuje. Přišel jsem za tebou, abych tě upozornil, že se situace zkomplikovala.“

„Tak je to vždycky, když se někam připleteš, Wellsi.“

Ambrose Felixovi vylíčil, k čemu došlo na ulici před Cuthbertovým domem.

„Tolik rozruchu a krve jen kvůli přeměně čtyř ctihodných slečen v nóbl kurtizány se přičí zdravému rozumu,“ uzavřel své vyprávění. „Larkin je tělem i duší obchodník a nikdy zbytečně neriskuje. Bude v tom ještě něco jiného. Cítím to.“

„Mám podezření, že ty čtyři dívky s učitelkou, které jsi zachránil, budou součástí daleko rozsáhlejšího obchodu s mladými ženami, který Larkin s tím svým urozeným přítelíčkem rozjeli,“ soudil Felix. „Je-li ten obchod skutečně lukrativní, vysvětlovalo by to, proč jsou ochotni kvůli němu zabíjet.“

„Zjistil jsi něco nového?“

„Odpovědi na telegramy, které jsem rozeslal, jen potvrzují tvé podezření. Každá z těch čtyř dívek údajně zahynula při nějaké tragické nehodě. A žádnou z nich příbuzní příliš neoplakávají.“

„Výjimkou asi bude teta Phoebe Leylandová. Po neteřině zmizení začala pátrat v řadě sirotčinců. Měl bys za ní někoho poslat.“

„Máš její adresu?“

„Mám.“ Ambrose ji odříkal a pak couvl ode dveří. „Jdu domů. Mám za sebou dlouhou noc.“ Vzhlédl k tmavému oknu Felixovy ložnice. „A taky tam na mne někdo čeká.“

Felix se pousmál. „Příjemná změna, co?“

„Ano,“ přitakal Ambrose, „máš pravdu.“

Concordie sevřela klopý svého županu, otočila se a rázovala po knihovně opačným směrem. Dávno ztratila přehled o tom, kolikrát už to za uplynulou hodinu udělala. Její úzkost s každým krokem narůstala.

Ambrose by už měl být doma. Určitě se stalo něco hrozného, Concordie to cítí v kostech. Neměl tam chodit sám. Měl jí dovolit, aby ho doprovodila.

Ve velkém domě vládlo ničím nerušené ticho. Dívky už dávno odešly do svých pokojů. Manželé Oatesovi i Nan zkontrolovali zámky a zmizeli ve svých bytech. Když se všichni ostatní odebrali na lože, Dantovi a Beatrice nezbylo než vzít zavděk Concordií. Přiběhli za ní do knihovny a nyní podřimovali před krbem.

Zůstala stát před starožitným kabinetem kuriozit a pohlédla na hodiny. Ručičky se pohnuly o pouhých pět minut od chvíle, kdy se na ně dívala naposledy. Opět se zachvěla. V místnosti bylo příjemné teplo, žár z krbu však nedokázal zaplašit návaly děsu, které jí po celý večer nedoprávaly klidu.

Ambrose ji na tu schůzku s Cuthbertem měl vzít. Však ona mu poví pěkně od plic, že si to víckrát líbit nenechá, jen co se vrátí. Je přece jeho klientka, jeho zaměstnavatelka. Má v té záležitosti určitá práva.

Dante zvedl hlavu a upřeně se na ni zadíval. Věděla, že vycítil její neklid. „Jestlipak ti tvůj pán prozrazuje svá tajemství?“ otázala se ho.

Také Beatrice otevřela oči.

Oba psi vstali a přecapkali po koberci k místu, kde stála. Shýbla se a drbala je za ušima.

„Vsadím se, že jsou vám tajnosti vašeho pána lhostejné,“ pokračovala. „A já ho, až tenhle případ skončí, nejspíš už nikdy neuvidím. Tak proč se jako posedlá snažím přijít na to, co přede mnou chce za každou cenu utajit?“

Dante se posadil a blaženě se jí opřel o nohu. Beatrice zívla a ukázala velké zuby. Ani jeden se nenamáhal odpovět.

Hodiny tikaly do tíživého ticha.

Otevřela přední dvířka kabinetu a zamyšleně se na překrásně zdobenou tajuplnou skříňku zadívala. Vzor na exoticky malovaném a vykládaném dřevu byl velmi půvabný a nepodobal se ničemu, co až dosud poznala. Pečlivě vyvedené trojúhelníky a kosočtverce měly zcela jasně za úkol zmást oko.

„Ty jsi zrovna takový jako ten tvůj kabinet, Ambrosi Wellsi,“ zašeptala. „Na každé odhalené oddělení připadá jedno skryté.“

Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora strávily pátráním po tajných zásuvkách mnoho času a užily si při tom spoustu zábavy.

Concordie vytáhla nákres, který nechaly v kabinetu a který ukazoval, kam zatím dospěly. Vyplývalo z něj, že až dosud odhalily třiadvacet zásuvek, které do diagramu pečlivě zanesly.

Dlouho si obrázek pozorně prohlížela. Potom se pustila do zkoumání kabinetu také. Zásuvek zbývalo k objevení ještě dost a dost.

Přejížděla špičkami prstů po povrchu jednoho složitě vykládaného panelu. Snažila se nahmatat neviditelné štěrby prozrazující zásuvky a jemným tlakem se pokoušela aktivovat pružiny či páky, jež by otevíraly ty další.

Zkusmo otevřela některá oddělení, na která už dívky přišly. Většinou byla prázdná. V několika ležely malé drobnosti, které tam kdosi odložil a zapomněl na ně. V jedné objevila malý kelímek na masť, zdobený římskými ornamenty, v jiné zase prsten s karneolem.

Byla by to legrace, kdyby odhalila zásuvku, která dívkám unikla, říkala si v duchu. Když nic, tak jí hledání alespoň zkrátí čekání na Ambrosův návrat.

Dychtivě se vrhla do práce.

Po dvacetiminutovém hledání nezaznamenala nejmenší úspěch.

„Je to daleko obtížnější, než by se člověk nadál,“ informovala oba psy.

Dante a Beatrice se vrátili ke krbu. Na její slova sice zastříhali ušima, ale oči neotevřeli.

Ten tajemný rébus ji přímo uchvátil. Obcházela kabinet a zkoumala ho z každého úhlu, potom se znovu vrátila dopředu a pozorně si prohlédla jednu z již identifikovaných zásuvek.

Dostala totiž nápad. Vsunula dovnitř dlaň a špičkami prstů soustředěně osahávala dno. Nic.

Zkusila to u dalších zásuvek. Když se pustila do té, kterou dívky na kresbě označily číslicí patnáct, její prsty až docela vzadu narazily na nepatrnou prohlubeninu.

Zkusmo zatlačila a uslyšela tichounké vrznutí maličkých pružin a pantů.

Zničehonic se odklopil celý oddíl zásuvek a odhalil druhý kabinet uvnitř toho vnějšího.

„To je ale chytré,“ prohodila ke psům. „Ale o tom dívkám nic nepovím. Daleko větší radost budou mít, když to objeví samy.“

Ten drobný úspěch ještě víc podnítil její zvědavost, a proto usilovně šmátrala uvnitř dál. Když zatlačila na pás propletených trojúhelníků, otevřel se před ní uzoučký prostor.

Uvnitř uviděla složené vybledlé noviny. Bezpochyby je tam někdo před dávnými lety uložil a potom na ně zapomněl.

Vytáhla je a rozložila. Několik sloupců na titulní straně zaujímala senzační zpráva o sebevraždě a finančním podvodu.

Pohlédla na datum a zjistila, že číslo vyšlo před téměř dvaceti lety. Pustila se do čtení.

Mrtvola džentlmena, který byl pravděpodobně zapleten do řady pozoruhodně důmyslných finančních podvodů, byla v úterý objevena v jeho domě na Lexford Square. Výčitky svědomí kvůli zruinování velkého počtu oklamaných investorů trýznily pana George Coltona podle všeho natolik, že v noci ukončil svůj život ranou z pistole. Krvavý výjev nalezla nazítří ráno Coltonova hospodyně, když se ujala svých povinností.

Rozrušená žena nebyla s to policii poskytnout souvislou výpověď, vyjádřila však srdceryvné obavy o osud nedospělého syna pana Coltona, jenž není k nalezení...

Vtom Dante a Beatrice vyskočili, rozběhli se ke dveřím a zmizeli na chodbě.

Ambrose je konečně doma.

Zavírala kabinet a čekala, kdy uslyší z chodby jeho kroky. Až když bylo všechno na svém místě, uvědomila si, že tam zapomněla vrátit ty staré noviny. Odložila je na nejbližší stolek a obrátila se ke dveřím.

Ambrose stanul na prahu, se psy v patách. Falešné licousy a knír už sejmul. Cítila nebezpečnou energii, která neviditelně jiskřila ve

vzduchu kolem něj. Nemýlila jsem se, pomyslela si, přihodilo se něco strašlivého.

„Myslel jsem, že už budete v posteli,“ řekl ode dveří.

„Jste v pořádku?“ vyhrkla. Učinila úzkostný krok kupředu. Toužila se k němu rozběhnout, dotknout se ho a ujistit se, že nebyl zraněn. „Dělala jsem si velké starosti. Jste raněný?“

„To vypadám tak špatně?“ Překročil práh a svlékal si plášť.

„Proboha, Ambrosi, povězte mi, co se stalo.“

„Cuthbert je mrtvý.“ Hodil plášť na pohovku. „Neměl jsem příležitost s ním promluvit.“

„Dobrý bože!“ Zprudka dosedla na opěradlo koženého křesla. „Já věděla, že došlo k něčemu hroznému.“

„Byli tam dva muži.“ Přistoupil ke stolu, kde stála broušená karafa s brandy a zvedl ji. „Domnívám se, že čekali na mne, nejspíš se mne chystali sledovat, aby zjistili, kam půjdu od Cuthberta.“

Přihlížela, jak do sebe jedním douškem hodil značné množství brandy, a opět se polekala. „Tak přece jen jste byl raněn.“ Vyskočila a spěchala k němu. „Mám poslat pro doktora?“

„Nejsem raněný. Doktor je to poslední, co potřebuju.“ Upil další pořádný doušek brandy.

„Máte na šatech špinu a skvrny. Ti dva muži vás napadli?“

Zamyslel se a pak pokývl hlavou. „Ano. Myslím, že by se to tak dalo popsat. Pokusil jsem se jim ten útok oplatit, ale nebyl jsem dost rychlý.“

„Ambrosi.“

„Bohužel musím přiznat, že mi utekli,“ zamračil se. „A vzali s sebou Cuthbertovo tělo. Touhle dobou už asi plave v řece.“

„To je strašné. Co budeme dělat?“

„Nu, pro začátek bych navrhoval, abychom si šli lehnout.“

„Zešlél jste?“ Rozhodila ruce. „Nemůžete sem jen tak vpadnout, oznámit mi, že jste přišel na další mrtvolu, a bez dalších cavyků mě poslat do postele.“

„Myslím, že moudřejší bude odložit tuhle debatu na ráno.“

„Promluvíme si hned teď.“

V očích se mu kmitlo cosi temného a nebezpečného. „Tohle je můj dům. Tady poručím já.“

„Vážně, pane?“ Zvedla bradu. „Měla jsem dojem, že je to dům pana Stonera.“

Pokrčil rameny. „Ve Stonerově nepřítomnosti tady poručím já.“

„To je pro vás opravdu výhodné.“

„V téhle chvíli ani ne.“ Pohled mu padl na stůl, kde ležely staré noviny. „Co je to?“

Sledovala směr jeho pohledu. „Staré noviny. Našla jsem je v jedné zásuvce toho kabinetu kuriozit.“

„U všech rohatých.“ Dvěma rychlými dlouhými kroky zdolal vzdálenost, která ho dělila od stolu, zvedl noviny a prohlédl si titulní stranu. „Zapomněl jsem na ně jako na smrt.“

Obrátil se ke krbu. Tvrdý obličej mu poznamenal hněv, stesk a zármutek.

„Počkejte, Ambrosi.“ Vrhla se k němu a popadla ho za paži. „Proč je chcete spálit? Mají pro vás nějaký význam?“

„Vůbec ne. Už dávno žádný význam nemají.“ Natáhl ruku a odtrhl jí prsty ze svého rukávu. „Jsou to pouze staré noviny, slečno Gladeová.“

„Nechte toho.“ Nedokázala ho udržet silou, a proto mu zastoupila cestu. „Už mám po krk těch tajností a záhadných poznámek. Chci odpovědi, pane. A hodlám je dostat, než skončí tahle noc.“

„Tak vy chcete odpovědi?“ Zůstal stát jen kousek od ní, vztáhl ruku a chytil jí prsty za bradu. „Jaká úžasná shoda okolností. Já totiž náhodou také něco chci, slečno Gladeová.“

Stěží dokázala dýchat. Umiňovala si, že se od něj nenechá zastrašit.

„A co chcete, pane?“

„Vás,“ odtušil.

Jeho ledový úsměv by jí měl zmrazit krev v žilách. Bůhvíproč jí však začalo být nesnesitelné horko.

„Snažíte se mě vyděsit,“ vypravila ze sebe.

„Ano, slečno Gladeová, přesně o to se snažím.“

„Tak to se vám nepodaří. Neodejdu z této místnosti, dokud mi neodpovíte na mé otázky.“

„Vy chcete odpovědi, já chci vás. To je docela zajímavé dilema, nemyslíte?“

„Myslím to smrtelně vážně.“

„Já rovněž. Dobrá zpráva je, že pokud se nerozběhnete jako o závod k tamtěm dveřím, jeden z nás zaručeně dostane, po čem prahne.“

„Nerozumím vám.“

„Špatná zpráva je,“ pokračoval velmi rozšafně, „že to nebudete vy. Vyjadřuji se srozumitelně, slečno Gladeová?“

Pochopení ji zasáhlo jako blesk z čistého nebe. V ohromení na něj vytřeštila oči. Vzápětí se jí tělem rozlilo dychtivé vzrušení.

Odpovědi z něj může vypáčit později.

„Vyhrožujete mi zneuctěním, pane?“ otázala se. „Protože jestli ano, měla bych si sundat brýle. Víte přece, že se mi zamlžují, když se rozvášníte.“

Zavřel oči, sklonil k ní hlavu a spočinul svým čelem na jejím. Uslyšela zašustění, jak mu noviny vyklouzly z ruky a spadly na koberec za jejími zády. „Co si s vámi počnu, slečno Gladeová?“ zašeptal.

Objala ho. „Myslím, že jste mě hodlal zneuctít. Zní to jako skvělý nápad.“

Propletl své prsty jejími vlasy. Uvolněné sponky se rozletěly po koberci.

„Jsem ztracen, že?“ zahučel.

„To nevím. Jsi?“

„Jsem.“

Zdvihl ruce a velmi opatrně jí sejmul brýle. Pak se natáhl a položil je na římsu. Na mramorovém povrchu maličko zacinkaly.

V příštím okamžiku měla jeho ústa na svých. Aura temné energie, kterou v něm hned zpočátku vycítila, se přetavila v docela jinou sílu, jež zaplavila její smysly a roznítla v ní oslnivou závrať.

„*Ambrosi.*“

Přitiskla se k jeho tvrdé hrudi.

V odpověď na její tichý výkřik a zesílený stisk paží ji zvedl do náruče. Nepřestával ji líbat a nesl ji přes místnost ke dveřím.

Dante a Beatrice v domnění, že se odchází korporativně, vyskočili a hnali se také ke dveřím, aby se na ně nezapomnělo. Slyšela jejich drápy na leštěné dřevěné podlaze haly.

Jenže Ambrose za nimi na chodbu nevyšel. Místo toho špičkou nohy v holínce dveře přibouchl.

„Zamkni,“ zahučel s ústy na jejích rtech.

„Cože? Ach ano. Hned.“

Sáhla dolů a chvějícími se prsty zápolila s klíčem.

„Dělej,“ sykl.

„Promiň.“

Konečně se jí podařilo dveře zamknout. Sotva Ambrose uslyšel cvaknutí železa o železo, odnesl ji přes místnost nazpátek k pohovce.

Položil ji na polštáře, natáhl se a zhasl plynovou lampu, takže knihovnu osvětlovala jen zář plamenů z krbu.

Fascinovaně přihlížela, jak si chvatnými a netrpělivými pohyby rozepíná košili. Nechal ji volně viset a posadil se na okraj pohovky. Zanedlouho na podlahu hlučně dopadla nejdřív jedna a pak druhá vysoká bota.

Otočil se k ní, nahnul se nad ni a uvěznil ji ve svých pažích. Chvilí se na ni upřeně díval, jako by si ji chtěl vrýt do paměti, jako by hrozilo, že mu každou chvíli zmizí.

„Věděl jsem, že na mě budeš čekat.“

Vzhlédla k jeho zdivočelým očím a usmála se.

„Je to snad chyba?“ zeptala se mile.

„Nejsem zvyklý, aby na mne někdo čekal,“ odvětil, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Jakýmsi podivným způsobem to tak opravdu je, pomyslela si. Zmocnil se jí podivně teskný pocit.

„Já také ne,“ řekla.

„Chci tě.“

„Já vím.“ Dotkla se prsty jeho brady. „I já tě chci.“

Začal jí rozvazovat pásek na županu, ale nespouštěl z ní oči.

Spatřila část kudrnatého porostu na jeho hrudi a tu podivnou vytetovanou květinu. Zvědavě mu vsunula dlaně do rozepnuté košile a přitiskla je na jeho holou pokožku. Síla a žár, které z něj sálaly, ji doslova očarovaly.

Župan jí sklouzl na podlahu, zůstala jen v noční košili. Sjel jí rukou po noze. Když na vnitřní straně nahého stehna ucítila jeho dlaň, zprudka zalapala po dechu. Ten důvěrný dotek jí otrásl a začala ji stravovat nepřekonatelná touha.

Líbal ji na hrdlo a rozvazoval jí živůtek košile. Vtom zničehonic ucítila na své bradavce jeho zuby. Jako by do ní udeřil blesk a elektrizoval její smysly.

Sevěla mu prsty ve vlasech. Tělem jí projížděly prudké záchvěvy.

„*Ambrosi.*“

Rozepnul si kalhoty a přisunul se k jejímu obnaženému stehnu, tvrdý, těžký a naléhavý.

Když se dotkl jejího vlhkého a roztouženého místečka mezi nohama, s úžasem si uvědomila, že jí v těle narůstá nádherné napětí. Začala se proti jeho ruce zvedat a on reagoval pomalými a rozváznými tahy prstů, jež ji dováděly na pokraj šílenství.

Pocit za pocitem jí rozechvíval tělo a nenechával prostor pro nejistotu ani pro stud. Byla jako uvězněná v uragánu a nemohla se dočkat, kam až ji zanese.

Zvědavě ho obkroužila svými prsty. Chřaptivě zaúpěl, což mohlo znamenat buď nesmírnou rozkoš, nebo trýznivou bolest.

„Ublížila jsem ti?“ vyhrkla úzkostně.

„Já z toho snad umřu.“

„Ach, Ambrosi, já nechtěla –“

„Udělej to znovu,“ poručil jí.

Opět ho zkoumala a on jí zasypával hrdlo, ramena a ňadra drobnými polibky.

Zničehonic, očividně nerad, jako by chtěl víc, ale bál se, že to bude nad jeho síly, se nazvedl a odtáhl se od ní. Jeho prsty ji sevřely v kotníku a zvedly jí nohu.

Usoudila, že zamýšlí dovršit jejich spojení, a připravila se na nejhorší.

Ale on do ní nevnikl. Místo toho jí k jejímu ohromení přehodil nohu přes zadní opěradlo pohovky a sám sjel po jejím těle níž. Když ucítila jeho jazyk na místečku, které laskal už předtím, užasla tak, že se nezmohla na slovo, natožpak na protesty.

Když se jí konečně vrátil hlas, bylo už pozdě. Celé tělo jí zachvátilo nesnesitelné napětí.

Vzápětí se jí tělem rozlil oslepující pocit. Byl tak intenzivní, že si vůbec nepovšimla, že Ambrose změnil polohu a tyčí se nad ní.

Otevřela oči právě včas, aby spatřila jeho napjaté a divoce zachmuřené rysy. Vteřinu nato se vnořil do jejího těla.

Bylo to příliš. Nedokázala dál snášet tu drtivou směs rozkoše a bolesti. Ze rtů se jí už už dral výkřik.

Ambrose jí zapečetil ústa polibkem a umlčel ji.

Zasténal a pak, jako by už dál nemohl, jako by ztratil kus sebeovládání, jehož si na sobě tak cenil, se v ní začal pohybovat.

Křečovitě mu svírala ramena a zatínala zuby proti tomu nepříjemnému tlaku, protože věděla, že Ambrose potřebuje dosáhnout uvolnění a že je to dar, který mu ona může dát.

Opětovaně do ní narážel. A pak najednou ztuhl jako kámen. Vypadalo to, jako by v duchu s někým zápasil.

„*Drž mě,*“ zamumlal jí do krku prosebně.

Ta slova jí sežehla srdce. Nepohodlí, které zakoušela, nebylo důležité. V té chvíli záleželo jen na tom, aby k sobě Ambrose tiskla ze všech svých sil.

Rozezmítal se ve vlnách extáze.

Čas se zastavil a noc se rozhořela plamenem.

Bylo o hodně později. Concordie náhle ucítila, že se Ambrose pohnul. Opatrně se od ní odsunul a vstal. Otevřela oči a dívala se, jak si zapíná kalhoty. Pronikavě si při tom pohledu uvědomila vlastní nahotu.

Ovzduší v místnosti se změnilo. Noc už nebyla rozžhavená doběla. Navzdory řehavým uhlíkům v krbu byl ve vzduchu cítit chlad.

Chvatně se posadila a zabalila se do županu. Ambrose jí došel k římse pro brýle a vrátil se s nimi k pohovce. Něžně jí je nasadil na nos, vzal ji za ruku a zvedl na nohy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se klidně.

„Ano, ovšem.“ Upravila si župan a snažila se nevnímat rezavou bolest mezi nohama ani drobné skvrnky na noční košili. Za daných okolností je všechno naprosto přirozené, ujišťovala se v duchu. „Proč bych neměla být?“

Ironicky se usmál. „Odhodlaná hrát nekonvenční, svobodomyslnou a moderní ženu až do samého konce, co?“

„Tu hrát nemusím. Já opravdu jsem nekonvenční, svobodomyslná a moderní.“

„Ale byla jsi panna.“

Zamračila se. „Tak podívej, přece by ses kvůli takové drobnosti necítil provinile? Pokud ano, ujišťuji tě, že veškerá lítost je naprosto zbytečná. Já rozhodně ničeho nelituji.“

„Víš to jistě?“

„Naprosto. Když se to vezme kolem a kolem, byl to nesmírně poučný zážitek.“

„Tak poučný.“ Bylo na něm vidět, že neví, co si s tím slovem počít.

„Půjdu dokonce tak daleko, že ho označím za přímo osvětový.“ Přistoupila k zrcadlu, které viselo na stěně, a začala si upravovat vlasy. „Panenství má samozřejmě značný význam u mladé dívky, ale po dosažení vyššího věku už vůbec tak zajímavé není.“

„Chápu.“

Střetla se s ním pohledem v zrcadle a neubránila se smíchu. Tvářil se tak vážně a napjatě. „Uklidněte se, pane. Byl to pravý čas a vy

jste byl ten pravý muž. Kdybyste nevyvinul iniciativu dnes vy, bezpochyby bych to musela udělat já, a to by bylo nekonvenční až příliš.“

Přistoupil k ní a zezadu jí položil ruce na ramena. „Jak víš, že jsem byl ten pravý?“

Zaváhala, protože nevěděla, jak to vyjádřit slovy. Nemohla mu prozradit, že ho miluje, protože by se pak cítil ještě provinileji.

„Prostě jsem to věděla.“ Položila dlaň na jeho ruku. „Od začátku jsi mne velmi přitahoval.“

Zesílil sevření na jejích ramenou, sklonil hlavu a políbil ji na ucho. „Ty mne také.“

Rozveselila se. „Vážně?“

Polekal ji, protože se usmál, a to u něj nebylo obvyklé. Pak ji pustil a přistoupil ke stolku s brandy. „Říkal jsem si, že to byl pouze důsledek toho, že jsme spolu jeli tak dlouho na jednom koni, pochopitelně.“

Pomaloučku se otočila. „Byl to velice důvěrný zážitek, že?“

„To tedy ano. Hned tak na něj nezapomenu.“

Raději to nechat tak, pomyslela si. Moderní, svobodomyslná a nekonvenční žena by to tak rozhodně nechala.

Nalil brandy do dvou sklenek a postavil karafu. „Připijeme si na náš nový osvícený stav?“

„Zajisté.“ Vzala si od něj sklenku a cítila se přitom velmi světácky. Konečně je z ní zkušená žena.

Zdvihl sklenku. „Na tebe, Concordie Gladeová.“

„A na tebe, Ambrosi Wellsi.“ Maličko se napila, ruku se sklenkou nechala klesnout a významně pohlédla na noviny pohozené na podlaze. „Ať jsi kdokoli.“

Do jeho očí se vrátil přízrak.

Zdvihl noviny a dlouho se upřeně díval na titulní stranu. Věděla, že čte článek o sebevraždě. „Kdo to byl?“ otázala se vlídně. Nevzhlédl. „Můj otec.“

„Ach, Ambrosi, toho jsem se bála.“ Přistoupila k němu a položila mu ruku na paži. „Je mi to moc líto.“ Pohlédla na datum. „Kolik let ti tehdy bylo?“

„Třináct.“ Velmi pečlivě noviny složil a položil je na stolek.

„Dobré nebe!“ Sevřela jeho paži pevněji. „Ztratit rodiče, a ještě takovým způsobem, to je strašné.“

„Můj otec sebevraždu nespáchal.“ Opět se napil a pak ruku se sklenkou nechal klesnout. „Byl zavražděn.“

Zamračila se. „Víš to jistě?“

„Ovšem.“ Odvrátil se a setřásl její ruku. „Byl jsem prakticky u toho. Kromě vraha jsem znal pravdu jen já.“

„Musíš mi povědět, jak to bylo, Ambrosi.“

Úkosem na ni vrhl podivný neproniknutelný pohled. „Není to pěkné povídání.“

„To je jasné. Ale když už jsi mi prozradil tolik, musím znát i zbytek.“

Otáčel sklenkou v dlaních a zdálo se, že je zcela pohroužen do pozorování světelné hry na broušených ploškách křišťálu. Věděla, že obezřetně volí slova a uvažuje, kolik jí toho může prozradit.

„Otec mě tehdy v noci poslal nahoru,“ začal. „Přísně mi nakázal, abych za žádnou cenu dolů nescházel. Čekal pozdě večer návštěvu, nějakého pána, se kterým měl obchodní jednání.“

„A co tvá matka? Kde byla?“

„Má matka zemřela, když jsem se narodil. Otec se podruhé neoženil.“

Jedna tragédie za druhou, pomyslela si. „Chápu.“

„Otec byl celý den neklidný a roztržitý. Věděl jsem, že za to může ten muž, kterého čekal, ale netušil jsem, jakou hrozbu pro něj znamená. Když se dostavil, byl jsem vzhůru. Přišel zadním vchodem. Když jsem uslyšel, jak se s ním otec zdraví, vylezl jsem z postele a přikrčil se ve tmě nad schodištěm. Viděl jsem je zacházet do knihovny.“

„Jak to bylo dál?“

„Došlo k hádce, velmi prudké. Otec a ten druhý byli partnery v nějaké nezákonné finanční machinaci.“ Pohlédl na noviny. „V tom se tisk projednou nespletl.“

„Hádali se kvůli svým obchodům?“

Ambrose přikývl. „Něco se zvtlo. Někáká dívka jim náhodou na něco přišla a otcův partner ji zavraždil, aby měl jistotu, že nepromluví.“

„Dobrý bože!“ zašeptala.

Truchlivě zkrivil ústa. „Varoval jsem tě, že to nebude veselý příběh.“

„Pokračuj, Ambrosi.“

„Otec tomu člověku řekl, že s tou vraždou nesouhlasí a že hodlá s partnerstvím skoncovat. Ten druhý měl pistoli.“ Ambrose se upřeně zadíval do sklenky, na níž tančily odlesky z ohně. „Když jsem uslyšel výstřel, bylo mi jasné, co se stalo. Byl jsem... bez sebe strachy a v šoku. Bylo to jako zlý sen.“

Opět mu položila ruku na paži. Tentokrát se neodtáhl. Měla pocit, že si vůbec neuvědomuje její blízkost. Byl jako ztracený v těch strašlivých vzpomínkách, které jako by se mu nořily ze sklenky brandy.

„Ještě pořád jsem se krčil tam nahoře ve tmě, když ten člověk vyšel z otcovy pracovny. Rozhlédl se a namířil si to rovnou ke schodišti. Věděl, že jsem doma, a nehodlal ponechat naživu žádného svědka.“

Stiskla jeho paži ještě pevněji.

„Stál jsem tam jako přimražený. Zezdola mě nemohl vidět, ale věděl jsem, že z prvního odpočívadla mě bude mít jako na dlani. Jenže on si pak naštěstí vzpomněl na hospodyně.“

„Co s ní?“

„Myslím, že ji jakožto dospělou osobu nejspíš považoval za daleko nebezpečnější hrozbu. A měl pravdu. Každopádně se rozhodl vyřídít si to nejdřív s ní. Otočil se, seběhl dolů a vydal se ke kuchyni.“

Objala ho a tiskla ho k sobě stejně silně jako předtím, když se milovali.

Zaváhal, jako by si s její útechou nevěděl rady. Pak ji pomalu objal také a nechal se od ní konejšit.

„Paní Daltonová byla bohudíky mimo dům. Otec jí dal na večer volno, aby nevyslechla nic inkriminujícího. Bylo mi ovšem jasné, že jakmile se ten vrah ujistí, že hospodyně je pryč, vydá se znovu za mnou.“

„Co jsi udělal?“

„Sotva se vydal hledat paní Daltonovou, bylo mi najednou, jako bych se probudil z transu. Zase jsem se mohl hýbat a dýchat. Věděl jsem, že mám velice málo času na vyhledání úkrytu, ale měl jsem před ním velkou výhodu, protože jsem na rozdíl od něj interiér domu velice dobře znal. V otcově ložnici byla pod oknem čalouněná lavice. Dala se otevřít, ale zvenčí se to nedalo poznat.“

„Schoval ses tam?“

„Ano. Musel jsem vyházet pokrývky, které se tam ukládaly, a nacpat je pod postel. Pak jsem se skrčil uvnitř a zavřel za sebou

víko, právě když ten chlap začal vystupovat podruhé do schodů. Slyšel jsem, jak prohledává pokoj za pokojem.“

„Takový příšerný zážitek.“

„Nejhorší bylo, že mě ten lotr volal jménem a naléhal, abych se mu ukázal. Že prý se můj otec právě zastřelil a on se o mne chce postarat.“

Otřásla se a objala ho pevněji. „A celou tu dobu mu šlo jen o to, aby tě mohl zabít.“

„Procházel jeden pokoj za druhým. Slyšel jsem ho otevírat skříně a zásuvky. Když přišel do ložnice, kde jsem se schovával, srdce mi tlouklo tak hlasitě, až jsem se bál, že to uslyší. Tajil jsem dech a ani se nehýbal. Najisto jsem čekal, že sedadlo zvedne a najde mě tam.“

„Ale nenašel.“

„Ne. Slyšel jsem ho vztekle klít a láteňit. Naštěstí byl také dost nervózní a nemohl se už dočkat, až bude z domu pryč. Nechtěl v dějišti vraždy setrávat déle, než bylo nezbytně nutné. Nakonec usoudil, že tam nejsem, a odešel. Krčil jsem se v té skrýši ještě dost dlouho po jeho odchodu, protože jsem se bál, jestli nečíhá před domem nebo nečeká, až si rozsvítím.“

„A co jsi udělal pak?“

„Když už jsem to nedokázal déle vydržet, vylezl jsem z úkrytu a potmě se odplížil dolů. Lampa v knihovně stále hořela. Zůstal jsem stát na prahu a uviděl otce ležet na podlaze.“ Ambrose pozoroval skomírající oheň. „Byla tam... spousta krve.“

„Byl jsi příliš mladý na tak drastický výjev.“

„Ani jsem se s ním nerozloučil. Občas mě napadá, co by se stalo, kdybych sešel dolů, když se otec a druhý muž hádali.“

Polekaně ucouvla a podívala se mu do obličeje. „Takhle nesmíš uvažovat Ambrosi.“

„Třeba by to v mé přítomnosti dopadlo jinak.“

Položila mu prsty na ústa a umlčela ho. „Poslouchej mě. Chápu jak to myslíš, ale není to tak. Na tom, co se tenkrát stalo nemáš ani vinu, ani odpovědnost. Nemohl jsi udělat vůbec nic.“

„Byl jsem tam a byl jsem bezmocný.“

„Byl jsi chlapec, bylo ti přece teprve třináct. Z toho hlediska je udivující spíš to, že jsi dokázal obelstít toho vraha a zachránit si život.“

Neodpovídal, ale nesnažil se vyprostit se jí z objetí.

„Dopadla nakonec policie toho člověka, který tvého otce zavraždil?“

Chvilí bylo ticho.

„Ne,“ odpověděl Ambrose. „Nedopadla.“

Zmocnil se jí hněv. „Znamená to, že spravedlnost nakonec nezvítězila?“

Její rozhořčený výbuch ho udivil.

„Nějakou dobu to trvalo,“ odvětil tiše. „Spravedlnosti bylo svým způsobem učiněno zadost, ale skutečná pomsta to nebyla.“

„Jak to?“

„Když mě ten vrah nedokázal najít, znervózněl nejspíš natolik, že odjel na čtyři roky do Ameriky. Když se vrátil, čekal jsem na něj. Měl jsem s ním velké plány.“

„Co se stalo?“

Ambrose sevřel ústa. „Ukázalo se, že umírá na úbytě.“

„A ty ses rozhodl dát přírodě volný průchod.“

„Přírodě a londýnskému vzduchu.“ Pokrčil rameny. „Usoudil jsem, že zabitím bych mu vlastně prokázal milosrdenství.“

„Navštívil jsi ho?“

„Ne. Poslal jsem mu dopis, kde jsem vysvětlil, kdo jsem, a ujistil jsem ho, že mu zůstávám nablízku, nespouštím ho z očí a čekám na jeho smrt. Nepřežil ani šest měsíců.“

„Co se s tebou dělo po otcově vraždě?“ otázala se. „Vzali si tě k sobě příbuzní?“

„Žádné blízké příbuzné jsem neměl. Děda umřel o rok dřív než otec a nikoho jiného jsem neměl.“

„Takže jsi skončil v sirotčinci nebo chudobinci?“

„Ne.“

„A co jsi tedy dělal? Vždyť ti bylo teprve třináct.“

Vytáhl obočí.

„Nebyl jsem žádné nevinátko, Concordie. Pocházím z dlouhé linie zločinců a šejdů. Můj dědeček pronikl mezi smetánku, ale celý život žil z krádeží šperků u boháčů, kteří ho zvali do svých salonů a tanečních sálů. Můj otec byl profesionální podvodník. Ve třinácti jsem byl vycvičený dost dobře, abych dokázal přežít. Vzhledem k výchově, jaké se mi dostalo, k talentu, který jsem zdědil, a k prostředí, z něž jsem vzešel, nebylo pochyb o tom, jakým směrem se bude ubírat má profesionální kariéra.“

Odkáslala si. „Chápu.“

„Té noci, kdy byl otec zavražděn, jsem si změnil jméno. Krátce nato jsem se začal živit vloupáními a krádežemi cenností.“ Obličej měl zcela bezvýrazný. „Opravdu to chápeš, Concordie? Jsem profesionální zloděj. Dostal jsem tu profesi do vínku při narození a celkem úspěšně ji provozuji dodnes.“

„Teď už ne,“ odporovala prudce. „Jsi přece soukromý vyšetřovatel.“

Pokrčil rameny. „Popravdě řečeno v tom není velký rozdíl. Jsou k tomu zapotřebí stejné dovednosti a značný díl té práce stejně jako tehdy provádím v noci.“

Popadla ho za košili. „Víš velice dobře, že mezi tvou dnešní prací a tím, co jsi dělal, aby ses uživil, je obrovský, nebetyčný rozdíl.“

Sklopil pohled na její ruce, které mu mačkaly košili. Když pak opět vzhledl, měl v očích podivný výraz.

„Nesnaž se ze mne udělat hrdinu,“ prohodil. „Žádný rytíř v lesklé zbroji nejsem.“

Nejisté se na něj usmála. „Ba ne, přesně tohle jsi, Ambrosi. Připouštím, že máš pancíř místy zrezavělý, ale to je přirozené opotřebení v důsledku dlouhého používání.“

Ironicky zkrivil rty. „Ať jsem, co jsem, vděčím za to Johnu Stonerovi.“

„Kdo to vlastně je, Ambrosi?“

„Asi by se o něm dalo říci, že je ze stejné branže jako ty.“

„On je učitel?“

„Myslím, že by se tak skutečně dal nazvat, ano. Nesetkat se s ním, živil bych se dodnes krádežemi šperků, obrazů a starožitných bibelotů.“

„O tom pochybuji.“ Stoupla si na špičky a zlehounka ho políbila na ústa. Pak se otočila a zamířila ke dveřím. „Dobrou noc, Ambrosi.“

„Concordie –“

Odemkla a otevřela dveře. „Nevím, kdo je John Stoner, ale určitě není žádný čaroděj. Nedokázal by z tebe vykresat hrdinu, kdyby nebylo z čeho.“

Po Concoridiině odchodu si Ambrose nalil další sklenku brandy. Pak usedl se zkříženýma nohama před krb, upřel pohled do skomírajících plamenů a začal si v duchu přehrávat rozhovor, k němuž došlo před mnoha lety ve Stonerově kuchyni. Vzpomínka na něj byla tak živá, jako by k němu došlo teprve včera.

„Když jsem byl přibližně v tvém věku, ocitl jsem se v situaci, která není nepodobná tvé dnešní.“ Stoner dolil šálečky voňavým čajem. „Neměl jsem nikoho a o sebe jsem se musel postarat sám. Vydělával jsem si na živobytí v hráčských doupatech. Tu a tam jsem se uchýlil k falešné hře, abych měl na nájem. Byl jsem vážně dobrý.“

„Falešný hráč?“

Stoner pokrčil rameny. „Co na to říct? Je to talent. Na druhou stranu je to náramně riskantní. Tenkrát nebylo žádnou vzácností, když spor o karty vyústil v souboj na úsvitu.“

„O tom mi vyprávěl děda. Prý se tenkrát říkalo ‚pistole pro dva, snídaně pro jednoho‘.“

Stoner se nostalgicky usmál. „Svět byl tenkrát úplně jiný než dnes. Královna, Bůh jí žehnej, ještě nenastoupila na trůn, všichni jsme měli živě v paměti bitvu u Waterloo a šaty elegantních dam byly daleko krásnější než ty dnešní a nesrovnatelně víc odhalovaly.“

„Vážně?“ užasl Ambrose, kterého to ihned začalo zajímat.

„Na tom nesejde.“ Stoner si odkašlal. „Podstatné je to, že moje budoucnost nevypadala slibně, dokud jsem se neseznámil s pánem, který byl mistrem tajné společnosti založené na principech prastaré filozofie, jejíž součástí bylo tajné bojové umění a meditační cvičení.“

Ambrose popadla zvědavost. „Kde k tomu přišel?“

„Žil se skupinou mnichů na zapadlém ostrově kdesi na Dálném východě. Nebudu tě unavovat podrobnostmi. Stačí, když ti prozradím, že mi ten pán poskytl možnost odcestovat na ten ostrov a studovat u tamějších mnichů filozofii a bojová umění.“

„A vy jste se tam opravdu vypravil?“

„Ano,“ přisvědčil Stoner. „Strávil jsem v Chrámové zahradě na Vanzagaře pět let. Po odjezdu z ostrova jsem nějaký čas cestoval po

světě. Navštívil jsem Egypt, Ameriku, Tichomoří. Byl jsem mimo Anglii řadu let. Když jsem se konečně vrátil, zjistil jsem, že se toho hodně změnilo.“

„Myslíte kromě dámské módy?“

Ve Stonerových očích se zjevil nepřítomný pohled. „Zjistil jsem, že o umění Vanzy není nikde zájem.“

„A co ten pán, který vás na ten ostrov poslal?“

„Nepochybuji o tom, že on i někteří další, kteří Vanzu v mládí studovali, zachovávali její tradice a předali své znalosti svým potomkům. Ti se však považovali za stoupence moderní doby a neměli dost trpělivosti s tajnými společnostmi a vším, co s tím souvisí.“

„Dá se i dnes odcestovat na Vanzagaru a studovat v Chrámové zahradě?“

Stoner zavrtěl hlavou. „Před dvaceti lety ostrov zničilo zemětřesení. Klášter, kde jsem studoval, zmizel navždy.“

Ambrose se z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu zmocnilo drtivé zklamání.

„To je směla,“ vyhrkl a ani nevěděl, proč to řekl. Co je mu po mniších a jejich ztracené filozofii? Vždyť je také stoupencem moderní éry.

„Když jsem se před pěti lety vrátil do Anglie, zjistil jsem, že tady pro mne není místo,“ pokračoval Stoner. „Jak to?“

„Asi jsem byl pryč příliš dlouho. Anebo jsem jednoduše zůstal pozadu, zatímco svět se hnal vpřed. Tak či onak, jediné, čím se dnes zabývám, jsou mé knihy, výzkumy a psaní.“

Nastalo ticho. Ambrose byl celý nesvůj, protože se v něm vzedmula vlna soucitu. *Seber se, sakra, člověče. Stoner tě přece srazil a pak přivázal k židli. Co nevidět na tebe zavolá policajty, jen co bude hotov s těmi stařeckými žvásty. Proč bys ho zrovna ty měl litovat?*

„Je hodně těžké naučit se tu Vanzu?“ vyhrklo z něj proti jeho vůli.

Stoner nad tím chvíli přemýšlel. „Osvojení bojových umění rozhodně vyžaduje určitou míru vrozeného nadání. Ale kdo se dokáže vyšplhat po zdi domu jako dnes ty, ten by všechny techniky, podle mého soudu, zvládl celkem snadno.“

„Hm.“ Ambrose se napil voňavého čaje a uvažoval, jak by se mu umění Vanzy hodilo v jeho profesi.

„Problém je ale v tom,“ pokračoval Stoner vlídně, „že bojové dovednosti jsou pouze jeden aspekt Vanzy. A popravdě ten nejméně důležitý.“

„Nic ve zlém, pane, ale to se mi nechce věřit. Zvláště po tom, jak jste se mnou před chvílí zatočil.“

Stoner se usmál. „Srdcem pravé Vanzy je sebeovládání. Mistr Vanzy je především mistrem nad svými vášněmi. Navíc se učí nahlížet pod povrch a zvažovat všechny faktory, než přistoupí k činu.“

Ambrose o tom chvíli uvažoval. Usoudil, že je mu docela po chuti představa být mistrem čehokoli, i kdyby to měly být jen vlastní vášně. A naučit se nahlížet pod povrch mu rovněž připadalo užitečné. Opět se rozhostilo ticho.

Ambrose se na židli zavrtěl a zkoušel provazy, které mu poutaly kotníky a zápěstí. Nic nepovolilo.

„Co se mnou chcete udělat?“ zeptal se po chvíli. „Předáte mě policii?“

„Ne, myslím, že to neudělám,“ odpověděl Stoner.

Zaplápolala v něm naděje. „Když mě pustíte, pane, přísahám, že mě víckrát neuvidíte.“

Stoner to ignoroval a dál se na Ambrose upřeně díval.

„Pokud je mi známo, jsem poslední mistr Vanzy v Anglii a možná na celém světě,“ pravil.

„To musí být dost divný pocit.“

„Taky že ano. Když jsem se dnes díval, jak šplháš po zdi mého domu, napadlo mě, že bych mohl přijmout studenta.“

Ambrose se zarazil. „To jako mě?“

„Myslím, že by z tebe byl výborný žák.“

Ambrose cítil ve svých nervech jiskřit elektřinu. Byl to stejný pocit, jako když tenkrát utíkal z otcova domu jen s tím, co pobral do tlumoku. Neomylné vědomí, že v jeho životě nastává velká změna.

„Něco byste měl vědět, pane.“ Obezřetně volil slova. „Je tady totiž někdo, koho byste asi nazval obchodním partnerem.“

„Myslíš toho mladíka, který hlídá naproti přes ulici?“

Ambrose zkoprněl. „Toho jste si všiml taky?“

„Ovšem. Jste oba náramně bystří, ale schází vám moudrost, kterou vám může poskytnout jen čas a správné vzdělání.“

„Jde totiž o to, že nemohu svého partnera opustit a jít k vám do učení sám.“ Ambrose pokrčil rameny. „Je to můj přítel.“

Stoner souhlasně přikývl. „Nevidím důvod, proč bych nemohl mít studenty dva. Stejně nemám nic důležitého na práci.“

Nazítří ráno přistoupil ke Concorciiným dveřím a pozorně se zaposlouchal. Zevnitř se neozval sebemenší zvuk. Concordie ještě spí, usoudil.

To je dobře, ujistil sám sebe a rychle zamířil ke schodům. Po těch nočních aktivitách si potřebuje odpočinout.

Ale co když nespí? Co když se ve svém pokoji nešťastně choulí, tiše vzlyká a zoufá si nad tím, k čemu mezi nimi došlo?

Ne, Concordie by se před ním neschovávala, i kdyby za denního světla dramaticky změnila názor. Ona je ten typ ženy, která se staví k problémům čelem a hledí kupředu.

On na druhou stranu ani zdaleka tak statečný není. Ostré drápy výčitek svědomí mu nedávají pokoj od chvíle, kdy se probudil.

Zachoval se jako hlupák.

Dante a Beatrice k němu vyběhli po schodech. Shýbl se a podrblal je za ušima.

Co ho to, k sakru, popadlo, že Concordii tolik prozradil ze své minulosti? Celých dvacet let si to tajemství nechával pro sebe. O jeho minulosti více či méně věděli jen dva lidé, John Stoner a Felix Denver.

Jak to, že včera v noci poslal opatrnost ke všem čertům?

Sestupoval po schodech a psi mu běželi v patách.

Tohle může jen stěží svádět na plameny vášně. Zažil je už tolikrát, aby věděl, že v něm neprobouzejí povídavost.

Vlastně právě naopak. Vždycky si dával záležet, aby v dámské společnosti zůstal ve střehu.

Usoudil, že jím otrásl pohled na ty staré noviny. Ten měl jistě za následek tu lehkomyšlnost.

Ba ne, takhle to nebude. Došel na konec schodiště a zabočil ke knihovně. Obvykle si v nečekaných situacích přece počíná docela obratně.

Zastavil se na prahu knihovny, zaražen prudkostí citů, které ho zaplavily. Zčistajasna se mu vybavily žár a náruživost, které zakusil včerejší noci. Ještě nikdy po žádné ženě netoužil tolik jako včera v noci po Concordii.

Na schodišti zapleskaly kroky. Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora se hrnuly na snídani. Nijak nadšeně nehleděl vstříc vyhlídce, že co nevidět stane tvář v tvář Concoridiiným udatným strážkyním. Mohl jen doufat, že tvrdě spalý, když se s jejich učitelkou miloval.

Miloval se s ní.

To slovo mu chvíli řinčivě drásalo nervy, ale najednou jako by se vybouřilo a byl klid. *Miloval se s ní.*

Přistoupil ke stolku, kde nechal ležet Cuthbertův v kůži vázaný diář, a vzal ho do ruky.

„Dobré jitro, pane Wellsi,“ pronesla ode dveří velmi zdvořile Edwina. „Smíme dovnitř? Chceme s vámi mluvit.“

Vzhlédl. Edwina nebyla sama. Za ní stály v hloučku Phoebe, Theodora a Hannah. Všechny čtyři se tvářily slavnostně a odhodlaně.

Ty tam jsou naděje, že setrvaly v blažené nevědomosti o tom, co se včerejší noci událo v knihovně.

„Dobrý den, dámy.“ Zavřel diář. „Co pro vás mohu udělat?“

„Chceme si s vámi promluvit o slečně Gladeové,“ oznámila Phoebe, jak bylo jejím zvykem, zcela bez okolků.

Odkudsi z hlubin zasutých vzpomínek se mu vynořilo heslo, které od otce a dědečka slyšel v dětství tisíckrát: *Zaženou-li tě do úzkých, základní pravidlo zní: Nikdy nepřiznej vinu.* „Aha,“ odtušil nezávazně.

Theodora se ujala vedení a jako první z dívek vstoupila do knihovny. „Včera jsme ji hodně pozdě v noci viděly jít po schodech nahoru. Její zevnějšek se nedá popsat jinak než jako rozháraný, pane.“

Pravidlo číslo dvě: Přesměruj obvinění na toho, kdo tě obvinil.

„Nepovídejte.“ Vytáhl obočí. „Překvapuje mě, že všechny vypadáte tak svěže a odpočatě, když uvážím, že celé noci nespíte a špehujete svou učitelku.“

„My jsme nešpehovaly,“ ohradila se Hannah okamžitě. „Jenom jsme ji náhodou zahlédly na schodech.“

„Dante mi totiž zaškrábal na dveře,“ vysvětlovala Phoebe. „Vstala jsem a pustila ho dovnitř a v té chvíli jsem uviděla slečnu Gladeovou jít po schodech nahoru.“

„Phoebe pak probudila nás ostatní,“ dodala Edwina.

Přikývl. „To vysvětluje, proč jste byly všechny v pozoru na podestě, když si slečna Gladeová šla lehnout.“

Vyměnily si rozpačité pohledy.

„Jde totiž o to,“ prohlásila Edwina přímo slavnostně, „že měla rozpuštěné vlasy.“

„Přesně jako Lucinda Rosewoodová v *Růži a trní*,“ přidala se Hannah. „Když se vrátila ze zahrady s panem Thornem. On ji tam totiž zneuctil, víte?“

Ambrose přikývl. „V zahradě.“

„A potom ji opustil,“ pokračovala Hannah ustaraně.

„Vzpomínáte? Onehdy jsem vám to vyprávěla u snídaně.“

„Mám dojem, že jste tenkrát říkala, že jste ten román přečetla jen způli. Dočetla jste ho mezitím až do konce?“

„To ne,“ přiznala Hannah. „Ale je naprosto jasné, že Lucinda Rosewoodová špatně skončí, a my nechceme, aby tak dopadla i slečna Gladeová.“

Edwina se napřímila. „Za daných okolností jsme dospěly k rozhodnutí, že se musíte se slečnou Gladeovou oženit, pane Wellsi.“

„Chápu.“

Pozorovaly ho s úzkostnou nadějí ve tvářích.

Vtom napjaté ticho přerušila Concordie.

„Dobré jitro všem,“ zahlaholila ode dveří. „Proč jste všichni tady? Je čas na snídani.“

Všechny čtyři dívky se k ní polekaně otočily.

„Dobré jitro, slečno Gladeová,“ vypravila ze sebe Edwina. „Zrovna jsme byly na odchodu.“

„Všimly jsme si, že je tady pan Wells, a nakoukly jsme, abychom ho pozdravily,“ dodala Phoebe.

Theodora se na Concordii zářivě usmála. „Pan Wells nám vyprávěl o těch uměleckých předmětech nahoře v kabinetu.“

„Přesně tak,“ přidala se Hannah. „Bylo to moc poučné.“

„Vskutku?“ Concordie se usmála. „To je od něj hezké.“

„Ve skutečnosti jsme se o žádných uměleckých předmětech nebavili,“ odporoval Ambrose chladnokrevně.

„Ne?“ Concordie se zatvářila nechápavě.

„Vaše roztomilé žacky mě přitiskly ke zdi a sdělily mi, že za stávajících okolností jsem vázán svou ctí, abych se s vámi oženil, slečno Gladeová.“

Concordii spadla úžasem brada. Vzápětí zrůžověla až ke kořínkům vlasů a zachytila se zárubně, jako by se jí udělalo mdlo.

„Cože?“ vypravila ze sebe chraptivým šeptem. V hrůze upřela na dívky přísný pohled. „Vy jste pana Wellse nutily, aby se se mnou oženil?“

„Neměly jsme na vybranou, slečno Gladeová,“ ujistila ji Hannah a odhodlaně narovnala ramena. „Včera v noci jsme vás viděly na schodech.“

„S rozpuštěnými vlasy,“ dodala Phoebe.

„Bylo nám jasné, že jste byla zneuctěna,“ ozvala se Theodora. „Proto jsme přirozeně pana Wellse vyzvaly, aby se s vámi oženil.“

„Přesně to se totiž od kavalíra čeká, když dámu zneuctí,“ vysvětlila Edwina. „Jenomže pánovi se někdy do toho, co se sluší a patří, nechce, a dáma má pak navěky zničenou pověst.“

„A my nechceme, aby se to stalo vám,“ uzavřela proslov Edwina.

Concordie vrhla na Ambrose sklíčený pohled. Srdce se mu sevřelo.

„Právě jsem se chystal mladým dámám vysvětlit, jak je naše situace neobvyklá,“ spustil nevzrušeně. „Hodlal jsem jim připomenout, že jste moderní a nekonvenční žena, která necítí povinnost dodržovat staromódní a úzkoprsá pravidla, jež společnost ženám vnucuje.“

„Naprosto správně.“ S vynaložením značného úsilí se konečně vzpamatovala. „Mimoto zdání často klame.“ Zachmuřeně se obrátila ke čtveřici dívek. „Kolikrát jsem vám kladla na srdce, abyste nedělaly ukvapené závěry, dokud nemáte pro svůj názor dostatečné a pevné důkazy?“

„Ale měla jste přece rozpuštěné vlasy, slečno Gladeová,“ připomněla jí Phoebe.

„Večer mě rozbolela hlava, a proto jsem si vyndala sponky, aby mě netlačily,“ vysvětlila Concordie.

Hannah svrátila čelo. „Ale, slečno Gladeová –“

„Je naprosto lhostejné, jak se vám to jevílo,“ pokračovala Concordie příkře. „Ráda bych vám čtyřem připomněla, že slušně vychovaný člověk ctí soukromí druhých a že je zcela nepřipustné, aby se mladé, školou povinné dívky pletly do záležitostí starších lidí. Rozuměly jste?“

Zdrcené ticho, které následovalo po tom kázání, naznačovalo, že dívky nejsou na tak tvrdé zacházení od zbožňované slečny Gladeové zvyklé.

„Ano, slečno Gladeová,“ zadrmolila Edwina.

Hannah se zatřáslly rty. „Ano, slečno Gladeová.“

Phoebe se kousala do rtů.

Theodora, celá nešťastná, sklonila hlavu. „Nezlobte se na nás, slečno Gladeová. Myslely jsme to dobře.“

Concordie okamžitě zjihla. „Já vím. Mějte však na paměti, že včera v noci mezi mnou a panem Wellsem nedošlo k ničemu, kvůli čemu byste se musely trápit. Nemám pravdu, pane Wellsi?“

„Rád bych všem přítomným připomněl, že v podobné situaci není v sázce pověst pouze jedné osoby,“ ozval se Ambrose.

Všechny pohledy se k němu obrátily.

„Co prosím?“ vyrazila ze sebe Concordie a znělo to, jako by to procedila zaťatými zuby.

„Je sice pravda, že společnost v první řadě klade důraz na pověst dámy, bez významu však není ani otázka pánovy cti,“ pokračoval s klidem.

Concordie nasadila kamenný výraz. „Náš rozhovor začíná postrádat smysl, pane Wellsi. Navrhuji, abychom se všichni odebrali na snídani.“

Tvářil se, že to neslyší. „Vzhledem k tomu, že pán, o němž je tady řeč, jsem já, nemohu se zbavit dojmu, že i já mám v té věci nějaká práva.“

„Není mi jasné, jak mohla vaše práva přijít k úhoně,“ ohradila se Concordie přiškrceně.

„Pochopitelně bych za nic na světě nechtěl vzbudit dojem, že nerespektuji vaše moderní cítění, slečno Gladeová,“ pokračoval Ambrose. „Z toho důvodu bude myslím vhodné uchýlit se ke kompromisu. Chtěl bych navrhnout alternativu ke způsobu, jímž se podobné situace obvykle řeší.“ Čtveřici dívek to očividně zaujalo.

„O čem to mluvíte, pane?“ otázala se Concordie a položila na každé slovo zlověstný důraz.

„Připadl jsem totiž na velice moderní a v nejvyšší možné míře nekonvenční postup, který na naši situaci padne jako ulitý a zaručeně by vyhovoval všem zúčastněným stranám.“

„Poslyšte, pane Wellsi,“ přerušila ho Concordie temně, „to, co říkáte, nedává pražádný smysl. Zřejmě jste se v noci špatně vyspal.“

„Spal jsem výborně,“ ujistil ji.

Hannah udělala krok vpřed a obličej jí překypoval zvědavostí. „Jaký je ten moderní a nekonvenční způsob, pane?“

S úsměvem pohlédl Concordii přímo do očí. „Myslím, že by uspokojilo všechny zúčastněné, kdybychom ponechali na slečně Gladeové, jestli se rozhodne požádat mne o ruku.“

Concordie vytřeštila oči. Překvapivý návrh ji zjevně zbavil řeči.

Všechny čtyři dívky však projevily radostný úžas a nadšení.

„Aby dáma požádala o ruku pána, to mi připadá strašně moderní,“ zvolala Phoebe.

„Znameníť nápad, pane,“ pochválila Ambrose Edwina.

„Děkuji vám,“ odvětil a snažil se tvářit skromně.

Hannah se rozzářila. „Jen si to představte. Kdyby Lucinda Rosewoodová mohla trvat na tom, aby se s ní pan Thorne oženil, nepřišla by o svou dobrou pověst.“

„Velice chytré,“ zajásala Theodora. „Náš problém to řeší naprosto dokonale, vidíte, slečno Gladeová?“

Concordii se konečně rozvázal jazyk. „Žádný problém přece není třeba řešit.“

Nikdo jí však nevěnoval pozornost.

„Je to ohromně originální postup,“ horovala Phoebe. „Jestlipak se v budoucnu uchytí?“

Hannah sešpulila rty. „Ale co když slečna Gladeová pana Wellse o ruku nepožádá?“

Theodora stáhla obočí. „A co když ho požádá, ale on odmítne?“

Konečně jim něco vzalo dech. Všechny se otočily ke Concordii.

Pustila se zárubně, kterou až do té chvíle křečovitě svírala, a okázale se podívala na hodinky na ozdobném řetízku u svého pasu.

„Propána, to už je hodin, nemyslíte?“ Roztomile se na ně usmála. „Nevím jak vy, ale já umírám hladu. Když dovolíte, půjdu se nasnídat.“

Otočila se na patě a odešla. Chodbou se rozlehl klapot jejích podpatků na naleštěných prknech.

Jakmile byla pryč, dívky se obrátily k Ambrosovi a upřely na něj obviňující pohledy.

Rozhodil rukama. „Takhle to bohužel dopadá, když se člověk snaží chovat moderně a nekonvenčně. Je to sice příjemná změna, to připouštím, jenže nakonec stejně nemáte žádnou jistotu, že výsledek bude lepší, než když se to provede pěkně postaru.“

Concordie si hbitými pohyby prstů upravila černou rukavičku na levé ruce a zadívala se na Ambrose přes hustý černý závoj, který jí halil obličej. Velmi pronikavě si uvědomovala chaotickou směs pocitů, které se v ní svářily. Nevěděla, jestli je neklidná, rozzlobená nebo sklíčená.

Usoudila, že patrně rozzlobená. Měla za to, že to pro ni bude nejbezpečnější.

„Nemůžu uvěřit, že jste připustil, aby hovor v knihovně nabral tak nehorázný směr,“ pustila se do něj. „Copak nevíte, že si při jednání s mladými lidmi musíte po celou dobu udržet pevnou kontrolu nad tématem?“

Ambrose se na ni díval z protějšího sedadla. Měl licousy, knír a brýle. V kabátě vycpaném v pase, s vysokým tuhým límcem a v kalhotách konzervativního střihu z něj byl každým coulem ušlápnutý obchodní poradce.

„Moje zkušenosti s osobami tohoto věku, a s mladými dámami zvlášť, jsou naneštěstí nesrovnatelně menší než ty vaše,“ ohradil se.

Dělalo jí starosti, že nedokáže poznat, jestli si z ní náhodou nedělá blázný. Měla by už rozeznat, kdy se baví na její účet, peskovala se v duchu.

Měli namířeno do rezidence paní Hoxtonové. Bylo to poprvé, co byla Concordie od onoho katastrofálního výstupu v knihovně s Ambrosem sama. Před odchodem z domu se utvrdila v přesvědčení, že je naprosto klidná, nyní však ke svému ustrnutí zjistila, že v ní nadále kypí hněv.

„Vážně, pane, co vás to napadlo, nasadit jim do hlavy takový nápad?“

„Jaký nápad?“

„Nehrajte si na nechápavého. Víte velmi dobře, že mám na mysli ten nejapný žert, se kterým jste dnes ráno v knihovně vyrukoval.“

Bůhvíjak se mu podařilo nasadit zdrcený výraz. „Opravdu si nevzpomínám, že bych dnes ráno o něčem žertoval.“

To drzé popření už na ni bylo příliš. Ztratila poslední zbytek sebeovládání.

„Mluvím o tom směšném komentáři o slušném chování dámy a pána po... po...“ Došla jí slova. Nakonec se uchýlila k trapnému máchání rukama, a když si uvědomila, co dělá, spěšně je sepjala v klíně. „Víte velice dobře, co myslím.“

„Po noci plné vášně, jež zanechala dotyčného pána ve stavu takového okouzlení, zanícení a milostného vzplanutí, že nazítří nedokázal souvisle uvažovat?“

„Člověk, který se dokáže spatra vyjádřit tak vzletně, uvažuje až příliš souvisle.“

Zabořil se hlouběji do polštářů. „Myslel jsem, že právě vy, spíš než kdokoli jiný, dokážete ocenit, jak obratně jsem tu situaci vyřešil.“

„Myslíte, že návrh, abych tu správnou věc udělala já, byl obratný?“

„Inu, musíte uznat, že to je přinejmenším velice moderní řešení.“

Povzdychla si. „Jste nemožný, pane.“ Chvilí bylo ticho.

„Bylo by vám milejší, kdybych to provedl tradičním způsobem?“ otázal se vyrovnaně. „Měl jsem vás dnes ráno požádat o ruku?“

Strnula a upřela pohled ven z okna. „Kvůli jediné vášnivě noci, v níž jsme se spojili jako sobě rovní? Ovšemže ne. Nezneužil jste mne, pane. Nemí důvod, proč byste to měl odčinit nabídkou k sňatku.“

„A co kdybych tu nabídku přece jen učinil?“ prohodil.

Zaškaredila se. „Přirozeně bych ji odmítla.“

„Protože jste příliš moderní a nekonvenční?“

Usoudila, že ji naschvál popichuje.

„Ne,“ odsekla zprudka. „Odmítla bych, protože vím, že by vás k tomu kroku přiměla vaše kavalířská čest. Z takového důvodu bych se nikdy neprovdala.“

Vrhl na ni neproniknutelný pohled. „Myslím, že přeceňujete, do jaké míry si nechám diktovat kavalířskou ctí.“

„Nesmysl. Jste hluboce čestný muž, Ambrosi. Vycítila jsem to hned při našem prvním setkání. Právě proto jsem nucena každou vaši nabídku odmítnout. Pod nátlakem bych se nikdy neprovdala.“

„Pod nátlakem,“ opakoval. „Takové ošklivé slovo.“

„Ano, ale každopádně je to tak. Manželství uzavřené kvůli staromódním a nemístným požadavkům cti nebo pod diktátem ctihodné společnosti se s největší pravděpodobností stane pro obě strany doživotním vězením.“

„Předpokládám správně, že ten názor razili vaši rodiče?“

Neodpověděla, ale bylo tomu tak. Jak často slychala své rodiče hlásat toto stanovisko. Vlastně jí celé dětství znělo v uších.

„Obáváte se, že byste sňatkem z těchto důvodů zradila památku svých rodičů a všechno, čemu vás naučili?“ otázal se Ambrose vlídně.

Vzchopila se a zdvihla bradu. „Nevystavila bych vás ani sebe nešťastnému manželství.“

„Víte tak jistě, že bychom spolu byli nešťastní?“

Vyschlo jí v ústech.

Naštěstí právě v té chvíli drožka s rachotem zastavila. Ambrose sáhl po klice.

„Jelikož, jak vidím, jste v tom směru velice neústupná, nezbývá nám než se spokojit s mým důmyslným, moderním a nekonvenčním řešením.“

„Cože?“

„Jak už jsem vám řekl dnes ráno v přítomnosti vašich studentek, ponechám otázku sňatku na vás. Pokud se mne rozhodnete požádat o ruku, víte, kde mne najdete.“

Byl si vědom, že tou poslední poznámkou zašel příliš daleko, a nepochyboval, že se mu to brzy vymstí.

Nemohl přece nevědět, že Concordie jako by v duchu přecházela po napjatém laně svých rozjitřených nervů. Ze zpětného pohledu byla určitě chyba přivést na přetřes už jen samotný sňatek, natožpak takové nekonvenční řešení.

Ale co měl dělat, když ho Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora zahnal do úzkých?

V té chvíli mu to připadalo jako naprosto dokonalý únik z neudržitelné situace. Dobře věděl, že kdyby Concordii hned ráno požádal o ruku, na místě by odmítla. A nepochyboval, že on sám by to odmítnutí nepřijal dobře. Proto přesunul břímě rozhodnutí na její bedra, aby oba ušetřil trapné situace.

Výsledkem však bylo pouze poznání, že navzdory důrazu, který Vanza klade na sebeovládání a klidné logické myšlení, praxe v tom směru pokulhává. Rovněž dvougenerační moudrost Coltonova rodu mu nakonec nebyla k ničemu. Na druhou stranu byli otec i dědeček přes své zlodějské živobytí po celý život nevyléčitelní romantici. Takže to bude rodinný rys.

Vítal rozhovor s paní Hoxtonovou, protože mu poskytl možnost myslet na něco jiného než na neustále se komplikující vztah s Concordii.

Dveře jim otevřel impozantní sloužící, který je po krátkém dotazu u zaměstnavatelky uvedl do salonu přeplněného nábytkem.

Bylo vidět, že si architekt dal záležet, aby nevynechal ani jeden módní prvek. Výsledkem byl příšerný kaleidoskop barev, vzorů a tkanin.

Závěsy švestkové barvy spadaly na koberec s gigantickými modrými, šeríkovými a krémovými květy. Tmavohnědé tapety se širokou obrubou se skvěly přemírou mohutných růžových poupat. Na čalounění se střídaly nejroztodivnější vzory. Tmavé kouty zdobily rozměrné vázy s kyticemi umělých květů. Na stěnách visely od podlahy ke stropu obrazy ve zlatých rámech.

Concordie se posadila na židli potaženou sametem. „Děkuji, že jste nás tak narychlo přijala, paní Hoxtonová. Je to od vás nesmírně laskavé.“

Na Ambrose udělalo dojem, jak hladce vklouzla do své role. Kdyby ji neznal, bezvýhradně by uvěřil, že skutečně je tou zámožnou a elegantní vdovou z lepší společnosti, za kterou se vydává.

„Rádo se stalo, paní Nettletonová.“ Kulatý obličej paní Hoxtonové rozsvítil lichotivý úsměv. „Každá přítelkyně lady Chestertonové je v tomto domě vítaným hostem.“

Tvrzení o známosti se zámožnou a společensky významnou hraběnkou z Chestertonu se pochopitelně nezakládalo na pravdě. Ambrose si ji vymyslel až ve chvíli, kdy bylo třeba podat lokajovi navštívenku s připsaným jménem působivé konexe.

Pověsti, které posbíral v klubu ohledně společenských aspirací paní Hoxtonové, se ukázaly jako pravdivé. Takovému vnadidlu, jakým byla návštěva *blízké osobní přítelkyně* lady Chestertonové, nedokázala odolat.

„Toto je můj obchodní poradce.“ Concordie neurčitě mávla rukou v černé rukavičce Ambrosovým směrem. „Nemusíte si ho všímat. Vzala jsem ho s sebou, aby si všechno zapsal. Má na starosti všechny ty nudné detaily v mých poněkud rozsáhlých finančních záležitostech.“

„Naprosto chápu.“ Paní Hoxtonová na Ambrose zběžně pohlédla, ihned ho však pustila z hlavy jako nedůležitého a dychtivě se obrátila ke Concordii. „Co vám lady Chestertonová o mně sdělila?“

„Když mě Cynthie na vás upozornila, ujistila mě, že mi nikdo neporadí tak dobře jako vy v otázce založení dobročinné školy.“ Concordie přijala od služebné šálek čaje.

„Zmínila se, že vy sama jste úspěšně uskutečnila podobný filantropický projekt.“

Služka se diskrétně vzdálila a tiše za sebou zavřela dveře salonu. Ambrose pochopil, že čaj zřejmě nedostane, a proto vytáhl zápisník a tužku, které si přinesl s sebou, a vynasnažil se splynout s kytičkovaným potahem své lenošky.

„Lady Chestertonová, totiž *Cynthia*, ví o mých dobročinných snahách?“ Paní Hoxtonová stěží skrývala nadšení. „To jsem netušila.“

„Ale zajisté,“ ubezpečila ji Concordie. „Doneslo se jí, kolik dobrého jste vykonala pro Dobročinnou dívčí školu ve Winslow.“

Paní Hoxtonová blaženě přikyvovala. „Ach tak.“

„Můj zesnulý manžel mi odkázal dosti značnou sumu peněz,“ pokračovala Concordie. „Mým nejvroucnějším přáním je použít určitou část k založení akademie pro osiřelé dívky. Nemám ovšem nejmenší tušení, co je třeba udělat. Doufám, že mi v tom směru poskytnete praktické rady.“

Paní Hoxtonová se zatvářila nechápavě. „Jaké rady?“

„Nu, kupříkladu kolik času musíte věnovat řízení té školy?“

„Ach tak, už chápu, jak to myslíte.“ Obličej paní Hoxtonové se rozjasnil. „V tom směru si nemusíte dělat žádné starosti. Podle mých zkušeností vás funkce patronky školy připraví o minimum času. O Vánocích dám dívkám nějaké dárky a nechám si od nich vyjádřit vděčnost, ale to je tak asi všechno. Jedno enormně nudné odpoledne ročně je prakticky vše, co se od vás žádá.“

„Tomu nerozumím,“ podivila se Concordie. „Jak je to kupříkladu s najímáním personálu?“

„To pochopitelně ponechávám zcela na rozhodnutí ředitelky.“

„Ale kdo najal ji?“

Paní Hoxtonová přišla na okamžik do rozpaků, ale pak se zase rozzářila. „V mém případě nebylo třeba nikoho najímat. Dobročinná škola ve Winslow už totiž existovala, když jsem se stala její patronkou. Ředitelkou byla už tehdy slečna Prattová a nebyl důvod ji

propouštět. Naopak, všechno mluvilo pro její setrvání. Odvádí svou práci znamenitě. Velmi přísně dohlíží na všechny výdaje a neutratí zbytečně ani šesták.“

„Co se stalo s předešlým mecenášem?“ zajímala se Concordie.

„Zemřel a jeho dědici se o školu nechtěli starat. Já jsem náhodou zrovna hledala nějaký vhodný dobročinný projekt, takže se to výborně hodilo.“

Concordie se napila čaje. „Jak jste vlastně zjistila, že ta škola je k máni?“

„To bylo velice jednoduché. Můj dobrý přítel pan Trimley se doslechl, v jaké je ta škola situaci, a navrhl mi, abych se stala její patronkou.“

Concordie se zarazila s šálkem na půli cesty k ústům. Přes hustý závoj jí nebylo vidět do obličeje, Ambrose však nepochyboval, že paní Hoxtonovou bedlivě pozoruje.

Sám dělal totéž, avšak velice nenápadně.

„Mám dojem, že pana Trimleyho neznám,“ poznamenala Concordie.

„Je to velmi okouzující a nesmírně elegantní pán,“ ujistila ji paní Hoxtonová. „V otázkách módy a stylu jsem na něm zcela závislá.“

„To je užasně,“ opáčila Concordie. „Kde jste se s ním seznámila?“

„Představili nás loni na večíрку u Dunningtonových.“ Paní Hoxtonová nasadila zdvořile tázavý výraz. „Předpokládám, že jste tam byla rovněž, paní Nettletonová, ačkoli si nevzpomínám, že bych vás tam viděla. Ale při té tlačenci, jaká tam byla, asi není divu, vidíte?“

Sakra, ulevil si v duchu Ambrose. Na takovou otázku Concordii nepřipravil.

„V té době jsem takřka nevycházela,“ odpověděla Concordie sametově. „Můj manžel smrtelně ochuravěl a já považovala za svou povinnost setrvat u něj ve dne i v noci.“

Ambrose pocítil obdiv. Ta dáma je ale bystrá.

„Ach ovšem,“ vyhrkla spěšně paní Hoxtonová. „Odpusťte. Úplně jsem na to zapomněla. Nuže, jak už jsem říkala, s panem Trimleym jsem se seznámila právě tehdy. Vycházíme spolu přímo báječně.“

„Takže se s ním vídáte často?“ vyzvíдалa vlídně Concordie.

„Přesně tak. Vlastně mě zítra večer doprovodí na Greshamův ples.“ Pyšně se usmála. „Jistě jste také pozvána.“

„Ano, ovšem. Bohužel mne podobné radovánky ještě stále nelákají.“

„To chápu.“

Concordie postavila šálek opatrně na talířek. „Předpokládám, že na obchodní aspekty toho dobročinného projektu zaměstnáváte obchodního poradce.“

„Tuhle stránku věci za mne také zařizuje pan Trimley. O praktické záležitosti se vůbec nemusím starat. Jak už jsem vám řekla, nejvíc se mi na té dobročinnosti zamlouvá, že je s ní tak málo práce.“

„Ten pan Trimley musí být náramně užitečný,“ usoudila Concordie.

„Nevím, co bych si bez něj počala,“ přisvědčila paní Hoxtonová.

Zanedlouho poté se Concordie, pyšná na svůj herecký výkon, zavěsila do Ambrose a nechala si pomoci ze schodů před městským domem paní Hoxtonové.

Zamířili k nároží ulice.

„Myslím, že jste se v tom salonu královsky bavila,“ podotkl Ambrose a znělo to ironicky a pobaveně.

Dala si záležet, aby odpověděla s povýšenou důstojností, jak se na takovou elegantní dámu slušelo. „Co tím, probůh, míníte? Soudím, že jsem odvedla nadměru věrohodný herecký výkon.“

„To tedy ano. Dokonce jsem měl velmi silný dojem, že se vám náramně zamlouvá hrát arogantní velitelku poníženého obchodního poradce v mém podání.“

„Pokud vás to utěší, pane, i vy jste svou roli sehrál znamenitě. Opravdu si nemyslím, že jsem někdy potkala tak přesvědčivého obchodního poradce, jakého jste předvedl vy.“

„Děkuji vám.“ Zamával na projíždějící drožku. „Po všech těch letech je už ze mne pomalu expert na splývání s pozadím.“

Usmála se pod závojem a podala mu ruku, aby jí pomohl do kočáru. „Máš nepřeberné množství udivujících dovedností, Ambrosi.“

„To ty taky, Concordie.“ Zavřel dvířka a usedl na sedadlo naproti ní. „Můj obdiv k učitelské profesi den ze dne roste.“

„Co teď?“ Zadívala se na něj přes závoj. „Mám za to, že další krok bude zjistit co nejvíc o záhadném panu Trimleym.“

„Také si to myslím, ano.“ Ambrose obrátil pozornost k oknu. „Zdá se, že je to v našem případě velice důležitá postava. Možná se z něj vyklubá ten Larkinův partner.“

„Vypadá to, že je prakticky jisté, že paní Hoxtonová ke spiklencům nepatří. Je na ní vidět, že jí ta dobročinná škola je dobrá leda k tomu, aby pozvedla její postavení mezi smetánkou.“

„Souhlasím s tebou,“ přitakal Ambrose. „Mám podezření, že její dobrý přítel pan Trimley s ní hanebně manipuluje. Nebylo by to ostatně poprvé, co se ničema s titulem pověsí na zámožnou dámu a zneužije ji k vlastním cílům. Podobně to pravděpodobně zařídil i s Edith Prattovou, když ji potřeboval přemluvit, aby se zapojila do té machinace.“

Concordie znechuceně nakrčila nos. „Obávám se, že u slečny Prattové stačilo nabídnout přiměřený úplatek.“

„Odhadla jsi ji správně.“

„Jak vlastně chceš Trimleyho najít?“ otázala se zvědavě. „Budeš hlídat dům paní Hoxtonové, dokud se u ní neobjeví?“

„To je jedna z možností, jak ho vypátrat, ale jelikož bych nejspíš musel trčet v protějším vchodu neúměrně dlouho, než by se mu uráčilo přijít, zvolím snadnější cestu.“

„Jakou?“

„Paní Hoxtonová se zmínila, že ji Trimley doprovodí zítra večer na Greshamův ples. Zajdu tam také. Bude tam velký nával hostů, takže nebude problém Trimleyho nenápadně pozorovat.“

Udiveně vykulila oči. „Žertuješ?“

Zakabonil se. „Proč myslíš?“

„Snad nehodláš doopravdy navštívit tak elegantní ples?“

„Proč ne?“

„Pro začátek ti schází jedna drobnost, a to je pozvánka.“

„Ta se dá zfalšovat, bude-li to nutné. Ale v daném případě se vůbec nemusím namáhat. Na společenských akcích u lady Greshamové bývá bez výjimky nabito. Jeden člověk navíc se snadno ztratí.“

„Ráda bych šla s tebou,“ řekla. „Mohla bych ti být při tom pozorování užitečná.“

Dlouze a zamyšleně si ji změřil. „Hmmm,“ zabručel.

Potrásla hlavou. „Bohužel to není možné, ale je od tebe hezké, že jsi to šmahem nezavrhl.“

„Nevidím důvod, proč bys nemohla jít se mnou. Jakožto žena můžeš vyslechnout leccos, co se ke mně vůbec nedonese.“

„Je tu ale jeden malý problém, nemám šaty,“ připomněla mu. „Ty, které jsi mi nechal ušít, jsou nádherné, ale ani jedny se nehodí na ples.“

„Šaty nebudou problém.“

„Víš to jistě?“

Usmál se. „Naprosto jistě.“

Zmocnilo se jí vzrušení. „To je báječné. Jakživa jsem na žádném plese nebyla. Budu si připadat jako Popelka.“

„Není nad hezkou pohádku, to říkám pořád.“ Ambrose si natáhl nohy a zkřížil paže. „A teď k jinému tématu. Už dlouho ti chci povědět, že jsem nahlédl do toho Cuthbertova zápisníku, který jsem včera v noci našel v jeho psacím stole. Vypadal jako účetní kniha a něco na ten způsob skutečně je.“

„Jaké to jsou účty? Týkají se té dobročinné školy?“

„To ne. Myslím, že ty zápisy představují sumy, které prohrál v hazardních hrách.“ Ambrose se odmlčel. „Vyplyvá z nich, že šťastnou ruku rozhodně neměl. V okamžiku smrti dlužil značný obnos.“

„Alexandru Larkinovi?“

„Mám podezření, že je tomu tak, ano.“

Chvilí o tom přemýšlela. „Domníváš se, že Larkin a Trimley použili jeho dluhů ze hry, aby ho přiměli ke spolupráci?“

„Zdá se mi to velmi pravděpodobné.“

Zachvěla se. „A teď je Cuthbert mrtvý.“

„Lidé, kteří se s Alexandrem Larkinem zapletou, často končí podobně. V minulosti se však jeho oběti rekrutovaly z řad kriminálních, jako je on, nebo z nejnižších vrstev. Všeobecně lze tvrdit, že takové zločiny velký rozruch v tisku nenadělaly a nepřiměly představitele zákona k důkladnému vyšetřování. Jenže nyní se zdá, že Larkin a ten jeho nový partner necouvnu ani před větším rizikem.“

„Chápu, jak to myslíš. V nedávné době připravili o život učitelku, majitelku zprostředkovatelské agentury a obchodního poradce.“

„Ani jeden z nich se nepohyboval ve vyšší společnosti, všichni tři však byli více či méně ctihodní. Na rozdíl od případu sestry mé klientky budí takové vraždy značnou pozornost.“

„Jen pokud se na ně přijde,“ připomněla mu Concordie. „Slečna Bartlettová zmizela. Paní Jervisová podle všeho spáchala sebevraždu. A Cuthbertovo tělo se teprve musí najít.“

„Pravda. Přesto mám neodbytný dojem, že pro Larkina a jeho partnera mají ty tvé studentky nevyčíslitelnou cenu.“

Concordie pevně sevřela postranice žebříku a pohlédla vzhůru k vrcholu cihlové zdi, kterou se chystala zdolat. „Nebudeš mi to věřit, Ambrosi, ale když jsi mi řekl, že dnes navštívíme ples u Greshamových, viděla jsem se v docela jiných šatech.“

Přidržel žebřík oběma rukama, aby se jí snáz vystupovalo. „Ujišťuji tě, že jsi v šatech služebné přímo k nakousnutí. Čepeček a zástěrka ti ohromně sluší.“

„Aspoň jsem byla ušetřena té strakaté lokajské livroje, kterou sis zvolil ty.“

„Myslel jsem, že jsem ti už vysvětlil, proč to tak je. Tak významná hostitelka jako lady Greshamová vždycky najímá na společenské akce nějaké služebnictvo navíc. Nikdo se tudíž nepozastaví nad přespočetnou služkou s lokajem.“

Začala vystupovat po žebříku. Nepochybovala, že ho přinesl výhradně kvůli ní, aby jí výstup ulehčil, protože sám by zdolal zeď snadno i bez žebříku.

„Teď už chápu, proč sis nelámal hlavu s pozvánkou,“ poznamenala.

„Proč se otravovat s triviálními detaily, když můžeme přelézt přes zeď?“

„Je to asi velice praktický přístup.“

Když se dostala na poslední příčku, povytáhla si šedivý plášť a sukni, aby jí nepřekážely.

Opatrně přehodila přes zeď nejdřív jednu a pak druhou nohu. Tlusté plátěné spodní kalhoty, které si oblékla pod prostý oděv služby, jí ochránily pokožku stehů před drsnými cihlami.

Když se pevně usadila na vrcholku zdi, uviděla před sebou rozlehlou, měsíčním světlem zalitou zahradu. V dálce zářily lampy v Greshamově sídle a z tanečního sálu sem doléhaly tóny hudby.

Na prchavý okamžik si sama sebe představila, jak v pohádkové róbě tančí v Ambrosově objetí valčík a vlasy má vyčesané do elegantního uzlu posetého květinami z drahokamů. A Ambrose byl, jak jinak, ohromně pohledný v obřadné černé s bílou. Usmála se pro sebe.

„Nač, sakra, myslíš?“ otázal se Ambrose nahoře na žebříku.

Nadskočila, když uslyšela jeho hlas tak blízko u ucha. Vůbec ho neslyšela stoupat nahoru.

„Na nic důležitého,“ odvětila nedbale.

„Hlavně se měj na pozoru. Dnes večer nestojím o žádné omyly.“

„To kázání si můžeš ušetřit, Ambrosi. Víím velice dobře, co mám dnes v noci dělat.“

„To rozhodně doufám.“ Vytáhl žebřík nahoru, spustil ho na vnitřní straně a znovu opřel o zeď. „Pamatuj si, že nesmíš riskovat. Kdyby se vyskytla jakákoli potíž nebo jsi z něčeho byla nesv, ihned mi dej vědět.“

„Tyhle instrukce slyším už aspoň po desáté, co jsme odešli z domova, Ambrosi. Víš, v čem je tvůj problém?“

„Který?“ Mrštně jako kočka sešplhal po žebříku. „V poslední době jich totiž mám celou řadu.“

Dotklo se jí to, ale snažila se své rozladění nedat najevo. Opatrně se přesunula na žebřík a sestupovala dolů s bohužel podstatně menším půvabem než on.

Čekal na ni dole. Když opět stála před ním, vztáhla ruku a upravila si brýle.

„Tvůj problém spočívá v tom, že u partnera nedokážeš ocenit iniciativu,“ prohlásila.

„To bude asi tím, že nejsem na partnera zvyklý. Už pár let žádného nemám.“

Ta slova probudila její zájem. „A předtím jsi nějakého měl?“

„Dávno, na začátku,“ odtušil nepřítomně. Svlékl si plášť. „Jak vypadám?“

Zadívala se na něj, ale jediné, co z lokajské livreje v té tmě dokázala rozeznat, byla bílá paruka. „Nevím, je moc velká tma.“

„Máš nakřivo čepeček.“ Zvedl ruce k jejím vlasům. „Ukaž, narovná ti ho.“

„Propána, ty máš oči jako kočka, Ambrosi.“

„To Stoner taky vždýcky říkal.“ Vzal ji za ruku. „Pojď, má drahá, jdeme na bál. Po dnešku už si nebudeš moct stěžovat, že tě nevyvedu mezi smetánku.“

Dvě hodiny nato Concordie proběhla setmělou chodbou a otevřela úzké dveře. Pruh světla z chodby jí ukázal, že je to přístěnek s mopy, košťaty, vědřa a kartáči.

Vklouzla dovnitř a zavřela za sebou. Konečně sama, povzdechla si a zmoženě se opřela o dveře.

Kdo by si pomyslel, že hrát si jeden večer na služku bude tak vyčerpávající? Jakmile překročila práh dámského salonku, ani na vteřinu si neodpočinula.

Spolu se dvěma dalšími stejně uštvanými sloužícími posluhovala nekonečnému počtu náročných dámských hostů. Většinu času strávila na kolenou, když obouvala dámám taneční střevíčky a připínala složité vlečky k pasu jejich drahocenných šatů, aby mohly tančit bez nebezpečí, že o ně zakopnou. K tomu se přidružilo několik drobných katastrof v podobě polití šampaňským či roztržených spodniček. V několika případech dokonce dostala za úkol odstranit ze saténové sukně podezřelou skvrnu od trávy.

Aspoň se nemusím bát, že mě někdo odhalí, konstatovala v duchu, celá umdlená. Ukázalo se, že bílý čepeček a zástěrka jsou stejně dokonalé přestrojení jako smuteční závoj. Ani jedna z těch elegantních dam, které salonkem prošly, nevěnovala bez ustání pracujícím služkám jediný pohled. Ostatní služebné se nad její přítomností také nepozastavily. Všechny měly práce nad hlavu a za každou pomocnou ruku navíc byly víc než vděčné. Výhodou bylo i to, že se u osoby najaté na jediný večer nepředpokládalo, že se v domě vyzná.

Jediný nepříjemný okamžik nastal, když do salonku vplula paní Hoxtonová v růžovém a purpurovém saténu, všude samý volánek a náběra.

Laskavá patronka Dobročinné dívčí školy ve Winslow však služce, která před ní poklekla, aby jí podkasala dlouhé nadýchané sukně, stěží věnovala slůvko, natožpak pohled.

Concordie si jen nerada upravila čepeček a pak váhavě otevřela dveře.

Vyklouzla na prázdnou a tichou chodbu a lámala si hlavu, jestli se Ambrosovi podařilo objevit v tanečním sále nepolapitelného pana Trimleyho.

„Ale, ale, ale, copak to tady máme? Koukám, že se tady ulejváš z práce, co?“

Hlas, poznamenaný přemírou vypitého šampaňského, který se jí ozval za zády, patřil muži. Concordie dělala, že neslyší, a chvátala chodbou k bezpečí dámského salonku.

Kroky se ztěžka vydaly za ní. Nadzdvihla si sukně a chystala se utíkat.

Tu ji však obrovská mužská dlaň uchopila za paži a přiměla ji zastavit se.

„Kampak tak spěcháš?“

Tlakem ruky ji otočil. Ocitla se tváří v tvář rozložitému pánovi v drahém černém a bílém společenském oděvu. V setmělé hale jakž takž rozeznávala jeho rysy. Usoudila, že v mladším věku býval jistě pohledný. Dnes však jeho obličej vykazoval známky odulosti, vyvolané opilstvím, přejídáním a nevázaným životem.

Chlípně se na ni culil. „Hele, brýle. Brýlatou služku jsem ještě neměl. Všechno je někdy poprvé, jak já říkám.“

Usilovně přemáhala nutkání vrazit mu pár facek. Neustále si připomínala své postavení. Služky vznešené hosty nefackují. Ostatně ani učitelky ne, když se to tak vezme, chtějí-li si udržet zaměstnání.

„Promiňte, pane,“ spustila a ze všech sil se snažila zachovat klidný a uctivý tón hlasu. „Musím zpátky do dámského salonku, čekají tam na mě.“

„Pro malou chvíli nebude zle. Pospíším si.“

„Prosím vás, pane, pusťte mě. Budou mě hledat, když se nevrátím okamžitě ke své práci.“

„Kdo by pro pár minut hledal jednu služičku? Vždyť je jich plný dům.“ Smykl jí k přístěnku. „No tak, pojď, užijeme si trochu legrace. Vyplatí se ti to, žádný strach.“

Vzkypěl v ní hněv. Odmrštila roli pokorné služky a obořila se na něj svým učitelským hlasem:

„Jak se opovažujete, pane? Takhle zacházíte s těmi, jejichž postavení ve světě je nižší než vaše? Nemáte špetku studu? Ani vychování nebo slušnosti?“

Chlípny opilec zkoprněl a užasle na ni zůstal civět, jako by ho oslovil neživý předmět.

„Co to má znamenat?“ vyrazil ze sebe nechápavě. „Měl byste se stydět. Nemáte nejmenší právo zneužívat ženy, které si musejí na slušné živobytí vydělávat službou. Naopak, pravý kavalír by považoval za svou povinnost takové ženy chránit.“

Využila jeho úžasu a pokusila se mu vytrhnout. Jeho sevření však bolestně zesílilo a odporný chlípny úsměv vystřídalo silné rozhořčení.

„Kdo si, krucinál, myslíš, že jsi, že se opovažuješ mluvit se mnou takovým tónem?“ Zprudka jí zatřásl. „Já ti ukážu, kde je tvoje místo, to budeš koukat.“ Znovu jí smýkl a vlekl ji k přístěnku. Concordie se teprve teď začala doopravdy bát. Situace se jí vymkla z kontroly. V naději, že se někde poblíž vyskytne některý sluha a bude svolný přispěchat jí na pomoc, otevřela ústa, aby zavolala o pomoc.

Na rty se jí přitiskla opilcova mohutná dlaň. „Bud' zticha, nebo bude hůř, a nejsou to plané sliby. Na spopitné můžeš rovnou zapomenout.“

Otevřel dveře přístěnku a snažil se ji vstrčit do tmy uvnitř. Jeho dlaň jí zakrývala nejen ústa, ale i nos, takže mohla stěží dýchat. Narůstala v ní panika a pořádná zlost.

Švihla rukou a zaryla mu nehty do tváře.

Zařval bolestí, pustil ji a popadl se za poraněnou tvář. „Co to vyvádíš, mrcho zatracená?“

Opřela se mu oběma rukama o prsa a vši silou do něj strčila.

Opilec ztratil rovnováhu, zapotácel se a s rámusem se zřítíl na podlahu v přístěnku.

Zabouchla dveře a otočila klíčem.

„Tady jsi,“ promluvil odkudsi z chodby za jejími zády Ambrose. „Všude tě hledám.“

Už jen tohle jsem potřebovala, pomyslela si a narovнала si brýle. Kdyby Ambrose zjistil, k čemu málem došlo, nejspíš by ji poslal bez dalších cavyků domů.

„Jenom jsem si potřebovala trochu odpočinout,“ ubezpečila ho a dávala si do pořádku čepeček a zástěrku. „Dělat služebnou je vážně vyčerpávající, abys věděl.“

Na dveře za jejími zády zabušily zuřivé pěsti a zevnitř zaburácel dopálený, třebaže poněkud přitlumený mužský hlas.

„*Pusť mě ven, ty mrcho! Jak se opovažuješ zacházet takovým způsobem, s člověkem, který stojí vysoko nad tebou? Postarám se, aby tě na hodinu propustili. Než se rozední, budeš na ulici.*“

Ambrose se zadíval na dveře.

„Vyskytl se snad nějaký problém?“ vyzvídal lhostejně.

„Ale ne, vůbec žádný.“ Zářivě se na něj usmála. „Nic, co bych sama nezvládla. Proč jsi mě hledal?“

Dveře se zatřáslы pod novými údery. „*Okamžitě otevři ty dveře!*“

„Ustup,“ vyzval Ambrose Concordii. Zachvátila ji nová vlna paniky.

„Nedělej nic ukvapeného, Ambrosi. Nemůžeš si dovolit rvačku se vznešeným pánem. Ohrozilo by to celý náš plán.“

„Podrž mi to.“ Hodil jí do náruče své sako a její plášť.

„Ambrosi, prosím tě, dnes v noci musíme zařídit daleko důležitější věci. Není čas rozptylovat se bezvýznamnými maličkostmi.“

„Potrvá to jen moment,“ ujistil ji. Odemkl dveře, otevřel je a vstoupil dovnitř.

„Nejvyšší čas,“ zvolal rozzuřený opilec. Vtom uviděl Ambrose, zarazil se a vytřeštil oči. „Co to má znamenat? Co to –“

Dveře se zavřely a Ambrose s ním v přístěnku osaměl.

Concordie zaslechla několik tichých slov, po nichž následovalo několik nepříjemných dutých úderů. Zatrnulo v ní.

Dveře se rozletěly, zevnitř se vynořil Ambrose a narovnával si lokajskou paruku. Než se dveře znovu zavřely, Concordie zahlédla na podlaze za jeho zády zhroucené tělo.

„To bychom měli,“ prohodil Ambrose. „Jdeme odtud. Beztak jsme už ztratili spoustu času.“

„Nezabil jsi ho, že ne?“ vyptávala se Concordie úzkostně.

„Nezabil,“ potvrdil Ambrose a rychle ji odváděl chodbou pryč.

„Nebyla to moje vina.“

„Ne, můžu za to já, protože jsem ti dovolil zúčastnit se dnešního podniku. Měl jsem mít rozum.“

„Ale to není fér, Ambrosi. Myslím, že jsem si v té situaci poradila skvěle.“

„To ano. Tohle mi starosti nedělá.“

„A co tedy?“ uhodila na něj.

„To, že ti zblízka viděl do obličeje a může tě někomu popsat.“

„Kvůli tomu se nestrachuj. Když uvážíš, že tam bylo šero a on byl zpitý pod obraz, nemluvě o tom, co jsi s ním provedl ty, bude si z událostí dnešní noci pamatovat pramálo nebo dokonce vůbec nic. Dám na to krk, že mě popsat nesvede. Navíc, kdo si pamatuje, jak vypadá nějaká služka?“

„To si probereme později. Ted' nesmíme ztrácet čas.“

Vykročil tak rychle, že za ním musela popobíhat, aby mu stačila. „Jak jsi mě našel?“

„Jedna služebná z dámského salonku mi prozradila, že tě viděla zmizet v téhle chodbě.“

Procházeli po balkoně nad tanečním sálem. Doléhal k nim ostrý neupřímný smích a halas podnapilého hovoru. Shlédla na třpytivou

scénu. Světlo svíců tančilo na plesových róbách posetých drahými kameny a pánům propůjčovalo prudkou eleganci. Připadalo jí to jako pohled do jiného světa, dost nicotného, říkala si v duchu.

„Mrzí mě, že sis neprožila svou pohádku,“ podotkl Ambrose tiše.

„Jsem si jistá, že nic z toho, co se odehrává tam dole, není tak vzrušující jako naše dobrodružství. Máš velice zajímavou profesi, Ambrosi.“

Zarazilo ho to. Pak se na ni pomalu usmál. „Je spíš nudná.“

„Proč vlastně tak uháníme?“ chtěla vědět. „Co se stalo? Objevil jsi Trimleyho?“

„Ano. Přijel s paní Hoxtonovou a celou dobu se od ní ani nehnul.“

„Výborně. Ale proč jsi přišel pro mne? Myslela jsem, že ho chceš sledovat.“

„To ano. Jenže před krátkou dobou mu jeden lokaj donesl vzkaz, jehož obsah Trimleyho náramně rozrušil. Omluvil se paní Hoxtonové i všem ostatním a tuze spěšně se vytratil z tanečního sálu. Sledoval jsem ho a slyšel jsem ho volat, aby mu donesli klobouk a plášť a zavolali dvoukolku.“

„Takže odjíždí?“

„Ano. Při troše štěstí bude chvíli trvat, než dorazí drožka. Ulice před domem je přečpaná kočáry, protože je tady dnes početná sešlost.“

„Divím se, že nepožádal o kočár paní Hoxtonové.“

„Asi proto, aby její kočí nezjistil, kam má namířeno,“ soudil Ambrose spokojeně.

Zmocnilo se jí vzrušení. „Myslíš, že spěchá na nějakou tajnou schůzku?“

„Ano. To, jak kvapně se loučil a o překot utíkal z plesu, naznačovalo, že jde o cosi naléhavého.“

„Co uděláme?“

„Měl jsem v úmyslu nechat tě tady a vypravit se za ním. Ten vzkaz byl pro něj tak důležitý, že chci zjistit, kam ho vylákal.“

„Půjdu s tebou,“ vyhrkla kvapně.

„Žádné strachy, ovšemže půjdeš se mnou,“ souhlasil ponuře. „Po té neblahé epizodě v přístěnku na košťata tě tady samotnou nechat nemůžu.“

„Poslyš, Ambrosi, myslím, že ten drobný incident zveličuješ.“

„Drobný incident? Ten chlap se tě pokusil znásilnit!“

„Nebylo to poprvé, co jsem měla co do činění s podobným neurvalcem. Při mém povolání jsem musela častokrát ukázat mužským příbuzným svých studentek, kde je jejich místo. Nevěřil bys, kolik takzvaných kavalírů neváhá zneužít ženu, jakmile zjistí, že je odkázána sama na sebe.“

Pohlédl na ni a ústa mu zvlnil zdráhavý obdiv. „Jak vidím, vedla jste dobrodružný život, slečno Gladeová.“

„Stejně jako vy, pane Wellsi.“

Zahnuli za roh a vmísili se do proudu lokajů, kteří nesli těžké stříbrné podnosy.

Když vešli do horké a zakouřené kuchyně, kuchařka si je nepřívětivě změřila.

„Kampak se to hrnete?“ obořila se a zástěrou si otírala pot z tváří. „Je tady hromada práce.“

„Budem hned zpátky,“ ujistil ji Ambrose. „Tady Betsy potřebuje na vzduch.“

„Zrovna teď? Dejchat čerstvej vzduch může co hrdlo ráčí, až vodejdou hosti.“ Kuchařka vrhla podezřívavý pohled na plášť, které Concordie nesla přes ruku. „Kde ste k nim přišli? Snad ste něco neštípili hostům? Proto máte najednou tak naspěch, co?“ Vtom se kuchyní rozlehl strašlivý třesk stříbra a porcelánu. Všichni včetně nenaložené kuchařky obrátili hlavy k nešťastnému lokajovi, který právě upustil podnos.

„Tak se koukni, cos to proved, ty nemešlo,“ vykřikla cukrářka. „Ty humrový pirohy jsem pekla kolik hodin. Madam bude zuřit, až zjistí, kolik jídla se dneska vyplejtvalo. Vsadím se, že tě na hodinu vyrazí.“

„Honem,“ zašeptal Ambrose a táhl Concordii ke dveřím.

Unikli do zahrady. Ambrose se zastavil a naházел bílou paruku, klobouk a bohatě premovaný lokajský kabát za křoví.

„Podej mi plášť,“ požádal ji. „A obleč si svůj. Nerad bych, aby někdo přistihl lokaje se služebnou nastupovat do drožky.“

Zběžně si ji prohlédl a strhl jí z vlasů bílý čepeček. „Služky drožkou nejezdí.“

„Ctihodné dámy taky ne,“ připomněla mu. „Každopádně ne s muži, za které nejsou provdané. Očekává se od nich, že pojedou kočárem nebo omnibusem. Kočí mě nejspíš bude považovat za lehkou ženu.“

„To se nedá nic dělat.“ Otočil se a vešel před ní mezi keře. „Stáhni si kapuci na obličej a drž se těsně za mnou.“

Prošli zahradou k místu, kde před dvěma hodinami přelezli přes zeď. Concordie si nevšimla žebříku, který ležel na zemi, dokud o něj nezakopla.

„Opatrně,“ sykl Ambrose a zachytil ji. Shýbl se, zvedl žebřík a opřel ho o cihlovou zeď. „Tentokrát polezu nejdřív já.“

Vyšplhala za ním. Zápasila se záhyby pláště a sukně a tísnivě si uvědomovala jeho netrpělivost.

Zanedlouho stáli oba na opačné straně zdi.

„Tudy.“ Ambrose ji popadl za zápěstí a táhl ji pryč. „Rychle. Nechci Trimleyho ztratit.“

„Co žebřík?“

„Nech ho být. Už ho nebudeme potřebovat.“

Ulice před sídlem Greshamových byla plná kočárů. Ale opodál, v úpravné řadě podél parku uprostřed náměstí, Concordie spatřila světla několika drožek.

Zaslechla známé hvízdnutí. Jeden lokaj přivolával dvoukolku. V odpověď na hvízdnutí se první drožka v řadě rozjela k velkému domu.

„Ta bude pro Trimleyho,“ hádal Ambrose. „Schází zrovna po schodech, podívej.“

Rychle ji vedl tmou k řadě čekajících drožek a vybral si dvoukolku až na samém konci. Kočí, usazený na kozlíku za krytým oddílem pro cestující, přelétl Concordii zběžným pohledem, tvářil se však zcela lhostejně, když oba dva vystoupili po úzkých schůdkách a usadili se ve zpředu otevřeném voze.

Jen Concordie usedla, bylo jí jasné, proč vybraná společnost shlíží nemilostivým okem na ženy v dvoukolých kočárcích. To vozítko působilo vskutku poněkud nevázaně. Jediné sedadlo skýtalo dostatek místa právě tak pro dva lidi, pokud se k sobě dost těsně přitiskli. Tak důvěrná blízkost byla pochopitelně zcela nepřipustná.

Ambrose oslovil kočího okénkem ve střeše. „Sledujte drožku, která právě odjíždí od domu, ale ať vás její kočí nezpozoruje.“

Prostrčil otvorem několik bankovek.

„Jak račte, pane.“ Kočí zastrčil peníze do kapsy. „V tudle hodinu to bude hračka.“

Kočárek se s rachotem rozjel.

Concordie užasla, jak je rychlý a lehce ovladatelný. „Je to báječná jízda. Je odtud možno pozorovat všechno kolem. A podívej, jak rychle jedeme. Nevidím jediný důvod, proč by urozené dámy neměly dvoukolku používat.“

Ambrose nespouštěl oči z drožky, která odvážela Trimleyho. „Hodláš ten poznatek vykládat mladým dámám ve své dívčí škole?“

„Ano, rozhodně.“

Právě míjeli plynovou svítilnu. V jejím matném světle Concordie zahlédla pousmání, které zvlnilo Ambrosovy rty.

„Jsou ti mé plány na dívčí školu k smíchu?“ zeptala se klidně. „Vůbec ne,“ odtušil Ambrose. „Považuji je za ohromně smělé a ve všech směrech obdivuhodné.“

„Ach.“ Nevěděla, co na to říci. Od smrti rodičů ji nikdo v jejích snech nepodpořil. Potěšilo ji to.

Sledovali Trimleyho kočár spleť rušných ulic.

Když po nějaké době zahrnul za roh, Ambrose zaklel. „Sakra. Tam tedy jede.“

Concordie vycítila nebezpečnou energii, která v něm začala pulzovat.

„Co je to?“

„Jede do Doncasterových lázní,“ odpověděl.

„Ale je už hodně po půlnoci,“ namítla. „V tuto hodinu jsou lázně pro veřejnost zavřené.“

„Správně. O to je Trimleyho návštěva zajímavější.“

Krátce nato Ambrose oslovil drožkáře. „Zastavte tady, prosím vás.“

„Ano, pane.“

Kočárek zůstal stát. Concordie vzhledla k Ambrosovi. „Co máš za lubem?“

„Je zřejmé, že Trimley má namířeno do lázní.“ Ambrose si sejmul klobouk a ohrnul límec pláště. „Mám podezření, že si tam s ním někdo, pravděpodobně Larkin, smluvil schůzku. Půjdu za ním a uvidím, co se dá zjistit.“

Rozhlédla se temnou ulicí. Plynové lampy začínala ovíjet mlha.

„Co kdybych šla s tebou?“ navrhla.

„To je nemožné. Zůstaneš tady a počkáš s kočím na můj návrat.“

Tón jeho hlasu nepřipouštěl námitky. Zнала ho už dost dobře, aby věděla, že nemá cenu protestovat. V některých případech se s ním mohla dohadovat a jindy to pro změnu nešlo.

„Nelíbí se mi to, Ambrosi. Slib mi, že budeš hodně opatrný.“

V té chvíli už stál a chystal se seskočit na dlažbu. Zarazil se však, nahnul se k ní a políbil ji krátce a tvrdě na ústa.

„Nevrátím-li se do patnácti minut nebo na tebe padne z nějakého důvodu strach, naříd' kočímu, ať tě odveze na Ransomheath Square číslo sedm. Ptej se po Felixi Denverovi. Rozumíš?“

„Kdo je Felix Denver?“

„Starý známý,“ odpověděl. „Pověz mu, co se stalo. Pomůže tobě i děvčatům. Rozumíš, Concordie?“

„Ano. Ale Ambrosi –“

Stál už na chodníku.

„Nedovolte, aby se kdokoli k dámě přiblížil, než si vyřídím své záležitosti,“ poručil kočímu. „Je to jasné? Kdyby se tady někdo ukázal, ihned odjed'te. Kdybych se zpozdil, dáma vám dá adresu, na kterou ji odvezete.“

„Ano, pane.“ Kočí zajistil opratě. „O dámu se nebojte, dohlídnu na ni. Znáám to tady, je to klidná čtvrť.“

„Děkuji vám,“ Ambrose na to a svižným krokem se vzdálil.

Concordie ho provázela pohledem, dokud ho nepohltila mlha.

Ambrose stál v tmavém vchodu budovy na protější straně ulice a sledoval, jak Trimley odemyká svým klíčem pánský vchod do Doncasterových lázní.

To je ale zajímavé, že má od lázní vlastní klíč, pomyslel si Ambrose. Patří mu snad část toho podniku? Nebo je tak zadobře s majitelem? Byla tu pochopitelně i možnost, že klíč byl ukraden, ale samozřejmost, s jakou ho Trimley používal mluvila spíš pro to, že sem mimo otevírací hodiny nejde poprvé.

Z kočárku vystoupil za rohem v sousední ulici. Důvodem patrně bylo, že nechtěl, aby drožkář znal přesnou adresu místa, kam má jeho pasažér namířeno.

Velice obezřetný muž, ten Trimley, usoudil Ambrose. Na druhou stranu je pochopitelné, že se kavalír, který se dá do spolku s králem podsvětí, musí mít tuze na pozoru.

Dveře do lázní zůstaly otevřené jen zlomek vteřiny, Ambrose však přesto zahlédl, že se zevnitř line slabé světlo. Buď některý zřízenec zapomněl zhasnout lampu, nebo tam někdo přišel před Trimleym. Asi Larkin.

Dveře vzápětí za Trimleym zapadly.

Ambrose vyčkal ještě několik minut, aby se jeho oběť nerušeně pustila do toho, kvůli čemu se do lázní dostavila. Pak přešel ulici, vzal za kliku a zjistil, že Trimley za sebou nezamkl. Znamenalo to, že se nehodlá zdržet dlouho.

Ambrose zvolna otevřel dveře. V nevelké předsíni byla skoro úplná tma. Matná záře, kterou zahlédl předtím, vycházela z nedovřených dveří sousední místnosti.

Vstoupil do předsíně, tiše za sebou zavřel a přikročil k protějším dveřím.

Už tady jednou v přestrojení za zákazníka byl, když začal vyšetřovat smrt Nellie Taylorové. Při té návštěvě zjistil, jak to uvnitř lázní vypadá. Architekt, který budovu navrhl, měl v oblíbě temné gotické umění. Vysoké klenuté stropy a hluboké zárubně ponechávaly značný prostor šeru.

Obezřetně otevřel o trochu víc dveře do převlékárny a upřel pohled na řadu kójí opatřených závěsy. Ve světle nástěnného svícnu rozeznal na stole velkou hromadu bílých prostěradel.

Po Trimleym nebylo vidu, ani slechu, odněkud z nitra lázní sem však doléhal dupot rychlých kroků. Rozpoznal zvuk večerních střevíců na nohou kavalíra.

Prošel převlékárnou a vynořil se v první parní lázni. Přestalo se zde topit už před mnoha hodinami, když se lázně pro veřejnost zavřely, stále tu však bylo velké vedro. Nástěnná lampa s koulí z mléčného skla vrhala matnou záři na lesklé bílé kachlíky.

Propletl se mezi lavicemi a židlemi k dalším dveřím a potichu je otevřel.

Plynový hořák na stěně byl sice stažen téměř na minimum, i v jeho mdlém světle však rozeznal velký čtvercový bazén v centru rozlehlého prostoru.

Kdesi ve tmě kapala voda.

Vydal se ke dveřím na vzdáleném konci.

V polovině cesty k cíli spatřil těsně pod hladinou studeného bazénu plout tmavý obrys.

Na první pohled to vypadalo jako pánský kabát, který někdo nedbale odhodil do vody. Při bližším pohledu však rozeznal u rukávů bledé neživé ruce.

Nevidoucí oči mrtvého muže zíraly z hlubin na Ambrose podivně obviňujícím pohledem.

Alexandr Larkin. V sousední místnosti se s rachotem rozletěly dveře. Náhlá exploze zvuku roztříštila přízračné ticho. Na dlaždičkách zaduněly vyděšené kroky.

Tohle jsou jiné kroky než ty předešlé, pomyslel si Ambrose. Je však nicméně jisté, že ten člověk před někým prchá.

Prošel do sálu s horkým bazénem právě včas, aby uviděl, jak mužská postava oběhla široký bazén a upaluje ke klenutému vchodu do tmavé chodby.

Ambrose se rozběhl. Už muže skoro doháněl, ale ten se najednou zprudka zastavil ve dveřích a vyhodil ruce nad hlavu.

„Nestřílejte.“ Začal couvat. „Prosím vás, ne, nikomu nic neřeknu, přísahám.“

Ambrose se zastavil a pak se vplížil do stínu u kójí se závěsy na pravé straně. Odtud viděl muže, kterého pronásledoval, velmi

zřetelně. Byl hubený a shrbený věkem a celoživotní dřinou. Podle čepice a těžké gumové zástěry to byl lázeňský zřízenec.

Ambrose ho poznal. V lázních se mu říkalo Starý Henry. „Bohužel dnes máte neobyčejnou smůlu, protože jste ve špatnou dobu na špatném místě,“ upozornil zřízence Trimley z klenutého vchodu. „Nemohu přece připustit, abyste vykládal policii, že jste mě viděl na místě Larkinovy vraždy, že?“

Popošel o několik kroků ke Starému Henrymu. Záře lampy, která visela u vchodu do chodby, se odrazila od revolveru v jeho ruce. Zvedl zbraň.

„Prosím vás, ne,“ zakvílel Henry. Ambrose úmyslně hlučně přešlápl.

Trimley strnul, bleskurychle se otočil a pohledem zkoumal temnotu.

„Kdo je tam?“ zvolal. „Ukažte se.“

„Nechte zřízence jít, Trimley,“ promluvil Ambrose ze tmy. „Nemá s tím nic společného.“

„To jste vy, co?“ Trimley se ostře zahleděl směrem ke kójím. „To vy jste odvezl dívky z hradu, že je to tak? Tak jste se konečně rozhoupal k vyjednávání? Uděláme vám na ty dívky slušnou nabídku. Učitelku budeme pochopitelně chutít taky. Nemůže zůstat naživu. Ví toho příliš mnoho.“

„Pusťte toho zřízence a můžeme se o tom začít bavit.“

„Proč vám na tom zpropadeném chlapovi tolik záleží?“ zavrčel Trimley. „Víš snad něco důležitého?“

Pro člověka jako Trimley měli **ostatní** lidé cenu, jen když mu mohli být nějak prospěšní k dosažení jeho cíle. Peníze a moc pro něj byly hlavním motivem.

„Můžete vzít jed na to,“ spustil Ambrose významně, „že je důležitější, než byste tušil.“

Trimley zavadil zamračeným pohledem o vystrašeného zřízence. „To se mi nechce věřit.“

Ambrose si vzpomněl na lampy rozsvícené všude v lázních a rozhodl se vsadit všechno na jednu kartu.

„Larkin vám o něm nic neřekl, co?“ prohodil.

„O čem to mluvíte?“

„Myslete, Trimley. Proč mu podle vás Larkin věřil do té míry, že ho sem dnes v noci zavolał, aby rozsvítil lampy?“

„Je to zkrátka sluha, dělá to vždycky.“

„Vy jste Larkina moc dobře neznal, vidíte? Na tomto světě bylo jen málo těch, kterým bezvýhradně věřil. Vy jste k nim, jak vidím, nepatřil.“

„To není pravda.“ Trimley se zatvářil uraženě. „Považoval mě za svého partnera. Důvěřoval mi.“

„Za partnera.“ Ambrose se nevesele zasmál. „A přitom vám neřekl, proč tady dnes v noci bude ten zřízenec?“

„O čem to krucinál mluvíte?“

„Larkin a ten zřízenec jsou staří kamarádi,“ začal sprádat smyšlenky zlehka a bez námahy, jak ho to naučili otec a dědeček. *Příhod' pár uncí detailů, hochu, a každý od tebe ochotně koupí libru kouře.* „Oba vzešli ze slumů. Tenhle chlapík jednou Larkinovi zachránil život. A na takovou službu Larkin nikdy nezapomněl.“

Starý Henry zafňukal, ale jinak se zdálo, že chápe, oč Ambrosovi jde. Proti celoživotnímu spojení s králem zločinců se neohradil ani slůvkem. „Jak tohle všechno víte?“ obořil se na něj Trimley zostra.

„Sleduju Larkina už dlouhou dobu,“ vysvětlil Ambrose. „Dá se říct, že jsem ho důkladně prostudoval.“

„Tisíc láteř,“ zahromoval Trimley. „Vykládal mi, že se ho někdo chystá vypíchnout, ale já si říkal, že slyší trávu růst.“

Ambrose mlčel. Kdesi ve tmě tiše šplouchala voda. Ten zvuk zněl přímo strašidelně.

„Ukažte se,“ nařídil mu Trimley. „Mluvíte jako urozený muž. Nevidím důvod, proč bychom spolu neuzavřeli obchod. Jak jste už asi zjistil, budu potřebovat nového partnera.“

Ambrose se nepozorovaně sunul kupředu, až stanul u stojanu se dvěma velkými prázdnými džbány, které se používaly při mytí vlasů. Dával si záležet, aby měl neustále světlo za zády, aby jeho obličej zůstal ve stínu. Od obou mužů ho odděloval bazén.

Na tu vzdálenost a při chabém osvětlení bylo vysoce nepravděpodobné, že by se Trimley trefil, kdyby po něm chtěl střílet. Zřízenci však nadále hrozilo smrtelné nebezpečí.

„Co navrhuje?“ otázal se Ambrose vlídně.

„Zůstaňte stát, kde jste.“ Trimleyho hlas zněl nyní klidněji. Zjevně se cítil víc pánem situace, když rozeznával Ambrosovu siluetu.

„Ukažte ruce, chci vidět, jestli máte zbraň.“

„Jsem neozbrojený.“ Ambrose ukázal dlaně. „Mějte však na paměti, že jestli mne zastřelíte, spadnete do ještě většího průšvihů, než když zabijete toho zřízence.“

„Jak to?“

„Pravda je taková, že já jsem sledoval Larkina, ale někdo jiný má spadeno na vás, Trimley. Jsem jediný člověk na světě, který vám může prozradit jméno policejního inspektora, který dospěl k závěru, že vy a Larkin jste byli partnery.“

„Lžete. O mně neví vůbec nikdo. *Nikdo*. Já jsem šlechtic, u sta hromů, žádný kriminálník. Proč by se o mne nějaký inspektor měl zajímat?“

„Mám pro vás novinku, Trimley. Policii nedělá problém podezírat příslušníky vyšších vrstev. Potíže má jen tehdy, chce-li někoho z těch kruhů zatknout, protože v tom případě potřebuje daleko víc důkazů. Ale pokud jde o vás, klidně vezměte jed na to, že ten inspektor je na nejlepší cestě získat proti vám obsáhlý usvědčující materiál.“

„Jak tohle všechno víte?“

„Ještě jste se nedovtipil? Všechny potřebné důkazy přece koupí ode mne.“

Trimleyho to ohromilo. „To je nemožné. Vy lžete.“

„Nemusíte se přespříliš vzrušovat. Jsem tělem duší obchodník. Podle mého názoru je spravedlnost zboží, které lze koupit a prodat, stejně jako ty čtyři dívky, které jste s Larkinem unesli.“

„A vy jste ochoten prozradit mi jméno toho inspektora?“ vyzvídal Trimley nedůvěřivě.

„Prodám vám jeho jméno za předpokladu, že se dohodneme na ceně,“ odpověděl Ambrose. „A za dodatečný poplatek, na kterém se můžeme také dohodnout, nechám zmizet důkazy, které jsem až do této chvíle nashromáždil.“

Ambrose už by měl být každou chvíli zpátky. Concordie se zachvěla a přitáhla si plášť blíž k tělu. Něco se určitě pokazilo, o tom byla skálopevně přesvědčená.

Zprudka vstala a seskočila z dvoukolky na chodník.

„Hej,“ zavolal kočí. „Kampak?“ Poplašeně na ni zamžoural. „Ten pán mi nakázal, abych vás hlídal.“

„Obávám se, že je asi ve velkém nebezpečí. Je někde uvnitř Doncasterových lázní. Někdo se ho možná pokusí zavraždit. Musím jít za ním. Pomůžete mi, prosím vás?“

„Zavraždit?“ Do kočího jako by udeřil hrom. Hbitě vyhákl opratě. „Vo ničem takovým nebyla řeč.“

„Počkejte, prosím vás, potřebuji vaši pomoc.“

„Jízdný bylo slušný, ale na to, abych se zaplet do vraždy, to nestačí.“

Kočí pleskl opratěmi a kůň vykročil kupředu.

„Mohl byste, prosím vás, aspoň najít nějakého policistu a poslat ho do Doncasterových lázní?“ prosila Concordie úpěnlivě.

Kočí neodpověděl. Práskal bičem a nutil koně do trysku. V několika vteřinách na pusté a temné ulici osaměla. Rozběhla se ke vchodu do lázní, až za ní plášť divoce vlál.

„Že vy jste ten obchodní poradce, co přišel tahat rozumy z té stupidní krávy, z toho společenského šplhavce, Roweny Hoxtonové?“ osopil se na něj Trimley. „A co to bylo s vámi za ženskou, jak tvrdila, že chce založit dobročinnou školu?“

„Nikdo důležitý,“ ujistil ho Ambrose ledabyle. „Najal jsem si na tu roli jednu herečku.“

„Ta pitomá husa Hoxtonová vás na mě upozornila, co?“ Trimleymu se v hlase ozvalo znechucení. „To ona vám prozradila moje jméno. Dnes večer jste určitě byl na plese a odtamtud mě sledoval až sem.“

„Je to možné,“ připustil Ambrose.

„Když jste onehdy v noci přišel za Cuthbertem, málem jsem vás dostal, abyste věděl.“

„Vaši muži nestáli za mnoho.“

„Ti nebyli *moji*.“ Trimley si opovržlivě odfrkl. „Ty poslal Larkin. Když se mi Cuthbert pokusil prodat informaci o jistém panu Dalrymplovi, který se u něj poptával na dívku jménem Hannah Radburnová, bylo mi hned jasné, která bije.“

„Přistoupil jste na jeho návrh a přiměl ho poslat vzkaz do mého klubu. Jakmile jste pro něj neměl další použití, objednal jste u Larkina jeho likvidaci.“

„Měli vás tu noc od Cuthberta sledovat. Chtěl jsem zjistit, kdo jste a kde máte ty dívky schované. Ale nepovedlo se to.“

„Stejně jako na Aldwicku,“ připomněl Ambrose. „Mimochodem, tu lázeňskou Nellii Taylorovou jste dal zavraždit vy? Nebo to obstaral Larkin?“

„Tak se jmenovala?“ zeptal se Trimley bez zvláštního zájmu.

„Ano.“

„S její smrtí nemám společného vůbec nic. Byla to jedna z Larkinových místních děvek. Rád si v turecké lázni užíval i jinak. Nellie Taylorová byla myslím jeho favoritka. Zřejmě o jeho obchodech vypátrala víc, než pro ni bylo zdrávo.“

„Proto se jí zbavil?“

„Jak jinak.“ Trimleyho hlas nabyl na ostrosti. „Tu Taylorovou pusťte z hlavy. Nebyla důležitá. Raději přejdeme k obchodnímu jednání. Jakže se jmenuje ten policejní inspektor, co mě podle vás sleduje?“

„Ale no tak, snad nečekáte, že vám tu informaci sdělím, když na mě míříte zbraní? Jsem neozbrojený. Nemáte se ode mne čeho obávat. Odložte revolver, ať to můžeme probrat ve vši slušnosti.“

„Nevidím vás dost jasně. Vyjděte na světlo.“

Ambrose popošel do malého kužele světla vrhaného nástěnnou lampou a ocitl se tak v těsné blízkosti džbánů na vodu.

„Nevidíte, že mám prázdné ruce?“ zavolal a zdvihl před sebe otevřené dlaně.

Trimley pozorně zamžoural jeho směrem a pak spokojeně přikývl. „Tak dobrá. Jakou cenu žádáte za ty dívky? Radím vám, aby byla rozumná, jinak –“

Zarazil se, protože z chodby za jeho zády zaduněl tlumený rachot.

„Co je to?“ zachraptěl a opět zneklidněl. „Kdo je tam?“

U všech rohatých, pomyslel si Ambrose. Stoner by na mě byl pyšný. Strategie Vyjednávání zafungovala skvěle. Ale jak mu otec a dědeček často připomínali, mazaný muž musí neustále počítat s náhlými zvraty štěstí.

„Máme návštěvu, řekl bych,“ prohodil. Využil rozptýlení Trimleyho pozornosti a vzal do ruky jeden těžký džbán.

„Někdo z vašich lidí?“ hádal Trimley a přelétal pohledem z Ambrose do tmavé chodby.

„To v žádném případě,“ ujistil ho Ambrose a svěsil ruku se džbánem podél svého levého stehna mimo Trimleyho zorné pole. „Spíš někdo od Larkina.“

Rachot zesílil. Trimley se obořil na zřízence. „Co je to za zvuk?“

„S dovolením, pane,“ začal Starý Henry roztřeseně. „Bude to asi vozejk s prádlem, co s nim rozvážíme prostěradla a ručníky.“

„Aby to d'as spral. Kolik zřízenců tady dneska v noci je?“

„Jenom já, pane,“ odpověděl muž. „Aspoň sem si to doteď myslel.“

Ve dveřích z chodby se objevil vozejk vrchovatě naložený prádlem. Hromada na něm byla tak vysoká, že nebylo vidět, kdo se za ní skrývá.

„Stát,“ zavelel Trimley.

Ambrose si uvědomil, že nestihne oběhnout bazén. Bude ho muset džbánem přehodit.

V té chvíli vozík znenadání vyrazil kupředu a začal nabírat rychlost. Podle všeho do něj ten, kdo ho sem přivezl, ze všech sil strčil.

„Tisíc láteř,“ zařval Trimley kompletně vyvedený z míry.

Divoce začal pálit na vozík.

Ambrose vymrštil džbán. Trimley však v té chvíli uskočil před vozíkem do strany.

Džbán ho zasáhl do ramene, a ne do hlavy, kam Ambrose mířil.

Trimley vykřikl, ale neupadl. Upustil však revolver, který zarachotil na dlaždicích.

Zapotácel se a horečně začal po zbrani pátrat.

Ambrose se rozběhl kolem bazénu. Zahlédl revolver na samém jeho okraji.

„Seber tu zbraň,“ zařval na zřízence.

Starý Henry se vzpamatoval a začal se po zbrani rozhlížet. „Já jí nevidím. Depa je?“

Nemá smysl vysvětlovat mu, kde ji najde, pomyslel si Ambrose. To už by ji mohl rovnou Trimleymu podat. Ještě pár kroků a bude u Trimleyho.

„Vidím ji,“ zvolala Concordie, vyrazila z chodby a rozběhla se k bazénu. Pelerína za ní vlála jako prapor.

Trimley se bleskurychle otočil a utíkal za ní. Konečně objevil, kde zbraň leží.

U všech pekelníků, zaláteřil Ambrose v duchu. Už jen tohle mi scházelo.

Concordie doběhla k revolveru o zlomek vteřiny dřív než Trimley, ale neshýbla se pro ni. Však by to také byla strašlivá chyba, protože Trimley by ji určitě přemohl a zbraň jí sebral, táhlo Ambrosovi hlavou.

Jenže ona zbraň skopla do vody.

„Cos to provedla, káčo pitomá?“ povykoval Trimley.

Rozmáchl se a srazil Concordii do bazénu. Dopadla tam s velkým šplouchnutím a okolní dlaždice zalil gejzír vody.

Trimley se otočil na patě a upaloval pryč.

Concordie se vynořila a lapala po dechu.

„Jsi v pořádku?“ zavolal Ambrose a maličko zpomalil.

„Ano.“ Prskala, kašlala a snažila se postavit. „Je mi dobře. Nezdržuj se kvůli mně. Utíkej za ním.“

Vzal ji za slovo a vyběhl do tmavé chodby. Trimley už nebyl v dohledu, doléhal sem však dupot jeho kroků, které se vzdalovaly k zadnímu východu.

V této části lázní byla naprostá tma, Trimley však pelášil s jistotou člověka, který se v budově výborně vyzná.

Doběhl na konec chodby, trhl dveřmi a zmizel.

Ambrose proběhl dveřmi jen pár kroků za ním a objevil úzké točité schodiště. Trimley má namířeno na střechu.

Ambrose se hbitě vrhl vzhůru, odkud dozníval dupot Trimleyho kroků.

Na vrcholku schodiště se otevřely dveře a dovnitř pronikl vlhký noční vzduch.

Ambrose tam dorazil právě včas, aby zahlédl Trimleyho, který vystoupil na kamennou římsu, lemující vrcholek střechy, a přeskočil na střechu sousedního domu. Bez meškání se za ním rozběhl a rychle ho doháněl.

Žádný div, že Felix nedokázal sledovat Larkinovy příchody a odchody, pomyslel si. Král zločinců používal tajnou cestu. Jestlipak Larkin tušil, že ji objevil i jeho urozený partner?

Když se Trimley dovítí, že svému pronásledovateli neuteče, zůstal stát, shýbl se a zdvihl ze střechy jakýsi předmět. Pak se bleskurychle otočil.

V chabém měsíčním světle Ambrose spatřil, že jeho protivník třímá kus roury.

„Nevím, kdo jste, ale jste otravný jako zimnice,“ vybuchl Trimley.

Vrhl se kupředu, prudce se rourou rozmáchl a smrtícím obloukem švihl po Ambrosově hlavě.

Ambrose sebou praštil na tvrdý povrch střechy. Roura proťala vzduch jen několik palců nad ním.

Vymrštil se na nohy a skočil po Trimleyem.

„*Ne, nepřibližujte se!*“ Trimley před ním couval. „Nechte mě být, k čertu!“ Zdvihl rouru k dalšímu úderu.

Ambrose fingoval výpad doleva.

Trimley uskočil z jeho dosahu, když tu Ambrose vykopl pravou nohou.

Trimley se snažil uskočit a narazil zezadu na okraj kamenné římsy.

Zapotácel se, ztratil rovnováhu a překotil se dozadu.

„*Neee...*“

Jeho křik se rozléhal temnou nocí a zmlkl až s tupým žuchnutím dole na dlažbě.

„Opravdu ti je teplo?“ ujišťoval se Ambrose z protějščího sedadla v drožce. „Ale ano, děkuji,“ odvětila Concordie zdvořile. Odpovídala mu na tu otázku už poněkolikáté. „Už jsem ti přece řekla, že voda v bazénu byla ještě teplá a ten zřízenec byl tak hodný, že mě vybavil spoustou ručníků.“

Starý Henry jí také pomocí háku na dlouhé tyči vylovil brýle.

Přesto vypadala dost zvláště, zabalená od hlavy k patě v Ambrosově plášti. Objemný kus oděvu však měl své výhody. Mohla vystupovat jako pán, alespoň před kočím.

Na druhou stranu těžko říci, co si asi myslel o velkém ručníku, kterým si ovinula mokré vlasy. Je to svým způsobem docela zajímavá módní novinka, napadlo ji. Třeba by se mohla osobně přičínit o návrat turbanů, které byly svého času v exkluzivních tanečních sálech tolik populární.

O své zdraví se nestrachovala. Nepochybovala, že koupel v bazénu přežije vcelku bez úhony. Zato o Ambrose si dělala starosti. Co se vrátil ze střechy, byl zachmuřený a uzavřený.

„Zachránil jsi tomu stařečkovi život,“ prohodila pochvalně. „Kdyby ses tam neobjevil, Trimley by ho bez cavyků zastřelil.“

„Starý Henry je ten informátor, který mi pověděl o rozhovoru mezi Nellií a Larkinem, v němž padlo jméno Aldwick. Byla to první hmatatelná stopa v tom případě.“

„Snad Starý Henry není taky tvůj bývalý klient?“

„Ovšemže je. Zaplatil mi za tu práci plnou cenu a ještě něco navrch.“

Drožka zastavila. Concordie vyhlédla z okénka a spatřila řadu pěkných městských domů.

„Jsme na Ransomheath Square, jak vidím,“ řekla. „Propána, to jsou ale krásné domy! Je mi známo, že ti, kdo pracují pro Kriminální vyšetřovací oddělení mají daleko vyšší platy než konstáblové na ulici, ale netušila jsem, že si mohou dovolit takový přepych.“

Ambrose otevřel dvířka. „Felix si tenhle dům nekoupil za inspektorský plat.“

„Je tedy z bohaté rodiny?“

„To ne, ale než se rozhodl jít k policii, vydělal slušné jmění v jiném povolání a dobře investoval.“ Vystoupil z vozu. „Počkej tady. Budu hned zpátky.“

Seděla ve tmě uvnitř kočáru a pozorovala ho, jak vystupuje po schodech k číslu sedm. Zabušil a dveře se po nějaké době otevřely. Zaplálo světlo svíčky. Ambrose krátce pohovořil s osobou, kterou Concordie nedokázala rozeznat.

Dveře se opět zavřely, Ambrose seběhl ze schodů a vyhoupl se do drožky.

Dveře v čísle sedm se otevřely podruhé. Po schodech pružnými a dlouhými kroky seběhl jakýsi muž. Concordie zahlédla, když procházel pod plynovou lampou, že nese přes ruku plášť. Měl oblečené kalhoty a obuté boty, ale košili si teprve teď dozapínal a kolem krku mu vlála nezavázaná kravata.

„Doncasterovy lázně,“ křikl na kočího a nastoupil do neosvětleného kočáru. Drožka se rychle rozjela.

„Proč za mnou chodíš zásadně ve dvě ráno, Wellsi?“ zavrčel. „Nemůžeš si navyknout slušnější hodinu?“ Pohled mu padl na Concordii, která seděla naproti. „No ne, vy budete ta učitelka, že?“

Nedokázala ve tmě rozeznat rysy jeho obličeje, ale zvuk jeho hlasu se jí zamlouval. „Ano, je to tak,“ potvrdila. Ambrose se ve tmě nahnul kupředu. „Dovol, Concordie, abych ti představil inspektora Felixe Denvera. Felixi, tohle je slečna Gladeová.“

„Dobrý večer, slečno Gladeová. Nebo spíš dobré ráno.“ Felix si několika obratnými pohyby uvázal kravatu. „Nic ve zlém, ale co to máte na hlavě? Poslední módní výkřik?“

„Je to ručník.“ V rozpacích vztáhla ruku k hlavě. „Mám mokré vlasy.“

„Vida. Nevšiml jsem si, že přší.“

„Je to dlouhé a složité vysvětlování. Nechám na panu Wellsovi, aby vám to vyličil.“

„Znameníť nápad.“ Felix se pootočil k Ambrosovi. „Tak jen spust, Wellsi.“

„Stručně řečeno, Larkin a ten jeho tajemný partner jsou po smrti,“ oznámil Ambrose.

„Oba dva?“

„Ano. Ukázalo se, že Larkinovým partnerem byl Edward Trimley, který se spřátelil s bohatou vdovou paní Hoxtonovou. Bylo to takové to vzájemně výhodné spojení, jež často v lepší společnosti vzniká.

On měl k dispozici její konexe i peníze a ona měla na oplátku elegantního průvodce na všechny společenské akce.“

„Paní Hoxtonová je patronka Dobročinné dívčí školy ve Winslow,“ vysvětlovala Concordie horlivě.

„Tak tohle bylo to spojení se školou,“ poznamenal Felix zamyšleně.

„Ano,“ potvrdil Ambrose. „Dnes v noci jsme se slečnou Gladeovou sledovali Trimleyho z plesu do Doncasterových lázní. Ukázalo se, že tam šel na schůzku s Larkinem. Nejspíš se pohádali. Když jsem Trimleymu v patách dorazil do budovy, Larkin už byl mrtev. Jeho mrtvola plave v jednom z bazénů.“

„A kde je Trimleyho tělo?“ chtěl vědět Felix. „Mám se vůbec ptát?“

„Je v uličce za budovou lázní,“ odpověděl Ambrose bezvýrazným hlasem, jakým od návratu ze střechy mluvil stále. „Trimleyho smrt byla nehoda,“ vmísila se spěšně do hovoru Concordie. „Ambrose ho pronásledoval na střechu, došlo k zápasu a Trimley přepadl přes římsu.“

Rozhostilo se krátké, napjaté ticho. Ani jeden muž nepromluvil.

Concordie v té chvíli pochopila, že bez ohledu na to, k čemu došlo na střeše Doncasterových lázní, nehoda to zřejmě nebyla.

„Vzato kolem a kolem je to dost šikovní zakončení toho případu,“ prohodil nevzrušeně Felix. „Naneštěstí ale nezbyl nikdo, koho bych mohl vyslechnout, co?“ Odmlčel se. „Co takhle nějaký svědek?“

„Jediný svědek je ten zřízenec,“ připustil Ambrose. „Ale s tím jsem už mluvil. Tvrdí, že vraždu vlastně neviděl, protože byl zrovna v jiné části budovy.“

„Trimley ho chtěl zabít, aby ho umlčel,“ dodala Concordie. „Kdyby Ambrose nezasáhl, byl by ten ubožák v téhle chvíli taky nebožtík.“

„Jak se k tomu vlastně připlétl?“ zeptal se Felix.

„Řekl, že dostal vzkaz, podle kterého měl lázně otevřít po zavírací hodině,“ odpověděl Ambrose. „Nebylo to poprvé, co takový příkaz dostal. Larkin měl zřejmě ve zvyku používat lázně pro tajné schůzky s kumpány z podsvětí, přesně jak jsi se domníval.“

„Věděl jsem, že se v těch lázních něco děje,“ konstatoval Felix se zadostiučiněním.

„Larkin tam přicházel tajně přes střechu. Proto ho tví lidé neviděli vcházet ani vycházet. Trimley se však o tom vchodu nějak dověděl.

Mám podezření, že o něm věděli i někteří zřízenci, ale moudře drželi jazyk za zuby, aby nepřišli o zaměstnání.“

„Co Nellie Taylorová?“ vzpomněl si Felix.

„Trimley o ní tvrdil, že to byla jedna z Larkinových děvek, a naznačil, že odhalila příliš mnoho o jeho plánech s našimi čtyřmi děvčaty.“

„A tak ji zabil,“ uzavřel to Felix. Chvilí mlčel. „Ten lotr,“ dodal po chvilí s citem. „Svatá pravda,“ souhlasil Ambrose.

„Domníváme se, že paní Jervisová, ta, která vedla agenturu a obstarávala učitelky, a slečna Bartlettová, první vychovatelka našich děvčat, byly zabity z podobného důvodu,“ vložila se do hovoru Concordie. „Přišly zřejmě na to, že tyhle dívky jsou první z dlouhé řady mladých dam ze slušných rodin, které se měly přeškolit na kurtizány a vydražit na aukci. Neexistuje sice ani náznak důkazu o tom, že znaly Trimleyho nebo Larkina, rozhodně však věděly, jak najít Cuthberta. Udělaly chybu, když se ho pokusily vydírat.“

„Cuthbert pochopitelně ihned informoval Trimleyho a Larkin zařídil jejich umlčení,“ pokračoval Ambrose. „Později se Trimley s Larkinem zbavili i Cuthberta. Odpovědnost za to padá na mou hlavu. Usoudili totiž, že podobně jako já ho může nakonec najít i policie.“

„Tolik mrtvých,“ povzdychl si Felix. „Mimochodem, jak zemřel Larkin?“

„Netahal jsem ho z vody,“ odpověděl Ambrose. „Ale podle mého skromného mínění byl pravděpodobně udeřen zezadu do hlavy a pak v bezvědomí shozen do vody, aby se utopil. Nebýt mimořádné situace a totožnosti oběti, dospělo by se nejspíš k závěru, že to byla další nehoda v lázních.“

„Stejně jako v případě tvé klientky,“ dodal Felix.

„Přesně tak.“

„Inu, co se stalo, stalo se,“ prohlásil Felix. „Nejspíš to ani líp dopadnout nemohlo. Velice rád bych vyslechl hlavně Larkina a vyptal se ho na jeho podnikání. Popravdě by ale bylo velice obtížné sestavit obžalobu z vraždy proti takovému člověku. Neexistovaly proti němu prakticky žádné důkazy a Trimleyho by vzhledem k jeho postavení ve společnosti také nebylo snadné pohnat před soud.“

„Nejhorší na celé věci je to, že než se nadějeme, nastoupí na Larkinovo místo někdo jiný,“ připomněl Ambrose.

„Tak už to v životě chodí,“ souhlasil Felix filozoficky. „Na druhou stranu to má i pozitivní aspekt, protože mám zajištěnou stálou práci. Dokud budou existovat darebáci, bude zapotřebí policie.“ Zadíval se na Concordii. „Smím se zeptat, jak to, že na vás není suchá ani nit, slečno Gladeová?“

„Trimley mě shodil do bazénu,“ informovala ho.

„Když jsem přišel do lázní, Trimley si vzal jednoho starého zřízence jako rukojmí,“ vysvětlil Ambrose. „Byla to svým způsobem patová situace. Já pistoli neměl, kdežto Trimley ano.“

„Chápu,“ řekl Felix.

„Concordie odvrátila jeho pozornost tím, že se na něj rozjela s naloženým vozíkem na prádlo. V nastalém zmatku a chaosu ji pak Trimley shodil do bazénu.“

„Ambrose je až příliš zdvořilý,“ protestovala Concordie. „Ve skutečnosti měl situaci víceméně pod kontrolou, když jsem se tam přihrnula jako velká voda a pokusila se ho zachránit. Obávám se, že jsem mu značně pokazila všechny plány. Ale musím přiznat, že se umí rychle přizpůsobit.“

„To ano, v tom směru byl Ambrose odjakživa skvělý,“ dal jí Felix pobaveně za pravdu. „Tehle talent mu byl za starých časů tuze k užítku.“

„Vy dva se tedy znáte už dlouho?“ vyzvídala Concordie a snažila se, aby to znělo nedbale.

Drožka zastavila před Doncasterovými lázněmi. Felix otevřel dveře a sestoupil na chodník. Pak se otočil ke Concordii. Teprve světlo pouliční svítilny jí ukázalo, že je to velmi pohledný muž, který se právě královsky baví.

„Tak Ambrose vám nic neřekl, slečno Gladeová? My dva jsme totiž bývalí obchodní partneři. Vedli jsme si opravdu skvěle, než nás načapal John Stoner a nedal jinak, než že z nás udělá počestné lidi.“

„John Stoner z nás také učinil své dědice,“ připomněl Ambrose. „Z toho důvodu naše tehdejší zaměstnání pochopitelně ztratilo smysl. Nač si přivydělávat zlodějnou, když se člověk topí v penězích? Nezbylo nám než si najít profese, v nichž bychom mohli svá nevšední nadání uplatnit.“

„Tak ty pracuješ jako poradce pro Scotland Yard?“ Concordie sledovala pohledem, jak Felix Denver přechází ulici směrem k pánskému vchodu do Doncasterových lázní.

„Jen příležitostně.“ Ambrose zabušil na střechu na znamení, že chce odjet. „Při vyšetřování soukromých případů se mé cesty často zkříží s Felixovými. Tak to bylo kupříkladu na samém počátku tohoto případu. Když jsem si uvědomil, že smrt Nellie Taylorové může nějak souviset s Larkinem, ihned jsem Felixe vyrozuměl.“

„Kdy jste se vlastně vy dva seznámili?“

„Několik dní po otcově smrti. Nezávisle na sobě jsme se vydali ukrást kalhoty, které se sušily na šňůře na jedné zahradě. Poprali jsme se o ně, protože náhodou to byly moc pěkné kalhoty. Nakonec jsme ale usoudili, že uděláme nejlíp, když budeme pracovat spolu.“

„Jak se Felix ocitl na ulici?“

„Když mu bylo dvanáct, zemřeli mu rodiče na horečku. Když jsem se s ním setkal, byl na ulici už rok. Byl to opravdu zatvrdělý kriminálník, o tom nepochybuj. Lecčemu jsem se od něj přiučil.“

„Jak jste se dostali k panu Stonerovi?“

„Takříkajíc při práci. Vloupali jsme se k němu do domu podle obvyklého schématu. Felix hlídal venku, já šel dovnitř. Jenže John Stoner mě načapal.“

„Dobré nebe! Je to div, že nezavolal konstábl a nedal vás oba zavřít.“

„Stoner je v mnoha ohledech velice zvláštní člověk.“

„To ty a Felix Denver rovněž.“ Odmlčela se. „Kdy oznámíš své klientce, že ti, kdo mají na svědomí vraždu její sestry, jsou také po smrti?“

„Co nejdřív.“

„Ta zpráva jí bezpochyby vnese do duše klid.“

„Možná částečně,“ připustil Ambrose. „To, po čem prahne, jí to však nepřinese. Spravedlnost a pomsta nejsou zrovna vydatný pokrm. Zasytí na krátko, skutečnou útěchu však neposkytnou.“

Z pochmurného podtónu v jeho hlase se jí sevřelo srdce. „Jsi na konci každého případu takový, Ambrosi?“

„O čem to, k čertu, mluvíš?“

„Jestli jsi pokaždé tak skleslý, když se dobereš všech odpovědí.“
Chvilí se bála, že jí neodpoví.

„Ty jsi velice vnímavá žena, Concordie,“ řekl konečně. „Jak jsi to uhodla?“

„Předpokládám, že se tě na konci každého případu zmocní deprese, protože v hloubi duše tušíš, že to, co jsi zjistil, tvým klientům skutečně uspokojení nepřinese. A myslíš si tudíž, že jsi vlastně nedodržel slib.“

„Skutečně je to tak, že jim vlastně neposkytnu to, kvůli čemu se mnou uzavírají obchod,“ souhlasil.

„Ale to není pravda, Ambrosi.“ Nahnula se k němu a vzala jeho ruku do dlaní. „Vůbec jsi totiž nepochopil, co ve skutečnosti prodáváš. Tvým úkolem není zajistit klientům spravedlnost nebo pomstu.“

„Kvůli tomu přece za mnou chodí.“

„Možná tomu sami věří, jenže spravedlnost a pomsta jsou komodity, které obstarávají zákony, policie a soudy. Někdy poskytnou slušnou hodnotu a jindy zase ne. Ale rozhodně to nemá co dělat s tvou profesí.“

Jeho ruka prudce sevěla její. „Jestli je to pravda, nemám zřejmě svým klientům co nabídnout.“

„V tom se mýlíš. Dáváš jim totiž něco, co nikde jinde nezískají.“

„Co je to?“

„Odpovědi.“ Uvědomila si, jak silně ji tiskne. Svíral její ruku, jako by doufal, že ho vytáhne do bezpečí. „Dáváš svým klientům odpovědi na otázky, které jim nedávají v noci spát. Je to dar nevyčíslitelné ceny. Poznání pravdy možná spravedlnost ani pomstu nezajistí, ale pro řadu lidí je životně důležité.“

Ve světle lampy, kterou míjeli, zpozorovala, že se Ambrose upřeně dívá ven z okna. Obličej měl ostře řezaný a zachmuřený jako tehdy, když ho ve stáji na hradě uviděla poprvé.

Po nějaké době se k ní otočil.

„Nikdy jsem o svém povolání takhle neuvažoval,“ přiznal. „Tvou zásluhou je vidím v úplně jiném světle. Díky tobě vidím tolik věcí jinak. To bych rád věděl, jak to děláš.“

„To bude tou učitelkou ve mně. Vy, pane, umíte opatřovat odpovědi. A já mám přesně opačné schopnosti.“

„Jak to?“

„Mým úkolem je naučit studenty, jak se správně ptát.“

Sotva Ambrose otevřel dveře do zahrady, oba psi se k nim radostně vrhli. Concordiiu pozornost ihned upoutalo, jaké je v domě neobvyklé teplo a že se všude navzdory pozdní hodině svítí. Oheň měl být v celém domě uhašen už před několika hodinami, táhlo jí hlavou. „Tady jste.“ Paní Oatesová vyšla z kuchyně s velkým podnosem v obou rukou. „Nejvyšší čas, že jste doma.“ Vytřeštila oči, když jí padl pohled na Concordii. „Co se vám stalo, slečno Gladeová?“

„To je dlouhá a trochu složitá historie,“ odvětila Concordie a pohládila Danta po hlavě.

„Promiňte mi mou zvědavost, ale to, co máte na hlavě, je *ručník*?“

„Bohužel ano.“

„Slečna Gladeová dnes v noci utrpěla nepříjemnou nehodu,“ vysvětlil Ambrose. „Potřebuje župan a pořádný oheň v krbu.“

„Zajisté, pane. V knihovně je docela útulno. Může tam počkat, než Oates rozdělá oheň v jejím pokoji.“ Paní Oatesová se hrnula dál po chodbě. „Pojďte se mnou. Zrovna jsem uvařila pro všechny čaj.“

„Dívky jsou ještě vzhůru?“ zhrzla se Concordie. „Vždyť jsou skoro tři ráno. Měly být už dávno v posteli.“

„Všichni na vás chtěli počkat.“

Paní Oatesová otevřela dveře do knihovny a vstoupila. Zevnitř zazněl hláhol veselého smíchu.

Ambrose vzal Concordii pod paží a vedl ji dál. „Obrň se. Mám tušení, že se hned tak do postele nedostaneme.“

„Tomu nerozumím.“ Concordie vpadla do knihovny jako velká voda. „Jak to, že jste v tuhle hodinu vzhůru? Dívky ve vašem věku potřebují zdravý a dlouhý spánek. Víte velice dobře, že na tom opravdu trvám.“

Při pohledu na Hannah, Phoebe, Edwinu a Theodora zkoprněla, jako by do ní uhodil blesk. Všechny čtyři seděly kolem stolu, každá držela v ruce karty a před sebou měla hromádku mincí.

A nebyly tam samy. Společnost jim dělal elegantní stříbrovlasý pán. Také on svíral v dlouhých prstech vějíř karet.

„Dobré nebe!“ zvolala Concordie. „Snad nehrajete o peníze?“

Hihňání ustalo, jako když utne. Dívky hleděly na Concordii s očima i ústy dokořán.

„Ale kdepak, slečno Gladeová,“ řekla honem Phoebe. „Provádíme pouze nesmírně zajímavé experimenty se zákony pravděpodobnosti.“

„Kdo by to řekl?“ podivila se Concordie. „Na první pohled to vypadá úplně přesně jako hra v karty, a ani sázky nescházejí.“

„Slečno Gladeová,“ vybuchla Edwina. „Co se vám stalo?“

Theodora jen zírala. „Zaseji zneuctil.“

„Má zničenou pověst,“ šeptala Hannah. „Zrovna jako Lucinda Rosewoodová.“

Hubený distingovaný pán vstal od karetního stolu s pružným půvabem, který popíral jeho očividně vysoký věk.

„Tak jste konečně doma z plesu,“ přivítal je. Se zájmem si prohlédl Concordii v pánském plášti a s ručníkem na hlavě i Ambrose ve zbytku lokajské livroje. „Jdete z maškarního, jak vidím.“

„I tak by se to dalo říct.“ Ambrose odhodlaně zamířil ke stolku s karafou brandy. „Dovol, Concordie, abych ti představil Johna Stonera.“

„Těší mě, pane Stonere.“ Concordie si narovнала brýle. „Takže jste nakonec přece jen naživu. To je ale příjemné překvapení.“

Stoner se hlasitě a srdečně rozesmál a jeho smích proteplil knihovnu víc než plápolající oheň v krbu.

„Doufám, že nejste zklamaná.“ Opět sklonil hlavu, tentokrát nad Concordiinou rukou.

Třpyt v jeho očích jí na rtech vyloudil úsměv.

„Právě naopak,“ odtušila. „Je to vážně úleva, vědět, že nejste zakopaný někde na zahradě.“

„Aspoň prozatím,“ řekl Stoner zvesela. „Pojďte se posadit k ohni. Myslím, že by vám neuškodila sklenka brandy.“

Concordie zčistajasna usoudila, že vzhledem k tomu, co má dnes v noci za sebou, už není v jejích silách marnit další energii naprosto zbytečným kázáním o hazardních hrách.

„To je znamenitý nápad,“ prohlásila.

O něco později se Concordie v noční košili, županu a trepkách usadila před příjemný oheň ve své ložnici. Hannah a Edwina jí ležely u nohou stočené do klubíčka. Phoebe seděla na židli a Theodora pomalu a metodicky pročesávala kartáčem Concordiiny vlasy a pramen po prameni je sušila nad plameny.

„Takže pan Trimley i pan Larkin jsou nebožtíci?“ ujišťovala se Phoebe.

„Ano.“ Concordie na tu otázku odpověděla v minulých dvaceti minutách už několikrát. Byla však trpělivá, protože chápala, že se o tom potřebují neustále ubezpečovat. „Ode dneška jste všechny v bezpečí. Ani jeden z nich vám už neublíží.“

Hannah si ovinula kolena pažemi a stísněně se zadívala do plamenů. „A když teď nebezpečí pominulo, budete si nás chtít nechat u sebe, slečno Gladeová?“

Concordie nezaváhala ani na okamžik. „Ovšemže ano. Nejsme sice skutečná rodina, ale velice mnoho jsme společně prožily. To, co jsme zakusily, mezi námi vytvořilo pouto, které se pokrevnímu svazku zcela vyrovná.“

Theodora se posmutněle usmála. „Mně rozhodně připadá nesrovnatelně silnější než to, které sdílím s tetou Agnes a strýcem Rogerem. Nemohli se dočkat, až se nás po smrti našich rodičů zbaví.“

Phoebe si posunula brýle na kořen nosu. „A co pan Wells?“

„Co s ním má být?“ podivila se Concordie.

„Byl na nás moc hodný, ale napořád si nás asi nebude chtít nechat.“

Hannah zachmuřeně přikývla. „To je pravda. Proč by o nás čtyři stál, až se vy dva vezmete?“

„Tak to už by stačilo,“ zarazila ji Concordie chladně. „Chci, aby mezi námi bylo jasno. O svatbě nepadlo mezi mnou a panem Wellsem ani slovo.“

Dvěře se tiše otevřely. Ambrose pohlédl na skupinku kolem ohně. „Nezaslechl jsem tady náhodou své jméno?“

Hannah se k němu zprudka otočila. „Slečna Gladeová tvrdí, že jste spolu nemluvili o svatbě.“

Všechny čtyři se k němu obrátily v očekávání, že to vyvrátí nebo potvrdí.

Ambrose zkrřížil ruce na prsou a opřel se o rám dveří. „Tak to je drzá lež. Velice zřetelně si vybavuji, že rozhovor na toto téma proběhl v drožce cestou k paní Hoxtonové.“ Střetl se pohledem s Concordii. „Nevzpomínáte si na něj, slečno Gladeová?“

„Pokud si vzpomínám, byl to dost skandální rozhovor,“ ohradila se chabě.

„Tady to máte,“ obrátil se Ambrose k dívkám. „Skandální sem skandální tam, ale mluvilo se o tom.“

„Zaplaťpámbu,“ vyhrkla Theodora a bylo na ní vidět, že jí spadl kámen ze srdce.

„Skvělá zpráva,“ zvolala Phoebe šťastně.

„Tak to bychom měly,“ přidala se Edwina.

Hannah se usmála. „Přiznám se bez mučení, že jsem se docela bála, aby v té věci nevyvstal nějaký zádrhel.“

„Jestli jste všechny spokojené,“ ozval se Ambrose, „rád bych vám připomněl, že je strašně pozdě a všichni bychom měli jít spát. Zítřka se vstávat nemusí, snídaně se podává pozdě. *Hodně* pozdě.“

Ustoupil ke straně, aby Phoebe, Hannah, Edwina a Theodora mohly projít. Když se jejich kroky vzdálily ke schodišti, obrátil se ke Concordii.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Dál zůstával stát ve dveřích a vůbec se nepokusil vejít dovnitř.

„Ano,“ odpověděla automaticky. Pak nakrčila nos. „Ne ,vlastně nejsem. Cítím se podobně jako tenkrát noci, když jsme prchali z Aldwicku. Nesvá. Neklidná, nevím jak to popsat.“

„To je úplně normální,“ ujistil ji. „Myslím, že jsem ti tenkrát vysvětlil, že takové pocity jsou důsledkem přestálého nebezpečí a vzrušení. Ani já proti nim nejsem imunní.“

„Ale očividně si s nimi umíš líp poradit.“

Maličko zkrřivil rty. „Spíš jsem se je naučil skrývat.“

Pohlédla na něj. V nitru jí narůstala vlna vášně ,smyslné touhy a zadrhla jí hrdlo tak, že nemohla promluvit. Uvědomila si, že ho touží políbit a že snad nikdy v životě po ničem tolik neprahla.

Ovládni se, napomenula se v duchu. Nemůžeš se na něj vrhnout. Každopádně ne tady v ložnici, Vždyť by o tom okamžitě věděl celý dům.

Křečovitě sepjala ruce v klíně. „Ano, předpokládám, že se oba dva potřebujeme pořádně vyspat.“

„Svatá pravda.“ Pokročil ze dveří dál na chodbu

„Ale stejně jako ty asi nedokážu usnout, dokud se ve ten neklid trochu neusadí.“

„A čím zamýšlíte tu svou nervozitu léčit, další sklenkou brandy?“

„Ne,“ odvětil a tvářil se přemítavě. „Myslím že se půjdu projít.“

„Cože? Projít? V tuhle hodinu?“

„Nepůjdu nikam daleko. Myslel jsem, že bych si zašel do zimní zahrady. Je to velice uklidňující prostředí.“

„Chápu.“

Zvolna se usmál. „Nejenže je zimní zahrada skvělá na nervy, ale navíc je tam naprosté soukromí. Kdyby se tam kupříkladu dva lidé v tuto noční hodinu čistou náhodou sešli nikdo z domu by o tom neměl ani tušení.“

Vydal se chodbou pryč. Concordie upřeně pozorovala otevřené dveře své ložnice.

Někdo, bezpochyby paní Oatesová, pozhasínal lampy v knihovně i na chodbách. O poschodí výš dozněl tlumený cupot dívčích kroků.

Dům kolem ní postupně utíchal. Nedokázala odtrhnout oči od prázdných dveří.

Čekal na ni ve stínu několika palem. Nevěděl, jestli za ním přijde, a nebyl si jist, co udělá, když se Concordie neobjeví.

V zimní zahradě bylo příjemně teplo od topení, instalovaného v podlaze. Skleněnými panely vysoké kupole stropu sem proudilo měsíční světlo a tříštilo se na listech tropických rostlin. Jeho smysly napájela hutná vůně prsti a svěží zeleně.

Nehybně stát ve tmě ho stálo víc pevné vůle, než bylo záhodno. V minulosti se mu mnohokrát stalo, že po noci plné násilností zatoužil po ženě, ale po žádné tolik jako po Concordii. Na každý pád ne tak úporně a zoufale. Je přece Vanza – je pánem svých vášní.

Ale s Concordii bylo všechno jiné. Ohrožovala jeho sebeovládání jako dosud nikdo před ní a jemu to vůbec nebylo proti mysli. Měsíční světlo se zvolna posouvalo. Poslední světlo v domě zhaslo. Zachvátila ho ponurá melancholie.

Takže přece jen nepřijde.

Co vlastně čekal? Má za sebou dost otřesný zážitek a je k smrti vyčerpaná.

Zaslechl, jak se dveře do skleníku otevřely.

Nedávné zoufalství utonulo v přívalu jásavé nedočkavosti.

Díval se, jak se k němu ve světlém županu blíží jako přízračná postava. Když vkročila do kaluže stříbrného světla, zpozoroval, že má své tmavé vlasy rozpuštěné. Spadaly jí na ramena v lesklých vlnách a vrhaly jí na obličej záhadné stíny.

V té chvíli by s klidem odpřísáhl, že se ocitl v čaromoci zaklínadel kouzelnice.

Obezřetně postupovala uličkou mezi hustou zelení a rukou si odsouvala z cesty převislé listy.

„Ambrosi?“ zavolala tiše.

Teprve teď si uvědomil, že ho nevidí. Vytrhl se z ochromující strnulosti, do níž ho zaklela, a vystoupil zpoza palem.

„Tady jsem.“

Vykročil k ní a v srdci cítil stejnou jistotu jako tehdy před mnoha lety, když spojil svůj osud s Johnem Stonerem a uměním Vanzý.

Sotva ho spatřila, bez jediného slova se k němu rozběhla.

Otevřel náruč, pevně ji k sobě přivinul a blaženě vnímal vlahou tíhu jejího těla. Objala ho. Tiskla se k němu, jako by ho už nikdy nechtěla pustit, a zvedla obličej k polibku.

Když se jejich ústa spojila, věděl, že dnes v noci je její touha stejně pronikavá jako jeho. Poznání, že ho chce stejně divoce a vášnivě jako on ji, smetlo poslední zbytky jeho sebeovládání. Chtěl jí toho dnes v noci tolik povědět, ale najednou nedokázal jasně uvažovat a nevybavovala se mu správná slova. Vždyť na tom nesejde, pomyslel si. Mluvení už vůbec není důležité.

Sesmekl jí župan z ramen a pohodil ho na lavičku. Pak jí rozvázal stužky na noční košili a její malá půvabně zaoblená ňadra s pevnými a tuhými poupaty bradavek mu padla přesně do dlaní.

Concordie chvějícími se prsty cloumala zapínáním jeho košile. Pak ji rozhrnula a přitiskla mu dlaně na prsa, přímo na tetování Vanzý. Žár jejích rukou na nahé pokožce ho spaloval a probouzel v jeho nitru neukojitelnou touhu.

Koutkem oka zahlédl na nedalekém stole složenou nepromokavou plachtu. Popadl ji a rozložil na široký záhon mladých zelených kapradin.

Neprotestovala, když ji stáhl dolů na improvizované lůžko. Líbala ho na krk a zarývala mu nehty do ramen. Vyhrnul jí noční košili k pasu a vyhledal plné, vlhké a smyslné místočko mezi jejíma nohama. Její vůně mu v mozku zažehla plamen.

Naléhavě a rozechvěle se zvedala proti jeho ruce. Musel vynaložit maximální soustředění, aby si dokázal rozepnout kalhoty. Obemkla ho prsty a zkoumavě a zvědavě mu špičkou palce přejížděla po vrcholku ztopořeného mužství.

Zachvátila ho běsnící tělesná touha. Musí se do ní ponořit, protože už stěží dýchá. Celý se roztrásl, jak usilovně se snažil ovládnout, aby se pomalu vsunul do jejího těsného a pružného tepla. Napjala se, zhluboka se nadechla a pak zdvihla kolena, aby vnikl hlouběji.

Když se jí zmocnily úlevné záchvěvy, přestal bojovat. Společně se vrhli do víru pocitů.

Poslední souvislá myšlenka, která se mu kmitla hlavou těsně předtím, než se rozplynul v úlevných vlnách, byla, že bez ohledu na to, jestli Concordie má nebo nemá pravdu v tom, že jeho profese spočívá v nalézání odpovědí, on ví s jistotou především jedno. Že Concordie je odpovědí na všechny otázky, kvůli nimž probděl řadu nocí svého dosavadního života.

Nazítří se osazenstvo domu shromáždilo u snídaň až v jedenáct hodin. „Oates si stěžoval, že někdo nezavřel dveře do skleníku,“ oznámila paní Oatesová a udeřila těžkým čajníkem na stůl. „Psi vlezli dovnitř a zváleli záhon mladých kapradin. Povídal, že je dočista po nich.“

Concordie strnula s vidličkou na půl cesty k ústům. Do tváří jí stoupalo horko. Mohla jen doufat, že není rudá jako pivoňka. Zavádila pohledem o Ambrose, který na protějším konci stolu pořádal smažená vejce, jako by se nechumelilo.

„Je to jejich přirozenost. Jak se dostanou k hlíně, tak hrabou,“ poznamenal filozoficky. „Podala byste mi džem, Phoebe?“

„Prosím, pane.“ Phoebe zvedla misku a podala mu ji. „Ale vinu za ty kapradiny na Danta nesvádějte. Byl s námi v knihovně celý večer, dokud jste se se slečnou Gladeovou nevrátili. A zbytek noci spal u nás v pokoji. Vid', Hannah?“

Hannah vzhledla. V obličeji jí seděl nechápavý výraz, jako by jí otázka vyrušila z daleko naléhavějších úvah. „Ano, spal u nás.“

„Tak to asi byla Beatrice,“ usoudila paní Oatesová.

„Ta spala se mnou a s Theodorou,“ hlásila Edwina horlivě.

John Stoner si namazal na toast máslo. „Takže psi to nebyli. To bych rád věděl, co se s těmi kapradinami stalo.“

Concordie zachytila v jeho očích pobavený záblesk a pochopila, že má docela dobrou představu o tom, jaká pohroma kapradiny postihla. Se staženým obočím pohlédla na Ambrose a varovně se na něj zaškaredila, ale on se tvářil, že to nevidí. Bylo vidět, že mu nepříjemný obrat v hovoru velké starosti nedělá.

V hrůze z hrozící katastrofy si dodala odvahy a chopila se úkolu změnit téma.

„Tak se nejspíš do zahrady vloudilo zatoulané zvíře a nějak vniklo do skleníku,“ shrnula to břitce. „Tím jsme to téma doufám vyčerpali. Necítíš se dobře, Hannah? Měla jsi zase ošklivý sen?“

„Kdepak, slečno Gladeová.“ Hannah se spěšně narovнала. „Jen jsem se trochu zamyslela, nic víc.“

Concordie tomu tak docela nevěřila, nenaléhala však. Zpovídat dívku u snídaně se jí nezdálo vhodné.

„Teď když nebezpečí pominulo, hodlám brát dívky ven na čerstvý vzduch, aby měly dostatek pohybu,“ oznámila. „Byly tady zavřené už příliš dlouho. Zahrada je sice překrásná, ale není dost velká na dlouhou občerstvující procházku.“

Edwina se rozzářila. „Půjdemo nakupovat, slečno Gladeová? To by nám určitě poskytlo dostatek pohybu.“

„Já chci jít do muzea,“ oznámila Phoebe. „Chození po muzeu je taky zdravý pohyb.“

„Já bych šla raději na výstavu,“ dožadovala se Theodora.

Hannah se šťourala vidličkou ve smažených vejcích a mlčela jako zařezaná.

Ambrose zvedl šálek s čajem. „Myslím, že pro dnešek bude stačit park.“ Pohlédl na Concordii. „A vezměte s sebou psy. Taky se potřebují proběhnout.“

Je to rozkaz a nikoli návrh, uvědomila si Concordie s úlekem. Padla na ni hrůza. Toužila se ho vyptat, proč trvá na tom, aby je chránili psi, ale před děvčaty se neodvážila.

„Můžu jít na procházku v kalhotách, slečno Gladeová?“ dotazovala se Phoebe dychtivě.

„Pouze pod tou podmínkou, že si zastrkáš vlasy pod čepici a budeš se tvářit, že jsi chlapec,“ řekla Concordie. „Dívka v chlapeckých šatech by budila nežádoucí pozornost, o jakou rozhodně nestojíme.“

Phoebe se rozzářila. „Klidně půjdu za kluka, jen když smím nosit kalhoty i venku.“

„Vezmu si ty nové modré vycházkové šaty,“ oznámila Edwina nedočkavě.

„Nesmím si zapomenout skicák a tužku,“ dodala Theodora. „Už se ani nepamatuju, kdy jsem měla naposledy možnost kreslit krajinu.“

Hannah odložila vidličku. „Vadilo by vám, kdybych šla nahoru do svého pokoje? Nemám náladu na procházku.“

Concordie se zachmuřila. „Co je ti, bolí tě hlava?“

„Ne, jsem jenom unavená. Včera v noci jsem špatně spala.“

„Dovol, abych ti pogratuloval, Ambrosi.“ Stoner složil dlouhé tělo do křesla, spojil konečky prstů a potěšené se na Ambrose podíval. „Od mladých dam vím, že se budete se slečnou Gladeovou co nevidět brát.“

„Zatím to není vůbec jisté.“ Ambrose zamířil na vzdálený konec knihovny a zadíval se do zahrady. „Ještě stále čekám, až mě slečna Gladeová požádá o ruku.“

„Cože?“

„Slečna Gladeová je nekonvenční dáma a na vztah mezi pohlavími má velice moderní názory.“

Stoner si odkašlal. „Promiň, že to přivádím na přetřes, ale z rozhovoru s dívkami jsem jaksi nabyl dojmu, že došlo ke zneuctění.“ Na chvíli se odmlčel. „A to nemluvím o pohromě, která včera v noci postihla kapradiny.“

Ambrose se zprudka obrátil a zamířil ke stolu. „Zodpovědnost padá z velké části na slečnu Gladeovou. Mohu jen doufat, že si uvědomí, co je její povinností, a konečně udělá, co se sluší a patří.“

Stoner vytáhl obočí. „Takže to všechno závisí na ní?“

„Správně.“

Stoner ho chvíli upřeně pozoroval. „U sta hromů, ty se ji bojíš požádat, že je to tak? Myslíš si, že tě odmítne.“

Ambrose křečovitě sevřel opěradlo křesla. John Stoner mě zná až příliš dobře, pomyslel si. „Řekněme, že v ní nechci vzbudit dojem, že se za mne musela provdat kvůli své vlastní pověsti.“

„Ach, ano, už chápu.“ Stoner se usmál a pokýval hlavou. „Takže jsi se uchýlil ke Strategii nepřímé cesty.“

„Nazval bych to spíš Strategií bezradnosti.“

„Ale co když slečna Gladeová zůstane věrná svým nekonvenčním a moderním zásadám a o ruku tě nepožádá? Nepomýšlíš snad na tajný poměr s profesionální učitelkou? Do nekonečna to stejně prodlužovat nepůjde.“

„Já slečnu Gladeovou chci a je mi jedno, jakým způsobem toho dosáhnu. A to je na dané téma vše.“ Ambrose sáhl do prostřední zásuvky pro papír. „Své nadcházející zasnuby ani jejich případný pravý opak jsem s tebou ale dnes ráno probírat nechtěl. Potřebuji tvou radu v docela jiné záležitosti.“

Stoner se zatvářil, jako by se chtěl přit, ale pak pouze pokrčil rameny. „Tak dobře. Jak ti mohu pomoci?“

Ambrose upíral pohled na poznámky, které si na papír zapsal. „Na tom případu je něco jaksi...,“ zaváhal a hledal správné slovo, „...nedokončeného.“

„Nějaké nezodpovězené otázky?“

„Ano. A možná to tak i zůstane, vzhledem k tomu, že Trimley i Larkin jsou po smrti. V každém případě to ale nehodlám nechat být.“

Stoner si v křesle sedl pohodlněji. „Co se ti na tom nezdá?“

Ambrose vzhlédl od poznámek. „Pořád dokola si kladu jednu a tutéž otázku, totiž, co vlastně Trimley a Larkin s Hannah, Phoebe, Edwinou a Theodorou zamýšleli.“

Stoner stáhl stříbrné obočí. „Měl jsem dojem, že jsi se domníval, že plánovali dívky vydražit na aukci jako exkluzivní kurtizány.“

„K tomu závěru dospěla Concordie a asi i ta její předchůdkyně, nějaká slečna Bartlettová. Určitá logika v tom je. Na druhou stranu se mi to ale moc nezdá, protože Larkin měl finanční účast v řadě nevěstinců, které zásobovaly exkluzivní klientelu. Felix navíc zjistil, že se už několik let běžným provozem těch podniků nezabýval. Stačilo, že mu vydělávaly, jinak se ale držel v pozadí. Považoval se za investora, ne za pasáka.“

„Kam tím míříš?“

Ambrose se v křesle pohodlně uvelebil. „Vtip je totiž v tom, že se v tomhle plánu angažoval osobně. Pořád si lámu hlavu proč, když se to podle všeho zcela vymykalo jeho obvyklému postupu.“

„Možná se domníval, že potenciální zisk tentokrát vyžaduje jeho osobní účast.“

„Možná,“ připustil Ambrose. „Ale jsou tu ještě další věci, které nějak nesedí. Jednou z nich je poměrně vysoký počet vražd, k nimž v této záležitosti došlo. Na jednu stranu je sice pravda, že Larkin byl nemilosrdný lotr a určitě nezaváhal, když bylo třeba zlikvidovat soupeře, který ohrožoval jeho panství, na druhou stranu je pravda, že se svého postavení nedomohl tak, že by policii pod nosem nechal povalovat spousty mrtvol. Hlavně ne mrtvolý lidí z nóbl společnosti.“

„Chápu, co máš na mysli.“ Stoner se hluboce zamyslel. „Věděl, že vražda takové Nellie Taylorové mu velice snadno projde. Daleko víc by se ale zdráhal odstranit lidi typu slečny Bartlettové, paní Jervisové nebo Cuthberta, protože o ty by se Scotland Yard pravděpodobně zajímal.“

„Ovšem, i když i to mu málem prošlo. Přesto samotný počet nesouhlasí s tím, co mi Felix sdělil o Larkinových zažitých metodách.“

„Možná že ty vraždy byly důsledkem Trimleyho vlivu.“ Stoner znechuceně zkrivil rty. „Byl v oblasti násilného zločinu nováčkem a zřejmě mu nově nabytá moc ohromně lahodila.“

Ambrose poposedl a nahnul se kupředu. „Právě Trimleyho účast v té záležitosti je třetí otázkou, která zůstává nezodpovězena. Proč si Larkin vůbec bral partnera? Vždyť to bylo to poslední, co potřeboval. Měl všechno, co si muž jako on mohl přát – obrovské bohatství, krásné sídlo, služebnictvo, elegantní kočáry, krásné ženy. Co víc mohl chtít?“

„Staré pořekadlo Vanzý říká: ‚Hamižnost je hladová šelma, která nikdy nedojde nasycení.‘“

Ambrose zabubnoval prsty na desku stolu. „Otec a děda s oblibou tvrdili: ‚Když zjistíš, po čem dotyčný člověk nejvíc pase, dokážeš mu prodat cokoli.‘“

„Felix se, pokud vím, domnívá, že si Larkin opatřil partnera, aby mohl rozšířit své pole působnosti mezi vyšší společenské vrstvy.“

„Až dodnes to byla naše pracovní hypotéza,“ připustil Ambrose. „Najednou se mě ale zmocnily pochybnosti. Larkin nebyl z těch, kteří hned tak někomu uvěří, natožpak hejskovi, který se pohybuje ve vysokých kruzích. S člověkem z tohoto prostředí by spolupracoval pouze tehdy, kdyby s jeho pomocí mohl získat něco, po čem opravdu neodbytně prahl. Samotné peníze to ale zaručeně nebyly. Ty si uměl opatřit sám.“

„Co z toho plyne?“

„Plyne z toho,“ odvětil Ambrose a zprudka vstal, „že jsme s Felixem příliš podcenili Larkinovy ambice. Ale je tu někdo, kdo na tu věc může vrhnout nové světlo.“

„Kdo je to?“

„Rowena Hoxtonová.“

Stoner udělal obličej. „Propánakrále, snad ne ta hloupá husa posedlá společenským vzestupem?“

Ambrose už byl skoro u dveří. „Takže se s ní znáš, jak koukám. Zajdeš ji se mnou navštívit?“

Byl teplý den. Svěží větřík rozehnal každodenní mlžný opar. Vycházka do parku by byla velice příjemná, kdyby dívky nezneužily té příležitosti a vytrvale nepřiváděly na přetřes její vztah s Ambrosem.

„Kdy požádáte pana Wellse, aby se s vámi oženil?“ vyzvíдалa Phoebe cestou domů. Zatahala za Dantovo vodítko a snažila se ho odtrhnout od stromu, který vzbudil jeho zájem. „Nečekala bych moc dlouho, být vámi. Mohla by se objevit jiná žena a vyfouknout vám ho.“

„Toho bych se nebála,“ odporovala jí Concordie. „Jak jste s Hannah hned tu první noc v hostinci správně podotkly, pan Wells už není nejmladší. Prozatím se s ním žádná žena k oltáři nehrnula a nevím, proč by se to najednou mělo změnit.“

„Vy si nás dobíráte, slečno Gladeová,“ postěžovala si Theodora. „Dobře víte, že pan Wells se k vám věkem velice dobře hodí.“

„Myslíš?“ prohodila Concordie. „Mladší muž by nebyl tak konzervativní.“

„Jenže vy si těžko někoho mladšího najdete,“ usadila ji Edwina. „Zvlášť ve vašem věku.“

„Děkuji za připomenutí, Edwino.“

„Možná byste měla panu Wellsovi donést nějaké kytky, slečno Gladeová,“ navrhla Theodora. „To by bylo moc romantické gesto.“

Edwina se shýbla k Beatricinu vodítku. „Dámy pánům květiny nenosí.“

„Normálně ne,“ připustila Theodora. „Ale pan Wells není jako ostatní pánové.“

„To ne,“ dala jí za pravdu Concordie a vykročila po schodech k domu. „Jako ostatní muži rozhodně není.“

On je muž, kterého miluji. A proto je pro mne jediný na celém světě. A co s tím, krucinál, budu dělat?

Paní Oatesová jim otevřela dveře a pochvalně se na ně usmála. „Je vidět, že vám procházka udělala moc dobře. Hádám, že si teď s chutí dáte čaj a koláče.“

„Děkujeme, paní Oatesová.“ Concordie si stahovala rukavičky.
„Přišla Hannah dolů?“

„Ještě pořád odpočívá.“ Paní Oatesová zavřela za děvčaty a psy domovní dveře.

„Je doma pan Stoner?“ vyptávala se Phoebe. „Slíbil, že nám bude vyprávět, jaké starožitnosti si přivezl z cest.“

„Pan Stoner s panem Wellsem odešli hned po vás,“ oznámila jim paní Oatesová. „Povídali, že budou nějakou dobu pryč. Zmínili se o navazování nějakých volných konců. A teď pojdte pěkně do knihovny. Pošlu za vámi Nan se svačinou.“

Concordie zamířila ke schodišti. „Nejdřív se zajdu podívat na Hannah. Aby si šla ve dne lehnout, to se jí dvakrát nepodobá. Za minutku jsem zpátky.“

Chvátala do schodů a s každým krokem v ní narůstala obava. Až na ty občasné záchvaty úzkosti byla Hannah zdravá jako buk. Snad ji jen zdolalo napětí posledních několika dnů.

Dveře do dívčina pokoje byly zavřené. Concordie tiše zaťukala.

„Hannah? Je ti dobře, drahoušku?“

Nedostala odpověď. S obavami otočila knoflíkem kliky a otevřela dveře.

Hannah byla pryč a na ustlané posteli ležel list papíru.

*Milá slečno Gladeová,
prosím Vás, nebojte se o mne. Budu doma včas k čaji. Víím, že byste to Vy a pan Wells neschválili, ale musím zajít do Dobročinné dívčí školy ve Winslow.*

Chovanky směřjí třikrát týdně na dvacet minut na procházku po školních pozemcích. Jeden takový den je dnes. Je tam malá díra ve zdi zarostlá křovím. Chci tam vlézt a pokusit se upoutat pozornost mé kamarádky Joan. Musím jí dát vědět, že jsem v pořádku. Určitě má o mne strach.

S pozdravem Vaše Hannah

Concordie spustila ruku s dopisem a zvedla pohled k paní Oatesové. Phoebe, Edwina a Theodora, které přiběhly nahoru Concordii v patách, se celé ustarané tísnily ve dveřích. „To je hrůza. Neměla přece peníze, takže musela celou cestu jít pěšky. Budeme mluvit o zázraku, jestli se neztratila.“

Phoebe se kousla do rtu, vyměnila si pohled s Edwinou a Theodorou a pak se obrátila ke Concordii.

„Myslím, že peníze na drožku asi měla, slečno Gladeová,“ informovala ji.

„Jak to?“ nechápala Concordie.

„Včera večer nám pan Stoner ukázal, jak se otevírají některé zásuvky v té staré skřínce v knihovně,“ začala vyprávět Edwina. „V jedné bylo několik bankovek a mincí. Pan Stoner řekl, že si je můžeme nechat, tak jsme se o ně rozdělily.“

„Použily jsme ty peníze na sázky, když nám pan Stoner vysvětloval teorii pravděpodobnosti,“ dodala Theodora. „Hannah vyhrála docela velkou sumu, zrovna když jste vy a pan Wells vešli do dveří.“

Edwina se zatvářila sklíčeně. „Jestli slečna Prattová přistihne Hannah, až se bude snažit promluvit s Joan, zavře ji do sklepa.“

„To jediné, co teď asi můžeme dělat, je čekat a doufat, že se Hannah brzy vrátí,“ povzdychla si Phoebe a tvářila se přímo zoufale.

Concordie vstala. „Nemůžeme spoléhat na štěstí. Zajdu do té školy. Až se pánové vrátí, povězte jim, co se stalo.“

„Ta strašlivá zpráva o smrti pana Trimleyho otrásla mými nervy v nejvyšší možné míře.“ Rowena Hoxtonová si položila dlaň na své plné poprsí a matně se na Stonera usmála. „A ještě k tomu se najednou roznesly pověsti o tom, že snad měl být ve spolku s člověkem, který měl vazby na zločinecký svět. Nemohu uvěřit, že jsem byla tak velice ošálena.“

„Naprosto chápu.“ Stoner si od sloučky vzal šálek a talířek. „Právě proto jsem za vámi přišel, hned jak jsem se dnes ráno o těch řečech doslechl. Nechtěl jsem, abyste si myslela, že vás přátelé opustili jen proto, že jste se ke své smůle spřátelila s Edwardem Trimleym.“

Hoxtonová v hrůze vytřeštila oči. „Vždyť jsem o jeho stycích se zločinci neměla ani tušení.“

„Ovšemže ne.“ Stoner soucitně zamlaskal. „Ale to víte, jak to mezi smetánkou chodí. Vnější zdání je všechno, na čem záleží.“

„Ach bože.“ Paní Hoxtonovou to očividně zdrtilo. „Nikdo si přece nemůže myslet, že jsem věděla o Trimleyho konexích v podsvětí.“

„Jsem si jist, že škody, které ta nepříjemnost napáchala, bude možné napravit,“ ubezpečil ji Stoner.

Ambrose stál mlčky u okna a vyzařoval nenápadnou auru role Stonerova asistenta. Proti své vůli musel obdivovat, jak obratně Stoner s paní Hoxtonovou manipuluje. Po tolika letech se od svého mentora má pořád co učit.

Paní Hoxtonová nespouštěla ze Stonera oči. „Jak to myslíte?“

Stoner vychytrale zamrkal. „Čirou náhodou jsem totiž s to, řekněme, uvést na pravou míru některé falešné dojmy, jichž někteří příslušníci smetánky případně mohli nabýt.“

Paní Hoxtonová zbledla. „Ach bože,“ zaúpěla.

„Nuže, sdělte-li mi podrobnosti vašeho spojení s Trimleym, zařídím, aby se v jistých kruzích roznesla příznivá verze té události.“

„Jsem vám velice vděčná, pane. Co ode mne potřebujete vědět?“

Na ulehčení, které dala paní Hoxtonová najevo, je vážně přímo dojemný pohled, pomyslel si Ambrose. Byla bezpochyby k smrti vyděšená, že se zapletla do skandálu.

Stoner se pohodlně opřel, povytáhl si kalhoty a elegantně přehodil nohu přes nohu. „Mluvil s vámi Trimley někdy o dvou mladých dámách Edwině a Theodore Cooperových?“

„Myslíte Cooperova dvojčata?“ Paní Hoxtonová se nechápavě zamračila. „Co s tím ty dvě mají společného? Doslechla jsem se, že obě dvě před několika měsíci tragicky zahynuly.“

„Vida. Mluvila jste o nich někdy s Trimley?“

„Nu, ano, náhodou ano. Myslím, že jsem se o nich před ním zmínila.“ Paní Hoxtonová mávla netrpělivě rukou. „Ale opravdu jen tak mimochodem.“

„Vzpomenete si, jak k tomu došlo?“

„Vážně nechápu, jak zrovna tohle zdusí skandál v zárodku.“

„Mějte se mnou trpělivost, paní Hoxtonová,“ žádal Stoner. „Ujišťuji vás, že vím, co dělám.“

„Ano, samozřejmě. Odpusťte mi to. To je tím, že jsem dnes ráno v tak hrozném rozpoložení.“ Posilnila se douškem čaje a odložila šálek. „O Cooperových dvojčatech padla zmínka při jedné nejapné hře, kterou chtěl Trimley za každou cenu hrát.“

„Co to bylo za hru?“

„Zpochybnil mou podrobnou znalost osob, které se pohybují ve vybrané společnosti, a chtěl po mně, abych mu vyjmenovala několik mladých dam z dobrých rodin, které se jen zřídka dostanou do Londýna. Všechny ty dívky musely odpovídat požadavkům, které předem stanovil.“

Ambrose stál jako přikovaný. Věděl, že Stoner strnul rovněž.

„Jaké to byly požadavky?“ zeptal se Stoner.

„Musely žít na venkově, nemít mnoho blízkých příbuzných a všechny musely být dědičky.“ Paní Hoxtonová si tiše odfrkla. „Abych pravdu řekla, byla to pro mne hračka. Cooperova dvojčata a ještě dvě další jména mne napadla prakticky okamžitě.“

Když Concordie vystupovala po schodech k hlavnímu vchodu, pomyslela si, že Dobročinná dívčí škola ve Winslow vypadá stále stejně ponuře a odpudivě, jako když sem přišla poprvé. Navzdory odpolednímu slunci byla okna staré budovy temná.

Oblékla si nejupjatější šaty z těch, které jí Ambrose nechal ušít, tmavomodré s diskrétním honzíkem, vysokým límečkem a dlouhými úzkými rukávy. Vysoké boty s knoflíčky, glazé rukavičky a slaměný klobouk, lemovaný sametovou stužkou, doplňovaly žádaný efekt. Dnes její obličej žádný smuteční závoj neskrýval.

Nad otázkou, jak si bude počínat při záchraně Hannah, důkladně přemítala po celou cestu drožkou. Neočekávala, že postačí, když zaklepe na dveře s dotazem, jestli se tam Hannah náhodou nevyskytuje. Edith Prattová je koneckonců zapletena v nezákonném spolčení, které se týká právě Hannah. Není tudíž pravděpodobné, že by její přítomnost ve své škole přiznala. Pokud je Hannah ještě stále tady a nikoli na zpáteční cestě do sídla Johna Stonera.

Tohle je na celé věci to nejtěžší, usuzovala Concordie. Neměla možnost zjistit, jestli byla Hannah přistižena, nebo jestli je v pořádku a na cestě domů. Rázně zabušila na dveře.

Otevřela jí táž povadlá slečna Burkeová, která ji uvedla do kanceláře slečny Prattové už jednou. V ženině tváři se nekmitla ani jiskřička poznání. „Co si přejete?“

Concordie zvedla zápisník, který si přinesla. „Informujte prosím slečnu Prattovou, že za ní přišla slečna Sheltonová. A že mne posílá paní Hoxtonová.“

Jméno patronky mělo na slečnu Burkeovou elektrizující účinek.

„Laskavě mne následujte, slečno Sheltonová. Uvedu vás do kanceláře slečny Prattové. Právě probírá s kuchařkou jídelníček na příští týden. Domnívá se, že se zde příliš plýtvá jídlem, a důrazně žádá, aby se objednávalo méně masa a zeleniny. Oznámím jí, že jste za ní přišla. Jistě se neprodleně dostaví.“

Slečna Burkeová ji rychlým krokem odvedla chodbou a otevřela dveře do kanceláře. „Děkuji vám.“

Concordie vplula dovnitř. Slečna Burkeová za ní dosti energicky zavřela dveře a odchvátala pro svou zaměstnavatelku.

Concordie se rozhlédla po místnosti. Od její poslední návštěvy se tam změnilo pramálo. Na háku vedle dveří visela šedivá a očividně velmi drahá pelerína Edith Prattové. Zarámovaná Zlatá pravidla pro vděčné dívky visela stále uprostřed stěny za psacím stolem. Paní Hoxtonová a královna Viktorie dál majestátně shlížely ze zarámovaných fotografií.

Concordie se upřeně dívala na psací stůl a přemítala, jestli by bylo moudré prohledat ho ještě jednou. Co kdyby objevila něco, co by ukazovalo na Hannah?

Vtom z konce chodby zazněl vzdálený hlas. „O žádné slečně Sheltonové jsem jakživa neslyšela.“ Edithin hlas zněl vyloženě dopáleně. „Nedovedu si představit, proč by ji sem paní Hoxtonová posílala.“

Tím je to vyřešené, pomyslela si Concordie. Na prohledání zásuvek nebude čas.

Přichystala se v duchu na roli, kterou hodlala sehrát, a otočila se čelem ke dveřím.

V té chvíli jí padl zrak na plášť visící u dveří. Při bližším pohledu tak docela v pořádku nebyl, protože kolem lemu měl velké tmavé skvrny.

Concordie popošla blíž a chvatně roztrásla těžké záhyby. Vpředu bylo podobných skvrn ještě víc. Vypadalo to, jako by ředitelku zastihla na ulici prudká jarní přeháňka.

Ale v poslední době přece nepršelo.

Vtom se Concordiini tep, už i tak dost zrychlený, roztepal přímo zdivočele, protože jí do hloubi duše otřáslo vzrušující pochopení.

Plášť totiž docela dobře mohl přijít k takové úhoně například tehdy, kdyby osoba, která ho měla na sobě, stála na okraji velké nádrže ve chvíli, kdy se do ní zřítilo lidské tělo, takže by ji vystříknuvší voda zcela jistě neminula.

Uklidni se. Nebud' zbrklá. Nedělej ukvapené závěry.

Pelerína se mohla namočit nejrůznějším způsobem, připomínala si. Ji samotnou okamžitě napadlo, že to způsobil pád těla do vody, ale to bylo tím, že její vlastní zážitek byl tak živý.

Na druhou stranu je Edith Prattová do tohoto případu zapletená od samého počátku. Původní předpoklad byl ten, že v té smrtící hře

sehrála jen okrajovou roli, spočívající v ukrývání dívek v jí spravované dobročinné škole.

Ale co když úlohu Prattové v tom dramatu podcenili?

Concordie osahala jeden ztmavlý kus oděvu. Látka byla mokrá, ale ne tak, aby z ní kapalo. Těžký vlněný plášť jako tenhle bude uvnitř domu schnout hodně dlouho, usoudila.

„Hodlám paní Hoxtonové jasně naznačit, že mě nemůže vyrušovat, kdy ji napadne.“ Edithin hlas už byl o hodně blíž.

Zamumlaná odpověď slečny Burkeové byla příliš tlumená, než aby jí Concordie rozuměla.

Stěží dokázala dýchat. Musí Hannah odtud dostat za každou cenu. Temný sklep je v tomhle domě to nejmenší zlo. Je-li Prattová skutečně do té věci zapletená tak dalece, jak naznačuje mokrá pelerína, neštítla by se ani vraždy, jen aby její tajemství nevyšlo najevo. Dobrý bože, co když už došlo k nejhoršímu?

Dveře se dost zprudka rozletěly, Edith vtrhla dovnitř a hezký obličej měla stažený netrpělivostí a podrážděním.

„Slečna Sheltonová? Já jsem Prattová. Co to slyším, že vás posílá paní Hoxtonová? Nebyla jsem upozorněna, že mám někoho čekat.“

„Ovšemže jste nebyla informována,“ odvětila Concordie a instinktivně použil svůj nejpánovitější hlas. „Jsem zakladatelka a ředitelka Společnosti na ochranu osiřelých dívek. Naším posláním je dohlížet, aby se o chovanky v sirotčincích a dobročinných školách správně pečovalo. Možná jste o mé skupině už někdy slyšela.“

Edith ztuhla. „Ne.“

Concordie se nepatrně pousmála. „To je zlé. Paní Hoxtonová mě totiž pověřila, abych v této škole provedla neohlášenou inspekci.“

Edith spadla brada. „O čem to mluvíte? Paní Hoxtonová ještě nikdy nic takového neudělala.“

„Vaše laskavá patronka si nedávno přečetla v novinách článek o hanebných praktikách odhalených v jednom sirotčinci. Ukázalo se, že tamější chovanky byly prodávány do nevěstinců. Nečetla jste o tom?“

„Ano, ano. Zahlédla jsem ten skandální příběh v bulvárním tisku. Ale mohu vás ujistit, že Winslow je slušný ústav, kam jsou přijímány dívky z nejlepších rodin. Z našich dívek se stávají guvernanky a učitelky, nikoli prostitutky.“

„Nepochybuji o vás, slečno Prattová. Paní Hoxtonová nicméně pro klid vlastního svědomí tuto inspekci požaduje. Je totiž velice vyčerpáná.“

„Z čeho, proboha?“ vyjela Edith a zrudla hněvem.

„Chce se ujistit, že se ve zdejší škole nemohlo nic skandálního stát. Nepochybuji, že chápete její stanovisko. Paní Hoxtonová se pohybuje v nejlepší společnosti. Kdyby měl v její dobročinné škole propuknout nějaký nechutný skandál, bylo by to pro ni nesmírně trapné.“

Edith se narovнала v celé své výši a napřímila ramena.

„Ujišťuji vás, že se zde neodehrává nic, kvůli čemu by si paní Hoxtonová musela dělat starosti.“

„Já však mám své instrukce a hodlám podle nich postupovat. Paní Hoxtonová trvala na tom, abych školu prohlédla od půdy po sklep.“

„Ale –“

„Od půdy po sklep, slečno Prattová.“ Concordie vytáhla tužku a otevřela zápisník. „Bylo mi řečeno, že odmítnete-li spolupracovat, dostane škola bezodkladně novou ředitelku.“

Na Edithině obličeji se objevilo ohromení. „To je nehorázné. Řídím Winslow už déle než rok a za celou tu dobu nebylo o skandálu ani řeči.“

„Chcete-li dál setrvat na svém postu, pak navrhuji, abyste splnila příkazy patronky této školy.“ Concordie kolem ní prošustila na chodbu. „Pojďte, slečno Prattová, čím dřív začneme, tím dřív skončíme. Začnu sklepem a kuchyní.“

„Počkejte přece.“ Edith se za ní rozběhla. „Dejte mi pár minut, abych uvědomila personál a všechno zařídila. Jistě se to dá provést vhodným způsobem.“

Concordie už byla v polovině chodby. „Svolejte prosím všechny chovanky do jídelny. Ráda bych se ujistila, že jsou dobře živěny a v dobrém zdravotním stavu. Personál svolajte rovněž. Ten mne také velmi zajímá.“

Edith zůstala stát. „Slečno Burkeová, svolajte okamžitě chovanky a personál do jídelny.“

„Prosím, slečno Prattová.“ Kroky slečny Burkeové se vzdálily směrem k přednímu vchodu.

Odporný pach zkaženého jídla, zkyslého mléka a žluklého tuku zavedl Concordii neomylně do kuchyně. Rázným krokem vstoupila dovnitř...

...a málem se zřítila rovnou na svůj elegantní honzík, když jí pata ujela na čemsi starém a mastném, co se nashromáždilo na kuchyňském linoleu.

„Dobré nebe!“ Zachytila se bytelného dřevěného stolu, který stál uprostřed místnosti. „Kdy byla tato podlaha naposledy vydrhnuta mýdlem a octem?“ Dvě ženy v umolousaných zástěrách a čepcích na ni vyjeveně zíraly. Jedna cosi míchala ve velkém železnáku. Z pachu, který se z něj linul, se rozhodně sliny nesbíhaly.

„No nic.“ Concordie se napřímila a obrátila pozornost na jednu z kuchařek. „Z příkazu patronky tohoto ústavu zde provádím inspekci. Hodlám začít sklepem. Laskavě mi ukažte, kudy se tam jde.“

„Nó, támlé za sporákem, milostpaní,“ odpověděla první žena nejistě.

„Děkuji vám.“ Concordie spěchala k úzkým dveřím.

„Sou ale zamčený, milostpaní,“ dodala kuchařka.

Concordii se sevřelo srdce. „Kde je klíč?“

„U slečny Prattové,“ odvětila váhavě druhá kuchařka. „Nechce, aby se tam chodilo bez jejího dovození.“

„Slečno Sheltonová?“ ozval se z chodby hlas Edith Prattové.

„Počkejte na mne laskavě, provedu vás po škole.“

„Drž se zpátky,“ radila první kuchařka své družce. „Vod rána se vzteká jako čert.“

Edith vešla do kuchyně. Zůstala stát a probodla hněvivým pohledem obě kuchařky. „Jděte do jídelny a počkejte tam s ostatními. Za chvíli za vámi se slečnou Sheltonovou přijdeme.“

„Spálí se nám polívka,“ protestovala první kuchařka.

„O polévku se nestarejte.“

„Prosím, slečno Prattová.“

Obě ženy kuchyni překotně opustily.

„Klíč od sklepa, slečno Prattová, když dovolíte,“ nařídila Concordie přísně.

„Ano, samozřejmě.“ Edith sesmekla z ozdobného řetízku, který jí visel u pasu, železný klíč.

Bez varování ho hodila Concordii, která ho nešikovně zachytila do rukou v rukavičkách.

„Do toho.“ Edith ji pobídla pokynem ruky. „Otevřete ty dveře. Ani za svět nedokážu pochopit, proč se tak hrnete zrovna do sklepa, ale to je vaše věc. Doufám, že budete spokojená s tím, co tam najdete.“

Concordie se opatrně otočila ke dveřím a vsunula klíč do zámku.

„Hod'te sebou,“ utrhla se na ni Edith a zamířila k ní. „Nemáme na to celý den.“

Concordie musela vzít za dveře oběma rukama, aby je otevřela. Světlo z kuchyně dopadlo do vzniklého otvoru a osvětlilo úzké schodiště. Zbytek sklepa halila neproniknutelná tma.

Otevřela ústa a chystala se zavolat Hannah.

Vtom za sebou uslyšela dupot kroků.

Ohlédla se přes rameno a uviděla, že se k ní Edith vrhá se zaťatými zuby a divoce planoucíma očima.

Oběma rukama třímala těžkou pánev jako obušek.

Concordie pochopila, že se ji Edith chystá zabít. Že má v úmyslu roztržít jí tou obrovskou pávní lebku.

Horečně a trochu nemotorně se snažila dostat z dosahu smrtícího nádobí. Střevíce jí na kluzké podlaze ujely a jak široká tak dlouhá se zřítila na linoleum.

Ten pád jí zachránil život. Prudký úder ji minul jen o vlásek.

Edith se potácivě zastavila, znovu se rozmáchla a švihla pávní podruhé.

Concordii bylo jasné, že jí sukně nedovolí příliš mrštný pohyb, a proto se ani nepokusila vstát. Místo toho se po kolenou vrhla pod prkenný stůl.

Stihla to tak tak. Vzápětí do stolu narazila pánev s takovou silou, až všechny hrnce a kastroly na jeho desce s rachotem nadskočily. Několik pokliček se dokonce skutálelo na podlahu.

Edith zasyčela vztekem a zklamáním a mrštila pávní o stěnu.

Concordie vylezla na druhém konci stolu, vykasala si sukně a nešikovně se postavila.

„Všechno jste zničila.“ Edithin obličej byl jako zuřivá maska. „Za to mi teď zaplatíte.“

Vytrhla ze stojanu veliký porcovací nůž. Concordie tam stála jako zkamenělá hrůza a třeštila oči na dlouhé ostří. Byla mezi stolem a stěnou jako v pasti. Edith k ní vykročila.

„Už nejste tak smělá jako před chvílí, vidíte, Concordie Gladeová?“

„Vy víte, kdo jsem?“ Concordie chvatně přelétala pohledem nádobí naskládané na stole. Hrábla po velké a těžké poklici na pekáč, protože usoudila, že snad jedině ta dokáže úder nožem odrazit.

„No ovšem, Concordie Gladeová. Když se tady Hannah dnes objevila, mluvila o vás.“ Edithin úsměv byl jako vytesaný z ledu. „Když jsem ji zavírala do sklepa, opakovala pořád dokola, že si pro ni přijdete. Pochopitelně jsem jí nevěřila. Zjistila jste, jakou mají ty čtyři cenu, je to tak?“

„To vy jste včera v noci zabila Alexandra Larkina, vidíte?“

„Musela jsem. Zradil mne.“

„Jak, probůh?“

„Zjistila jsem, že se s jednou z těch dívek chce oženit.“ V hlase jí zazněla zlost a bolest. „Po tom všem, co jsem pro něj udělala, si chtěl vzít jednu z nich za ženu. Bylo mu dokonce lhotejné, která to bude, jen když to bude panna z vysoce postavené rodiny. Chtěl přesně takovou urozenou dámu, s jakou by se oženil skutečný šlechtic, chápete? Bylo mu úplně jedno, že ho miluju.“

Concordie se pomalu sunula kolem stolu. Do chřípí jí náhle vnikl odporný zápach polévky, která se začala připalovat.

„Proč by se Larkin chtěl oženit se sirotem sice urozeným, ale chudým jako kostelní myš?“ podivila se. Snažila se zaměstnat Edith povídáním co nejdéle. Doufala, že se někdo přijde do kuchyně podívat, až se čekání v jídelně neúměrně protáhne.

„Ty holky přece vůbec chudé nejsou.“ V Edithině hlase zaznělo opovržení. „Jsou to *dědičky*. Všechny čtyři. Každá představuje obrovské jmění. Byl to můj plán od samého začátku, abyste věděla.“

„Cože, vás?“

„Chtěli jsme je vydražit na aukci a prodat těm, kdo nabídnou nejvíc. Víte, kolik je kolem nás lovců věna, co se touží povznést do nejvyšších kruhů a udělají pro to cokoli? A co vylepší mužovo postavení líp než sňatek s dědičkou z dobré rodiny a s neposkvrněnou pověstí? A nejkrásnější na tom je, že sumu, za kterou si ty dědičky vydraží, zaplatí z jejich dědictví.“

Concordie se konečně dovápila. „A já myslela, že je chcete prodat jako kurtizány.“

„Pchá, děvek je na světě víc než dost. Na druhou stranu panenských dědiček je vždycky jako šafránu. Byl to prostinký plán. Dívky na čas zmizí. Jejich hamižní příbuzní je budou považovat za mrtvé a horempádem se přihlásí o jejich peníze a nemovitosti.“

„Jenomže po dražbě se ty zmizelé dědičky zázračně objeví, počestně provdané za urozené pány, kteří si bez meškání vyžádají vše, co náleží jejich dámám.“

„Správně,“ sykla Edith.

„Případá mi to jako vystřižené ze senzačního románu o tajných snatcích a ztracených dědicích.“

Edith si odfrkla. „Však by to zaručeně byla obrovská senzace, až by se ty dívky našly, živé, zdravé a počestně provdané. Tisk a veřejnost by si na tom náramně smlsly a postavení těch dívek ve společnosti by bylo neotřesitelné, jelikož nepřišly o dobrou pověst.“

„Proto jste si dala tolik práce se založením slušné dívčí školy, když jste byla nucena odvézt dívky z Winslow. Musela jste je ochránit za každou cenu.“

„I svedené dědičky mají svou cenu, ale zdaleka ne takovou jako ty nesvedené.“

„Zabíjela jste i paní Jervisovou?“ zeptala se Concordie.

„Ta pitomá ženská a Bartlettová přišly na to, že na těch holkách chceme vydělat. Ty husy se pokusily vydírat Cuthberta. Alex na ně poslal své lidi, aby to s nimi vyřídili.“

„Ale pak jste potřebovali někoho na místo Bartlettové na Aldwicku, že?“ Edith zkřivila rty. „Alex trval na tom, že dobrá pověst těch dívek se musí ochránit za každou cenu. Myslela jsem si, že mu jde o to, že v tom případě vynesou mnohem víc. Jenže pak jsem zjistila, že mu jde hlavně o to, aby ta *jeho* nevěsta byla čistá jako lilie.“

„Prošla jste kartotéku Jervisové a našla mne.“

„Jervisová si o vás leccos zjistila. Jestlipak víte, že znala vaše velké tajemství? No ano. Věděla o tom, že jste dcera zakladatelů komunity z Crystal Springs.“

„Jervisová znala mou minulost?“

„Vsadila bych se, že vás tou informací hodlala v budoucnu vydírat. Mou zásluhou o tu příležitost přišla.“

„Ale vy jste tu informaci také použila, je to tak? To od vás se ředitelka mé tehdejší školy dověděla mou pravou totožnost. Informovala jste ji o mé minulosti a zajistila tak, abych přišla o zaměstnání. Pak jste mi poslala nabídku na místo na Aldwicku, protože jste věděla, že si nebudu moci vybírat.“

„Udělala jsem chybu, když jsem předpokládala, že vzhledem ke své situaci budete mít dost rozumu, abyste nám nedělala potíže. Ale v tom jsem se šeredně spletla. *K čertu s vámi.*“

Vrhla porcovací nůž přes stůl. Na tu krátkou vzdálenost nemohla minout.

Concordie před sebe instinktivně vymrštila ruku s poklicí od pekáče.

Ostří s ostrým zařinčením udeřilo do železné poklice a zarachotilo na podlaze.

Edith se bleskurychle otočila a skočila ke špalku s noži.

Concordie si jednou rukou vykasala sukně nad kolena, oběhla stůl a vrhla se ke sporáku.

Pustila sukně a popadla tlustou utěrku. Uchopila jí horké rukojeti železnáku s polévkou. Ke zvednutí toho obrovského a těžkého hrnce musela vynaložit veškerou sílu, do té doby ani netušila, že jí má tolik.

Když se s hrncem otočila, zjistila, že Edith je skoro u ní a nožem jí míří na srdce.

Švihem sesmekla hrnec z plotny a vychrstla na ni jeho obsah.

Prattová si příliš pozdě uvědomila, co má Concordie za lubem. „Ne...“

Se strašlivým zaječením upustila nůž a zvedla si ruce před obličej, aby se uchránila před vroucí polévkou.

Stačila se pootočit, než ji kouřící tekutina zasáhla, bolestně však vykřikla, když jí polévka opařila ruce a zčásti postříkala obličej.

S nárkem klesla na kolena. Vzlykala bolestí a vztekem a stírala si sukní polévku z rukou a tváří.

Na chodbě zaduněly kroky. Concordie uslyšela Ambrosův naléhavý, velitelský hlas.

„Kde jsou?“ ptal se příkře.

„V kuchyni,“ odpověděla slečna Burkeová. „Ale slečna Prattová velmi přísně nařídila, že ji nikdo nesmí v rozhovoru se slečnou Sheltonovou rušit.“

Ambrose vtrhl do kuchyně. Stoner, Felix a uniformovaný konstábl mu byli v patách.

„Pozor na tu podlahu, strašně klouže,“ varovala je Concordie.

Všichni kromě Ambrose zůstali stát na místě a třeštili oči na Prattovou.

„Krucinál,“ ulevil si konstábl. „Koukněte se na ten dranzírák.“

Ambrose přistoupil ke Concordii a vzal ji do náruče. „Pověz, že jsi v pořádku.“

„Nejsem zraněná. Musíme najít Hannah.“

Ambrose pohlédl přes ni ke dveřím do sklepa. „To podle mne nebude žádný problém.“

Rychle se otočila a uviděla dívku stát ve dveřích. Obličej a ruce měla samou šmouhu a nové šaty pokrýval mour, jinak však přestála věznění bez úhony. Dívala se na Concordii se slavnostním výrazem v očích.

„*Hannah*.“ Concordie k ní přiběhla a popadla ji do náruče. „Moje zlaté děvče, tolik jsem se o tebe strachovala. A ty ses asi taky dost vyděsila.“

Dívka ji křečovitě objala a rozplakala se.

„Věděla jsem, že přijdete, slečno Gladeová. Říkala jsem si to celou dobu, co jsem tam byla zavřená. A měla jsem pravdu.“

Konstábl vydoloval notes a tužku. Pohlédl na Concordii a odkašlal si. „A kdopak račte být vy, madam?“

Stoner přihlížel, jak Ambrose bere kolem ramen z jedné strany Hannah a z druhé Concordii.

„Dovolte, abych vám představil slečnu Gladeovou,“ oznámil posléze. „Je to učitelka.“

Později toho večera se všichni shromáždili v knihovně. Ambrose nalil sobě, Stonerovi a Felixovi brandy. Concordie požádala o sherry, kdežto Hannah, Phoebe, Edwina a Theodora dostaly čaj. Dante a Beatrice se uvelebili na svém oblíbeném místečku před krbem.

Ambrose zvedl sklenku a postavil se k psacímu stolu. Zhluboka si zavdal brandy. Pomyslel si, že ten životabudič potřebuje daleko víc než všichni ostatní v této místnosti. Tak málo scházelo, aby ztratil Concordii, že ho při pouhém pomyšlení mrazilo u srdce.

Felix se obrátil ke Concordii. „Prattová se vám chystala roztříštit lebku, zatímco jste se snažila otevřít dveře do sklepa, slečno Gladeová. Spadla byste ze schodů a skončila jako oběť tragické domácí nehody. V případě nutnosti by sestoupila až k vám a několika dobře mířenými ranami vás dorazila. Vůbec nepočítala s tím, že by se jí vaše likvidace nemusela zdařit.“

„Ta škola byla její království,“ vysvětlila Concordie tiše. „Vládla v ní prakticky neomezeně. Chovanky i zaměstnankyně se jí bály. Žádná z nich by se neodvážila ani naznačit, že moje smrt nebyla nehoda. V každém případě by s výjimkou Hannah nebyl nablízku žádný svědek, protože Prattová všechny poslala do jídelny, odkud je do kuchyně dost daleko.“

„Jestli proti tomu nic nemáte,“ ozval se Ambrose a za kroužil tekutinou ve své sklence, „raději bych přešel od toho, co se mohlo stát, k tomu, co se stalo. Ještě jsem se nevzpamatoval z otřesu, který ve mně události dnešního dne zanechaly. Ne každý má ocelové nervy jako učitelé, to jistě uznáte.“

Stoner se zachechtal. „Svatá pravda.“

Felix se truchlivě usmál, pohodlně se opřel v křesle a natáhl nohy před sebe. „Prattová ten plán, jak se vás zbavit, slečno Gladeová, musela vymyslet ve spěchu a na poslední chvíli. Věděla, že nemůže připustit, abyste ve sklepě objevila Hannah, a proto musela jednat rychle. Bylo to riskantní, ale vzhledem k tomu, že už dvakrát v podobných případech zaznamenala úspěch, neměla důvod k obavám, že to tentokrát nevyjde.“

Phoebe vzhledla od čaje, oči za čočkami brýlí dokořán. „Slečna Prattová zabila dva lidi?“

„První obětí byla sestra mé klientky,“ vysvětlil Ambrose. „Byla to jedna z Larkinových –“ zachytil Stonerův varovný pohled a chvatně se opravil. „Byla zaměstnána v lázních a navíc byla náhodou, ech, dost blízkou přítelkyní Alexandra Larkina.“

„Proto ji slečna Prattová zavraždila?“ vyváděla Hannah.

„Inu...“ Ambrose se opět zarazil a pohlédl na Concordii s prosbou o pomoc. Nebyl si jist, jaké podrobnosti z toho amorálního případu smí dívkám prozradit.

Concordie se ujala slova. „Myslím, že po tom, co tyhle dívky prožily, snesou i to, když se před nimi bude mluvit otevřeně.“ Otočila se k dívkám. „Slečna Prattová byla do Alexandra Larkina zamilovaná. Obvykle si spolu užívali tajně v některé z četných Larkinových nemovitostí. Ona však začala mít podezření, že Larkin má s aukcí své vlastní plány. Jednou v noci se za ním celá rozhořčená vypravila do Doncasterových lázní, aby si to s ním vyříkala. A on jí bez obalu sdělil, že se hodlá oženit s jednou z vás.“

Dívky se znechuceně šklebily.

„Vždyť byl tak strašně starý!“ zvolala Phoebe.

„A taky to byl zločinec a vrah,“ doplnila Hannah a otřásla se. „Žádná z nás by se neprovdala za něj ani za žádného z těch lovců věna, které chtěli sežvat na aukci.“

Nějakou dobu všichni mlčeli. Ambrose si vyměnil pohled s Felixem a Stonerem. Věděl, že si oba dva myslí totéž, co on. Že jakmile by si ti chlupní muži tyhle dívky koupili, znásilnili by je a zničili jim pověst. Takže by jim nezbylo než se za ně provdat. Společnost by jejich manžely přeochoťně přijala do svého středu, protože urození lovci věna jsou mezi smetánkou běžným zjevem. Trimley toho byl příkladem. Stav jeho financí nebyl ani zpola tak důležitý jako skutečnost, že rodem patřil do správné společenské třídy.

„Přesně tak,“ přitakala Concordie a pyšně se usmívala. „Jsem si jistá, že ani jedna z vás by se nedala přinutit k sňatku, i kdyby z toho byl nevímjaký skandál, i kdyby vám nevímjak hrozili. Jenže ani Edith Prattová, ani Larkin a Trimley netušili, že jste tak moderní a svobodomyšlné mladé dámy.“

Hannah, Phoebe, Edwina a Theodora se rozzářily. Ambrose potlačil úsměv. Concordiin vliv na dívky vůči hledě rostl den ode dne.

„Jak už jsem říkala,“ pokračovala Concordie, „Edith Prattová se do Alexandra Larkina zamilovala. A proto, když jí sdělil, že se hodlá oženit s jednou z vás, strhla se v lázních strašlivá hádka. Edith ze soukromé místnosti, kde se scházeli, vyrazila jako smyslu zbavená. Udělala sotva pár kroků, když Larkin vystrčil hlavu ze dveří a zavolal si Nellii Taylorovou na soukromou masáž.“

„To už bylo na Edith moc,“ ujal se slova Felix. „Až do té chvíle si namlouvala, že je pro Larkina něčím víc než ty jeho lazebnice. Té noci však pochopila, že ji v žádné velké úctě nechová.“

„Ukryla se v jedné z místností a počkala, až Larkin odejde a lázně se na noc zavrou,“ ujal se slova opět Ambrose. „Když se Nellie pustila do úklidu, Edith se jí přikradla za záda a udeřila ji pohrabáčem. Ta vražda, spáchaná v bezmezném vzteku, však posloužila ještě dalšímu účelu, protože Nellii znemožnila prozradit, že se Edith Prattová schází s králem zločinců.“

Concordie pohlédla na Felixe. „Jak došlo k tomu, že se Larkin a Trimley stali partnery?“

„I to byla zásluha Edith Prattové,“ odpověděl. „Ten její vztah s Larkinem byl dávného data. Seznámili se před několika lety, když vedla jiný dívčí sirotčinec. Larkin tehdy dělal spoustu špinavé práce sám a přišel za ní s návrhem, že odkoupí některé její sirotky do svých nevěstinců. Souhlasila s tím a tehdy také navázali nejen obchodní, ale i osobní vztahy.“

Concordie se zachvěla. „Odporná žena.“

„To rozhodně.“ Felix pohlédl na dívky a trochu rozpačitě se zavrtěl v křesle. „Prattová dobře věděla, že Larkin je sukničkář, utěšovala se však myšlenkou, že zaujímá přední místo v jeho citech. Byla koneckonců *ctihodná* dáma. Byla sice chudá a musela si na živobytí vydělávat jako učitelka, ale pocházela z venkovské šlechty. Věděla, že Larkin prahne po lepším postavení, a namluvila si, že ho s ní spojuje něco víc než jen oboustranný prospěch a fyzická vášeň.“

„Považovala se za jeho obchodní společníci,“ dodala Concordie tiše. „Za svého druhu partnera.“

„Ano.“ Ambrose přistoupil k oknu a zadíval se do zahrady. „Larkin v ní ovšem viděl pouze osobu užitečnou pro jeho plány. Leccos však pro ni na oplátku také udělal, takže prosperovala.“

Prattová se nakonec rozhodla s prodejem sirotků do nevěstinců skoncovat, protože to považovala za příliš riskantní. Stačilo, aby jednou padlo v tisku ve spojitosti se skandálem její jméno, a přišla by o všechno. Kromě toho se chtěla stát ředitelkou mnohem úctyhodnější instituce. Místo ve Winslow jí také pomohl získat Larkin.“

„Prattová velice brzy přišla na to, že nejlepší způsob, jak ze školy vytlouct kapitál, je opatřit si štědrého patrona, který jí bude poskytovat neomezené sumy peněz a přitom se nebude o provoz školy aktivně zajímat,“ pokračovala Concordie. „Pohlédla se tím směrem a objevila paní Hoxtonovou.“

Stoner přikývl. „A s paní Hoxtonovou dostala nádavkem jejího nového přítele, Edwarda Trimleyho. Prattová v něm na první pohled rozpoznala bezohledného společenského parazita a usoudila, že se jí může hodit.“

„V té době začala pracovat na tom grandiózním plánu shromažďování mladých dědiček a jejich vydražení ctižádostivým kavalírům, usilujícím o postup mezi smetánku,“ ujal se slova Ambrose. „Velice brzy přišla na to, jak to bude lukrativní. Předložila svůj plán Larkinovi, který se pro něj nadchl. Aby získali ke spolupráci i Trimleyho, slíbili mu třetinu zisku.“

„Prattová Trimleyho velice dobře prokoukla,“ konstatoval Felix. „Pomyšlení, že se stane partnerem krále zločinců, ho nevýslovně nadchlo. Dovedu si představit, jak si v duchu maloval, že vládne neomezenou mocí. Zcela jistě však podcenil Prattovou, v níž viděl pouze Larkinovu milenkou.“

Concordie si povzdychla. „Edith Prattová ke své smůle příliš pozdě pochopila, že Larkin chce její plán využít k vlastnímu prospěchu a že se sám chystá s některou dědičkou oženit. Když na to přišla, přepadl ji pocit naprosté zrady. Jakmile se zbavila Nellie Taylorové, začala plánovat i Larkinovu vraždu.“

„Zařídila to tak, aby k vraždě došlo tu noc, kdy se konal ples u Greshamových,“ řekl Ambrose. „Vzkázala Starému Henrymu, aby lázně jako obvykle otevřel kvůli Larkinově noční schůzce. Pak poslala naléhavé vzkazy Larkinovi a Trimleymu v tom smyslu, že došlo k nepředvídané události a musejí se bezodkladně sejít. Doufala, že nakonec bude za Larkinovu vraždu zatčen Trimley.“

„Uhodila na Larkina ještě před Trimleyho příchodem,“ pokračoval Felix. „Ten se pochopitelně rozčertil, když se dovítí, že ho na

schůzku vylákala lstí. Zabít ho pro ni bylo kupodivu velmi snadné, protože navzdory lomu, jak byl posedlý vlastní bezpečností, z její strany se ničeho neobával. Udeřila ho zezadu pohrabáčem. V bezvědomí a nejspíš na pokraji smrti spadl do vody, kde zakrátko utonul.“

„Prattová potom z lázní uprchla,“ řekl Ambrose. „A zanedlouho se tam objevil Trimley. Našel mrtvolu, zpanikařil a pokusil se z lázní zmizet zadním vchodem. Narazil však na zřízence a ihned si uvědomil, že ten muž pro něj představuje hrozbu, protože může dosvědčit, že tam v době vraždy byl. Rozhodl se proto, že ho sprovodí ze světa.“

„Jenže v té chvíli jste se tam objevil vy,“ vmísila se Concordie.

Ambrose přikývl. „A zanedlouho po mně i vy.“

„Proti vám dvěma neměl Trimley šanci,“ prohlásil John Stoner se zadostiučiněním. Pohlédl na Felixe a dívky, jako by od nich čekal potvrzení svých slov. „Jsou skvělý tým, že mám pravdu?“

„To rozhodně ano,“ přisvědčil Felix s podezřele milým úsměvem.

„Svatá pravda,“ přidala se nadšeně Edwina. Theodora pokývala hlavou. „Dokonalý tým, to se musí nechat.“

„Je až neuvěřitelné, jak spolupracují,“ prohlásila Phoebe důrazně. „Je to nesmírně *moderní* vztah, nemyslíš, Hannah?“

„Ano, ale navzdory tomu velice *romantický*,“ přisadila si Hannah.

„Plán, který Prattová vymyslela, byl velice chytrý,“ vpadl jim do řeči Ambrose, aby jim ty výlevy přetrl. „Trimley vytáhl z Hoxtonové všechno, co věděla, aby získal jména správných dědiček. Potřebovali, aby ty dívky pocházely z úctyhodné venkovské šlechty, ale aby jejich rodiny nebyly v londýnských kruzích příliš dobře známé.“

„Ideální kandidátkou byla dívka, která ztratila rodiče a přitom stála v cestě dalším příbuzným, kteří by mohli dědit, nebýt jí,“ dodal Felix.

„Jinými slovy, jakmile by ta dívka zmizela, peníze by získal jiný dědic,“ řekl Stoner.

„Přesně tak.“ Felix se napil brandy. „Taková dědička je pochopitelně vždycky někomu trnem v oku. Je tedy pouze třeba takovou osobu nalézt. A v tom byl Trimley neocenitelný. Vždycky dokázal odhalit toho správného jedince, který byl ochoten za zmizení dědičky zaplatit a nekladal žádné otázky.“

„Takže pak nechal dívku zmizet při nějakém strašlivém neštěstí, aby se nenašla mrtvola, kterou by bylo nutné identifikovat,“ dodal Stoner.

„Trimley ovšem dívky nezavraždil, jen každou z nich nechal odvézt do Winslow,“ pokračoval Ambrose. „Podle plánu tam měly zůstat, dokud zprávy o jejich smrti neztratí na zajímavosti, aby se mohla uspořádat aukce. Phoebina teta však začala po neteři pátrat. Prattová se vyděla a usoudila, že je nezbytně nutné dívky přemístit. Nemohla riskovat, že budou objeveny v její škole.“

„Trimley a Larkin přinutili Cuthberta, aby odvezl dívky na Aldwick,“ řekla Concordie. „Jejich neposkvrněná pověst však byla tak důležitou součástí toho plánu, že bylo potřeba, aby u sebe měly gardedámu. Z toho důvodu vznikla ona takzvaná dívčí akademie.“

Ambrose se na ni díval a cítil, jak v něm narůstá hrdost a obdiv.

„Slečna Bartlettová se, jak víme, neosvědčila,“ poznamenal. „Proto Prattová prohlédla záznamy v agentuře, aby za ni našla náhradu. Tím, že vybrala vás, dala dívkám někoho, komu na nich opravdu záleželo. Opatřila jim tu pravou učitelku.“

Concordie té noci čekala v posteli, dokud celý dům neztichl.

Když si byla jistá, že všichni spí, odhodila pokrývky, vstala, sáhla po županu a vklouzla do trepek. Čeho je moc, toho je příliš.

Nahmatala brýle a pevně si je nasadila na nos. Zhluboka nabrala dech, zapálila svíčku, otevřela dveře a vyšla na chodbu.

Dveře do Ambrosova pokoje byly pevně zavřené. Jen jednou a velmi tiše na ně ťukla.

Ambrose okamžitě otevřel, jako by na ni čekal. Měl na sobě svůj černý župan. Bůhvíproč si povšimla, že je bos. Má moc hezké palce, pomyslela si.

„Už zase jsi mne přišla zkompromitovat?“ zeptal se mile.

Chvatně zdvihla hlavu. Plamen svíčky se zatřepotal. Uvědomila si, jak se jí třesou prsty.

„To tedy ne,“ ohradila se.

„Škoda.“

Rozhořčilo ji to tak, že ji rozechvění přešlo „Mám tvého podivného humoru po krk, Ambrosi. Musíme si promluvit.“

„O čem?“

„O nás.“

„Aha.“ Zkřížil paže na prsou a opřel se o rám dveří. „A kde by se ten rozhovor měl podle tebe odehrát?“

„V knihovně?“

„Pokud si vzpomínám, když jsme tam naposledy byli spolu sami, zneuctila jsi mne.“

„Přísahám, Ambrosi, jestli si ze mne okamžitě nepřestaneš střílet –“

„A o zimní zahradě se raději už vůbec nezmiňuj.“ Zvedl ruku. „Bylo by nesmírně kruté svalit vinu za další květinovou pohromu na ty dva nevinné psy.“

„Tak to by stačilo.“ Narovнала se v ramenou. „Následujte mne, pane.“

„Prosím, slečno Gladeová.“ Poslušně vykročil na chodbu a tiše za sebou zavřel dveře ložnice. „Kam jdeme?“

„Na místo, které snad ani vy nebudete považovat za příhodné pro milostné hrátky.“

„Na to bych nespolehal, být vámi.“

Tvářila se, že tu poznámku neslyšela, a vedla ho po schodech dolů a chodbou až do čistoty svítící kuchyně paní Oatesové. Postavila svíčku na jeden pracovní stůl a z protější strany se postavila čelem k Ambrosovi.

„Povšimla jsem si, pane, že vás ty žertíky a vtípky o sňatku baví, je však na čase učinit jim přítrž.“

„Ujišťuji vás, že já to všechno myslím naprosto vážně.“

Křečovitě semkla víčka, aby zahнала zrádné slzy. Když opět nabyla rovnováhu, pevně mu pohlédla do očí.

„Uvědomuji si, že k tomu, abyste nechal volbu na mně, vás vedl váš smysl pro čest. Cením si toho víc, než dokážu vyjádřit, je to však zcela zbytečné.“

„Mluvte sama za sebe.“ Rozhlédl se po kuchyni. „Jestlipak nezbyl ten skvělý lososový koláč.“

Probodla ho pohledem. „Pokus se mi věnovat pozornost, Ambrosi.“

„Promiň.“ Posadil se ke stolu, zkrřížil ruce na jeho desce a zadíval se na ni jako poslušný školáček. „Co jsi říkala?“

„Oba dva víme, že navzdory tvým snahám celou věc zlehčovat není tvá dobrá pověst nikterak ohrožena. Ostatně ani ta moje.“

„Hm.“ Zamnul si bradu. „Víš to naprosto jistě?“

„Ano.“ Napřímila se a pokusila se o statečný úsměv. „Zvládnou každý problém, který by se kvůli tomu mohl objevit. Nezapomeň, že jsem svou minulost tajila řadu let. Jednoduše si pořídím novou totožnost. Dříve či později si najdu místo v další dívčí škole.“

„Chápu. Zkrátka mě k ochraně své dobré pověsti nepotřebuješ.“

„Za svou dobrou pověst zodpovídám já, Ambrosi, ne ty. Je od tebe velice laskavé, že se k tomu stavíš tak galantně, ale ujišťuji tě, že to není nutné.“

„A co dívky? Získal jsem dojem, že je pobyt v tomto domě těší. Víím, že Phoebe napsala své tetě a těší se, že se s ní zase shledá. Na druhou stranu doufám, že nemáš v úmyslu poslat ty ostatní k příbuzným, kteří už jednou neváhali zaplatit Larkinovi a Trimleymu za jejich zmizení.“

„Ovšemže ne.“ Při tom pomyšlení v ní zatrnulo. „Dala jsem dívkám své slovo, že u mne mohou zůstat, jak dlouho budou samy chtít. Nikdy by mne nenapadlo vzít ten slib zpět.“

„To ne,“ potvrdil. „To bys neudělala.“

„Dnes jsou z nich pochopitelně bohaté mladé dámy, ale stále potřebují ochranu a stabilitu, dokud nedospějí natolik, aby mohly čelit světu samy. Musí se naučit pečovat o svá dědictví a mít se na pozoru před muži, kteří je budou chtít ulovit kvůli jejich jmění.“

„Souhlasím.“

„Ale odpovědnost za ty dívky nesu já, Ambrosi, a ne ty,“ pronesla vážně. „Teď když je po nebezpečí, nesmíš mít dojem, že máš vůči nim nějaké závazky. Nebo vůči mně.“

Vstal, nahnul se k ní a opřel se dlaněmi o desku stolu. „Jinými slovy se mohu svobodně vrátit k životu, jaký jsem vedl předtím. Chápu to správně?“

„No ano. Ano, myslím, že právě tohle jsem se pokoušela vyjádřit.“

„Ale co když mě ten život už ani trochu neláká?“ otázal se. „Nerozumím ti.“

„Co když jsem přišel na to, že bych daleko raději měl zase partnera?“

„Ambrosi –“

„Než přijdeš s dalšími výmluvami, proč ze mne nemůžeš udělat počestného muže, odpovíš mi na jednu otázku?“ Stěží dokázala dýchat. „Na jakou?“

„Miluješ mě, Concordie?“

Z koutků očí jí vytryskly slzy, které celou tu dobu potlačovala. Strhla si brýle a zuřivě si otírala oči rukávem županu. „Musíš vědět, že ano,“ zašeptala.

„Ne, to tedy nevím. Připouštím, že jsem v tom směru choval určité naděje, ale s určitostí jsem to nevěděl a ta nejistota už byla k nevydržení, krucinál. Podívej se na mě, Concordie.“

Usilovně mžikala, aby zahnala slzy, a nasadila si brýle. „Co má být?“

„Miluji tě,“ prohlásil.

„Ach, Ambrosi.“ Z očí jí vytryskly další slzy a kutálely se jí po tvářích. „Musíš přece vědět, že je to nesmysl.“

„Proč?“

Rozhodila pažemi. „Jsi zámožný a urozený člověk. Dědic Stonerova majetku. Pokud se vážně chceš oženit, můžeš si nevěstu

hledat v nejvyšších kruzích. Nač by ti byla chudá učitelka se špatnou pověstí?“

„Kolikrát ti mám opakovat, že nejsem urozený. Jsem pouze něco jako napravený zloděj, který se dodnes nezbavil návyku na temné vzrušení, které se ho zmocňuje, kdykoli se za noci vloudí do lidských příbytků, otevírá zamčené zásuvky a vyhrabává tajemství, do kterých mu nic není.“

Zamračila se. „Víš velice dobře, že tohle není tvůj přesný popis. Ty jsi vznešený a obětavý rytíř, který se zavázal napravovat křivdy.“

„Ne, má lásko. Jsem profesionální zloděj, který vzešel z dlouhé linie ničemů a darebáků. V téhle kuchyni je jen jedna vznešená a obětavá osoba, a to jsi ty. Je nad slunce jasnější, že zoufale potřebuji tvé morální vedení a působení, mám-li odolat pokušení, které mě stahuje nazpátek k mým starým návykům.“

„Ambrosi.“ Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. „Nevím, co na to říct.“

„Tak mě požádej o ruku.“ Narovnal se, obešel stůl a vzal ji do náruče. „To je ten nejlepší způsob, jak zajistit, abych nesešel z pravé cesty. A zároveň to zapraví tvůj účet.“

„Cože?“

„Pokud si vzpomínáš, nechávám si za své služby platit protislužbami. A od tebe za své služby žádám nabídku k sňatku.“

Položila mu ruce na ramena. Četla v jeho očích vroucnost a příslib. Ambrose by jí nelhal, pomyslela si. Svěřila mu svůj život i životy svých studentek. Řekl, že ji miluje. Může mu světit i své srdce.

Cosí v jejím nitru, co bylo nekonečně dlouho studené a osamělé, jako zázrakem nasadilo na květ. Našla někoho, koho může milovat. Tak neobyčejný dar neodmítne.

„Miluji tě celým svým srdcem,“ zašeptala. „Oženiš se se mnou, Ambrosi?“

„Ano,“ řekl s ústy na jejích rtech. „Ano, prosím. Jak nejdřív to půjde.“

V jejím nitru se rozezpívala radost. Ovinula mu paže kolem krku a oplácela mu polibek se vší vášní a láskou, které si šetřila pro toho pravého.

Sjel ústy k jejímu hrdlu.

„V jedné věci jsi se mýlila,“ pošeptal jí.

„V čem?“

„Moje fantazie je daleko bujnější, než bys myslela. Tak kupříkladu mi nedělá těžkosti představit si tenhle kuchyňský stůl jako příhodné místo pro milostné špásování.“

„*Ambrosi.*“

„Ale před psy snad ne, jak doufám,“ ozval se ode dveří John Stoner.

Do kuchyně se vřítily Dante s Beatricí. „Ani před mladými dámami,“ dodal Stoner.

Hannah, Phoebe, Edwina a Theodora nakukovaly dovnitř za jeho zády.

„Požádala už ho konečně?“ otázala se Hannah velitelsky.

Stoner se shovívavě usmál na Ambrose a Concordii. „Myslím, že už ano.“

„A co odpověděl pan Wells?“ vyzvídala Edwina nedočkavě.

Concordie se z Ambrosova objetí zadívala na rozjařenou skupinku ve dveřích. Jsme k sobě všichni navzájem připoutáni, pomyslela si. Přímo hmatatelně cítila ta neviditelná pouta, která ji spojují nejen s Ambrosem, ale také s Johnem Stonerem a čtveřicí dívek. A Felix Denver mezi ně patří pochopitelně také.

Poznávala ten pocit. Bylo to už strašně dávno, co ho cítila naposledy, ale takové věci se nezapomínají.

Přesně takové to je, když má člověk rodinu.

Usmála se. „S radostí vám musím oznámit, že pan Wells odpověděl kladně.“

Annie Petrieová se krátce po půlnoci opět kradla hřbitovem. Mlha halila náhrobní kameny a pomníky úplně stejně, jako když zde byla poprvé. Jednou rukou svírala klopy peleríny a druhou držela před sebou lucernu.

„Jste tady, pane?“ zavolala tlumeně do tmy.

„Zhasněte laskavě lucernu, paní Petrieová.“

Hlas vycházel z nedaleké krypty. Celá zděšená se překotně otočila a pak spěšně stáhla knot.

„Dostala jsem váš vzkaz,“ řekla. „A dnes ráno jsem si tu zprávu přečetla v novinách. O tom, jak Edith Prattová zavraždila Nellii. Nevím, jak vám mám poděkovat, pane.“

„Jste spokojená s výsledky mého pátrání?“ zeptal se.

„Ano, pane.“

„Odpovědi někdy nepřinášejí útěchu, kterou jsme očekávali.“

„To je možné,“ odvětila a sama užasla nad pevností svého hlasu. „Ale s jistotou vám mohu potvrdit, že se cítím klidnější od chvíle, co vím, že osoba, která zavraždila mou sestru, bude za svůj zločin pykat.“

„Těší mě, že jsem vám mohl být k službám.“

Zaváhala. „A váš honorář, pane? Doufám, že jste nezměnil názor a dál máte zájem spíš o mé zboží. Nějaké úspory sice mám, ale není to žádná sláva.“

„Na počátku našeho obchodního vztahu jsem vám řekl, že budu v budoucnu možná potřebovat větší počet vašich výrobků. Ten den nadešel o něco dříve, než jsem počítal.“

„Nerozumím vám, pane.“

„Potřebuji od vás koupit osmatřicet slunečníků.“

Stála tam, jako když do ní uhoří hrom. „Ale co s tolika slunečníky budete dělat, pane?“

„Mám plán.“

„Ano, pane.“ Připomněla si, že všechny pověsti, které se jí o tom člověku donesly, ho označovaly za podivína. Žádný člověk se zdravým rozumem by přece neprovozoval takové povolání. „Můžete

mít slunečníků, kolik si řeknete. A nemusíte za ně platit. Ráda vám je dám. Po tom, co jste pro mne udělal, je to to nejmenší.“

„Budeme tedy považovat za honorář jeden z těch slunečníků,“ připustil. „Za ty ostatní ale dostanete zapláceno.“

„Když na tom trváte, pane.“

„Chtěl bych ale, aby ten slunečník, který bude považován za honorář, měl velmi specifický dezén. Můžete to zařídit?“

„Jistě, pane. Moje pomocnice je velice šikovná. Jaký dezén by ten slunečník měl mít?“

„Zařídím, abyste obdržela nákres.“

„Výborně, pane.“

„Děkuji vám, paní Petrieová.“

V hluboké tmě krypty se cosi nepatrně pohnulo. Snad se jí neuklonil, jako by byla skutečná dáma, a ne pouhá obchodnice?

„Bude to všechno, pane?“

„Ano, paní Petrieová. Doufám, že mé služby doporučíte i jiným, kdyby projevili zájem.“

Není přece možné, aby si z ní střílel, říkala si v duchu. Člověk s takovou pověstí určitě nemá smysl pro humor.

„Dobrou noc, pane.“

Zvedla lucernu a chvátala k bráně.

Věděla, že dnes v noci bude spát jako zabitá.

Když Concordie vstoupila do jídelny, rozhostilo se napjaté ticho. Třicet sedm mladých dívek s obavou vepsanou v obličejích uctivě povstalo. Třicet sedm párů očí se obrátilo jejím směrem. Slečna Burkeová a hrstka ostatních zaměstnankyň, které nebyly propuštěny, stály v hloučku u stěny. Tvářily se stejně rozpačitě a stísněně jako chovanky. Hannah, Phoebe, Edwina a Theodora stály na druhé straně jídelny. Spolu s nimi tam byla šťastně se usmívající Phoebeina teta Winifred.

Concordie prošla svižným krokem uličkou mezi shromážděnými chovankami. Pak se zastavila a otočila se k nim čelem. V první řadě uviděla přítelkyni Hannah, Joan, již se v obličejích zračila dychtivá naděje.

Ambrose přihlížel ode dveří. Hluboká láska a hrdost z něj vyzařovaly ve vlnách, které dokázala zachytit i na vzdálenost, která je oddělovala. Felix se elegantně opíral o druhou polovinu zárubně. Hned za nimi stál John Stoner a tvářil se velmi spokojeně.

Concordie obrátila pozornost k dívkám před sebou a zmocnilo se jí báječné rozjaření. Žádný člověk na světě nehledí do budoucnosti tak jako učitel, pomyslela si. Je to tím, že učitel hledí do očí svých studentů. „Posaďte se,“ vyzvala je.

Ozvalo se tiché šustění sukní a spodniček, když dívky poslušně usedaly.

„Dobré jitro,“ začala. „Jmenuji se Concordie Gladeová. Jsem nová ředitelka vaší školy. Až se zakrátko provdám, budete mě oslovovat paní Wellsová. Ale jinak se tím moje postavení tady ve Winslow nezmění.“

V místnosti to zašumělo překvapením. Některé dívky si vyměňovaly užaslé pohledy. Dámy přece po svatbě nepracují mimo domov.

„Jak brzy zjistíte, mám velmi moderní, někdo by možná řekl nekonvenční, teorie ohledně výchovy mladých dívek,“ pokračovala Concordie. „Zde ve Winslow se uskuteční řada změn. Kromě jiného sem přijde nová kuchařka a změní se jídelniček. Dostanete nové uniformy a v chladných dnech se v pokojích bude topit. Ložní

prádlo se bude měnit častěji. Navíc bude tato škola přijímat osiřelé dívky bez ohledu na jejich společenské postavení.“

Místnost se znovu rozšuměla.

„Vyučovat vás budu převážnou měrou sama, ale pomáhat mi budou moje bývalé studentky, které se rozhodly pro učitelské povolání. Jmenují se Edwina a Theodora Cooperovy, Hannah Radburnová a Phoebe Leylandová.“

Čtveřice vzadu v místnosti se zubila od ucha k uchu.

„Můžeme se rovněž těšit z toho, že si nás vezme na starost nový patron,“ pokračovala Concordie. „Jmenuje se pan Stoner. Kromě toho, že nám obstará finanční krytí, začne ihned vyučovat nový předmět; díky tomu se všechny vzděláte v antické filozofii a naučíte se tělesným a meditačním cvičením. Budete první ženy, které se vycvičí v umění Vanzý.“

Dívčí obličej se rozsvítila zvědavost.

„Mým cílem,“ vykládala dále Concordie, „bude poskytnout vám vzdělání a dovednosti, které vám po odchodu z Winslow umožní samostatně rozhodovat o vlastní budoucnosti. Svět se mění velikou rychlostí. Mladé dámy budou po absolvování Winslow připravené tyto změny využít ve svůj prospěch. A já jsem přesvědčená, že řada z vás ty změny dokonce bude zavádět.“ Dívky na ni zíraly s otevřenou pusou a vykulenýma očima.

Usmála se. „Máme před sebou spoustu dobrodružství. Ale právě teď venku svítí slunce a projednou je dokonce i čistý vzduch. Vyrozuměla jsem, že jste od svého příjezdu sem nesměly opustit školní pozemky. Já ovšem pevně věřím v blahodárnost každodenního pohybu a hodlám s ním začít už dnes. Následujte mne laskavě.“

Prošustila uličkou mezi řadami židlí. Chvilí bylo zaražené ticho, ale vzápětí se za jejími zády rozeznělo cupitání mnoha nohou.

Dívky vyskočily a chvátaly za ní.

Concordie se u dveří zastavila a znovu se k nim otočila čelem. „A ještě něco. V přední hale je spousta krásných nových slunečníků. Každá si jeden vezměte. A smíte si je nechat.“

Ambrose na ni zamrkal, když kolem něj vedla vzrušené studentky ke dveřím. Oplatila mu úsměv se vši láskou, kterou jí překypovalo srdce.

Stoner a Felix rozdávali v přední hale slunečníky. Pak Ambrose galantně otevřel dveře.

„Kam půjdeme, slečno Gladeová?“

Concordie sklopila pohled k malé pihovaté dívence. Nebylo jí zaručeně víc než osm let a už se jí v očích zračila dospělá ostražitost a nejistota. Pod opatrností a úzkostí však vystrkovaly třpytivé růžky naděje a nezdolnost, které k dětství patří.

„Jápkak se jmenuješ?“ otázala se Concordie.

„Jennifer, madam.“

„V parku je dnes jarmark, Jennifer,“ řekla jí Concordie. „Říkala jsem si, že by bylo poučné tam zajít. Takové jarmarky mají velikou vzdělávací hodnotu.“

Jennifer i ostatní dívky zůstaly civět v radostném ohromení.

„Jdeme na jarmark,“ špitla jedna z nich.

Ambrose na Concordii zamrkal. „Budu se těšit, co mi po návratu z té vycházky budete vypravovat, slečno Gladeová. Příjemnou zábavu vám i vašim novým studentkám.“

„Děkujeme vám.“

Vyšla ven na schody a roztáhla krásný zelený slunečník, který od něj dostala darem. Zlatou nití vyšitá květina Vanzý se v paprscích odpoledního slunce nádherně rozzářila.

„Následujte mne, dámy,“ vyzvala dívky, postávající v přední hale. Vedla své studentky ven, vstříc slunci a budoucnosti. Dívky na ni zíraly se otevřenou pusou a vykulenýma očima.

Usmála se. „Máme před sebou spoustu dobrodružství. Ale právě teď venku svítí slunce a projednou je dokonce i čistý vzduch. Vyrozuměla jsem, že jste od svého příjezdu sem nesměly opustit školní pozemky. Já ovšem pevně věřím v blahodárnost každodenního pohybu a hodlám s ním začít už dnes. Následujte mne laskavě.“

Prošustila uličkou mezi řadami židlí. Chvilí bylo zaražené ticho, ale vzápětí se za jejími zády rozeznělo cupitání mnoha nohou.

Dívky vyskočily a chvátaly za ní.

Concordie se u dveří zastavila a znovu se k nim otočila čelem. „A ještě něco. V přední hale je spousta krásných nových slunečníků. Každá si jeden vezměte. A smíte si je nechat.“

Ambrose na ni zamrkal, když kolem něj vedla vzrušené studentky ke dveřím. Oplatila mu úsměv se vši láskou, kterou jí překypovalo srdce.

Stoner a Felix rozdávali v přední hale slunečníky. Pak Ambrose galantně otevřel dveře.

„Kam půjdeme, slečno Gladeová?“

Concordie sklopila pohled k malé pihovaté dívence. Nebylo jí zaručeně víc než osm let a už se jí v očích zračila dospělá ostražitost a nejistota. Pod opatrností a úzkostí však vystrkovaly třpytivé růžky naděje a nezdolnost, které k dětství patří.

„Jakpak se jmenuješ?“ otázala se Concordie. „Jennifer, madam.“

„V parku je dnes jarmark, Jennifer,“ řekla jí Concordie. „Říkala jsem si, že by bylo poučné tam zajít. Takové jarmarky mají velikou vzdělávací hodnotu.“

Jennifer i ostatní dívky zůstaly civět v radostném ohromení.

„Jdeme na jarmark,“ špitla jedna z nich.

Ambrose na Concordii zamrkal. „Budu se těšit, co mi po návratu z té vycházky budete vypravovat, slečno Gladeová. Příjemnou zábavu vám i vašim novým studentkám.“

„Děkujeme vám.“

Vyšla ven na schody a roztáhla krásný zelený slunečník, který od něj dostala darem. Zlatou nití vyšitá květina Vanzý se v paprscích odpoledního slunce nádherně rozzářila.

„Následujte mne, dámy,“ vyzvala dívky, postávající v přední hale. Vedla své studentky ven, vstříc slunci a budoucnosti.